

Kızıl Bayrak

Yıkım programını parçalamak için,
sermayenin faşist terör
barikatlarını yaralım!

**Sokağa, eyleme,
işçi-emekçi
barikatlarına!**

İÇİNDEKİLER

Yükselme eğilimindeki kitle hareketinin imkanları ve sorunları	3
Ölümüne direnişin ilk şehidi: Cengiz Soydaş	4-5
Direnışimiz ve dönemin sınıflar mücadelesi	6-7
Yeni ölümler istemiyoruz!	8
Sermayenin azgınlaşan saldırıları ve Emek Platformu'nun "eylem takvimi"	10
Kocaeli mitingi: 5 bin kişilik işçi-emekçi eylemi	11
İTÜ'de herşeye rağmen yemek boykotu 4. haftasını doldurdu	12
Newroz'un gösterdikleri	13
Newroz ulusal uyanışın ve direnişin simgesidir!	14
Yaşasın işçilerin birliğı, halkların kardeşliğı	15
Düzenin krizi ve devrimci sınıf alternatifi (orta sayfa)	16-18
Kadın sorunu	19-20
Son gelişmeler ve İmralı çizgisi	21-22
Emperyalistler Balkanlar'da yeni bir savaşın önünü açıyor	23
PKK-DÇS'nin açıklaması: Cejna Newroz piroz be!	24-25
Daewoo'da sınıflar savaşı	26
Uluslararası hareket	27
Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!	28-29
"Ulusal program aldatmaca"	30
Mücadele postası	31

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/01 • 24 Mart 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Zindanlardan hücrelere büyütülerek taşınan Ölüm Orucu direniş ilk şehidini verdi. Bu, bu direnişin ilk can bedeli değilse de (ilk bedeller katliam saldırısı sırasında verilmişti) Ölüm Orucu eyleminin doğrudan sonucu olması bakımından bir ilktir. Cengiz Soydaş'ın, sadece ilk değil, "ilk ve son" şehit olması ise hala mümkündür ve büyük oranda eyleme dışarıdan verilecek desteğin gücüne bağlıdır.

Devrimci tutsaklar üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirmişler, beyinlerini düzene teslim etmekte, bedenlerini toprağa teslim etmeyi yeğlemiş, devrimin onurunu yere düşürmemiş, daha da yüceltmişlerdir. Cengiz'in ölümü, direnişteki kararlılığın yeni ve son somut kanıtıdır. Elbette ki, bu kararlılığı göremeyenler ve göstermek istemeyenler için. Yoksa, devrimci tutsaklar baştan beri tereddütsüz ve kararlı bir mücadele yürütmektedir, bunu bilenler biliyor.

Ancak tek başına devrimci tutsakların kararlılığının düşmanı geriletmeye yetmediği de ortada. Bu ilk şart olmakla birlikte, devrimci mücadelenin dışarıdaki bileşenleriyle buluşamaz, sınıf ve kitle hareketiyle beslenemez ise, "bükülmekte kırılmayı yeğlemek" durumunda kalıyor. Çünkü düşman sinsidir, kalleştir, hunhardır. Düşman, irade savaşındaki hezimetini fiziksel üstünlüğünü kullanarak telafi etmekten kaçınmamaktadır. Devrimci düşüncenin baskın gelmeye başladığı her koşulda, düzenin devrimci kellesi uçurmaya başlaması bundandır.

Dün, Ölüm Orucu direnişinin ilerici muhalefeti de harekete geçirdiği koşullarda, devrimci iradenin bu güç ve etkisini kırabilmek için 28 devrimciyi katletmekten çekinmedi. Bugün de ölümleri sevinçle izlemekten çekinmeyecek, "aman ölmesinler" diye kendiliğinden talepleri yerine getirmeyecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Dışarıdan yeterince güçlü yüklenilmezse eğer, diğer direnişçilerin de Cengiz'i izlemesinin kaçınılmaz ve artık çok yakındır. Bu yakınlık, devrimciler, demokratlar, öncü işçi ve emekçiler için, sadece dışarıdaki görevlerin aciliyetine bir çağrıdır. Bu çağrıya kulak verilmelidir.

Dışarıda acilen yükseltilmesi zorunlu olan mücadelenin, "ölümler olmasın" eksenine oturmasından (katliam öncesi sürecin tıkandığı nokta hatırlanırsa) kaçınmanın yolu, direnişin haklı ve meşru taleplerine sahip çıkılmasıdır. DGM'ler, teröre mücadele yasaları gibi, 12 Eylül'ün faşist kurumlarından temizlenmek, sadece devrimcilerin değil, tüm işçi ve emekçilerin, tüm toplumun demokratik ihtiyacıdır. Bu ihtiyaçtır ki, devrimci tutsakların eylemi, başlangıçta o kadar geniş bir yankı yaratmış, destek bulmuştur. Dün terörle bastırılan bu desteğin, bugün, yükselen sınıf ve kitle hareketini de arkasına alarak, daha güçlü örülmesi mümkündür. Bu imkan, direnişin zaferini yaklaştırmak, bedelini azaltmak için kullanılmalıdır.

Yoğunlaştırılan faşist terör gazetemiz Kızıl Bayrak'a da yöneldi. Kızıl Bayrak 1 ay süreyle kapatıldı. Ancak hiçbir güç Kızıl Bayrak'ı susturamayacaktır. Bunu bir kez daha ilan ediyoruz.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Çıktı!... Kitapçularda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

www.kizilbayrak.de

Yükselme eğilimindeki kitle hareketinin imkanları ve sorunları

Birimlerde örgütlenmenin öz dinamiklerini açığa çıkarabilmek, yani bilinçli-öncü işçi ve emekçileri harekete geçirebilmek, onlarla doğal ilişkiler kurup geliştirebilmek için, her türden eylem ve etkinliğin yanısıra yerel-bölgesel platformlardan da yararlanmak gerektiği ise açıktır. Özellikle yerel işçi platformlarının hem ilişki imkan ve alanlarının genişletilmesi, hem de sınıf dinamiklerinin harekete sevkedilebilmesi açısından sunduğu imkanlar gözönüne alırsa, her işçi havzasında böyle çalışmaların zaman geçirmeden başlatılması zorunluluğu daha iyi anlaşılacaktır.

Ancak, bir işçi havzası veya bir çalışma bölgesi eksenli yürütülmesi nedeniyle, bu tür çalışmaların bir içe kapanmaya, sınıfın genel eylemliliğine müdahale imkan ve görevlerini kaçırmaya yol açmamasına da dikkat etmek gerekiyor.

Son İMF-TÜSİAD programıyla yoksulluk sınırına itilmiş durumdaki işçi ve emekçi kitleler, şimdi bir de krizin kendilerine fatura edilmeye çalışıldığını görüyorlar. Bu saldırı öylesine açık yürütülüyor ki, sıradan kitlelerin bile bunu görmemelerine imkan yok. Kitlelerin bunu az-çok gördüğü yerde de, tepkilerini ortaya dökecek bir kanal arayışına girecekleri de açıktır. Nitekim, Amerikalı bakan Derviş'in "ulusal program" adı altında yeni saldırı ve yıkım programını açıklamasını hemen takibeden günlerde, sınıf cephesinden yaşanan kimi gelişmeler bu arayışın ilk somut işaretleri oldular.

Emek Platformu'nun basın açıklamaları, bir kaç büyük ilde kitlesel katılımlarla gerçekleştirilen fiili mitinglere dönüştürüldü. Ankara'daki gösteriye yönelik polis saldırısı karşısındaki direniş tutumu ise, gelişmekte olan hareketin bir başka dinamizmine işaret ediyordu. İşçiler ve emekçi kitleler, son iki yılı büyük

ölçüde durgunluk ya da sonuçsuz pasif eylemlerle geçirdiler. Dolayısıyla, kendilerinden öte yaşanan gelişmelere yönelik devlet terörünü de daha çok izleyici durumunda yaşadılar ve şimdilerde bunun sıkıntısı ile yüzyüzeler. Tutsakların içeride, yakınlarının dışarıda yürüttüğü hücre karşıtı mücadele, vahşi katliamlar da dahil olmak üzere azgın bir terörle bastırılmaya çalışılmış, onlarca devrimci katledilmiş, analar ak saçlarından tutulup sokaklarda sürüklenmiş, coplanmış, tekmelemişti (ki bu halen de böyle sürmekte).

Devrimci hareketi geriletme amacından da öte, bizzat kitleleri terörize etmeyi, onlara bu yolla gözdağı vermeyi hedefleyen bu azgın terörün etkisi, zamanla tersine de dönebiliyor ama. Korkunun da, yılmınlığın da bir sınırı var ve kitleler hızla o sınıra yaklaşıyor. Kaldı ki, zindanlar mücadelesinin diğer cephesinde sergilenen ölümüne direniş tutumunun kitleleri devlet teröründen daha az etkileyeceğini iddia etmek için de bir neden yok ortada. Gerek devrimci tutsakların, gerekse de dışarıdaki yakınlarının, devletin tüm hunharlıklarına ve caniliklerine akılalmaz bir kararlı direnişçi tutumla göğüs germeleri, bu vesileyle sergilenen yiğitlikler de, bu aynı kitlelerin gözü önünde yaşanmış ve yaşanmaktadır.

Daha bir de dünyadaki yakın dönem gelişmeleri var. En yakın örnek, Güney Koreli işçilerin militan sokak gösterileri ve çatışmalarıdır. Özelleştirme ve işten atmalara karşı mücadeleye girişen Daewoo işçileri, devletin bastırma girişimlerine aynı sertlikle yanıt vermekten kaçınıyor. Ve tüm bunlar, dünyanın (tabi Türkiyeli işçi-emekçilerin de) gözleri önünde yaşanıyor. Hemen her gelişme, televizyon ekranlarından anında izlenebiliyor.

Bunların tümü, gelişmekte olan hareketin militanlaşma imkan ve dinamiklerine işaret ediyor.

Hareketin sınıf cephesinden şu günlerde yaşanan bir başka eylem de, Kocaeli Sendikalar Birliği'nin 18 Mart mitingidir. Kitlesel bir katılımı gerçekleştiren mitingün bir sanayi bölgesinde yapıldığı da gözönüne alınırsa, DB ve ABD destekli yeni yıkım programına sınıf cephesinden verilen bir yanıt olduğu belirtilmelidir.

Doğrudan sınıf cephesinden yaşanan bu eylemliliklerin hemen öncesinde ise, baharın ilk genel eylemi olan 8 Mart yaşandı. Ülke çapında yaygın kutlamaların yanısıra metropollerdeki kutlamalarda yakalanan

kitlesellik, sınıf hareketindeki sürmekte olan durgunluk koşulları gözönüne alındığında önemli bir düzey tutturmuş bulunuyordu. İstanbul açısından baharın eylem takviminde bunu izleyen öteki önemli günler, 12 Mart ve 16 Mart'tı. Gazi katliamının yıldönümü olan 12 Mart nedeniyle katliamı yaşamış emekçi semtlerinin, öğrenci katliamı yıldönümü olan 16 Mart nedeniyle de üniversite öğrencilerinin belirli bir hareketliliği bekleniyordu İstanbul'da ve ögle de oldu.

İlk işçi-emekçi eylemlerini takibeden günlere ise Newroz rastlıyordu. Newroz eylemlerinin Kürdistan'daki odağı, merkezi olarak düzenlenen Diyarbakır'daki törendi. İstanbul gibi metropollerde ve Mersin gibi Kürt nüfusun yoğun ve işçi ağırlıklı olduğu kentlerde ise kutlamalar yasaklanmıştı. Bu yasağa rağmen gerçekleştirilen eylemler, hem kitlesellik, hem de polis saldırısına verilen yanıt açısından olumlu tablolar sunuyordu.

Belirttiğimiz gibi, bu eylemlilikler, sınıf cephesinde henüz durgunluğun sürmekte olduğu ve ilk kıpırdanmaların başladığı bir dönemde yaşanmıştı. Sınıf hareketinin gelişmekte olduğu bir evrede ise, kitle hareketinin daha da büyüüp ivmeleneceği açıktır. Bu, hem mücadele içindeki sınıf kitlelerinin bu tür eylemlere katılımındaki artış nedeniyle böyledir. Hem de, sınıf cephesinde güçlü bir mücadelenin sürüyor olmasının, kent yoksullarını da eylemliliklere çekecek bir güven yaratması nedeniyle. Zaten, bu doğrudan etkileşim, bu iççelik nedeniyle ki, "sınıf ve kitle hareketi"nden söz edebiliyoruz.

Sınıf kitleleri, sadece mücadelenin imkanları konusunda değil, zayıflıkları ve bunların aşılmasının yolları konusunda da aydınlatılmak zorunda. Mücadelenin başarıyla ilerletilebilmesinin temel gereklerinden biri de budur.

Buradan bakıldığında, temelden aksayan yanın örgüt alanında olduğu görülecektir.

İlkin, sınıfın sendikal örgütlülüklerinin merkezleri (konfederasyon yönetimleri), sermaye tarafından bir biçimde teslim alınmış durumdadır. Ki işin çok açık olan bu yanı, çoktandır sınıf tarafından da bilinmektedir.

İkincisi, uzun yıllar süren ve bir türlü kırılmayan bu ihanet tutumunun da etkisiyle, sendikalar aşağıya doğru da bir çürüme/yozaşma içindedir.

Üçüncüsü ve en önemlisi ise, fabrika ve işyerlerindeki örgütsüzlüktür,

yani sınıfın taban örgütlülüklerinden yoksunluğudur. İşçiler örgütlülük adına bugüne kadar yalnızca sermayenin tam ve açık denetiminde olan, mevcut yasaların işleyişini temel alan (oysa hiç de bunu yapmak zorunda değil) sendikalara mahkum duruma düşürülmüştür. İşin püf noktası, ya da sendikal cephedeki aksaklıkların da çözüme kavuşturulabileceği temel halkalardan biri, tam da bu taban örgütlenmesi alanıdır.

Fabrika ve işyeri komitelerinde somutlanabilecek bu taban örgütlülüğü konusu, hareketin bugünkü yükselme evresinde, çok daha önemli ve acil olarak çözülmeyi bekliyor.

Sınıf devrimcileri, konuyu iki yönlü olarak gündemlerinde tutmak durumundalar: Sınıfın en geniş kitlelerini konu hakkında bilinçlendirmek ve imkanı olan her fabrika ve işyerinde örgütlenmenin fiilen başını çekmek. İççe yürüyecek bu çalışmanın imkanlarının, dün (sınıf hareketinin durgunluk koşulları) üzerinden değil, bugün ve yarın (hareketin yükselme koşulları ve dinamikleri) üzerinden değerlendirilmesi gerekir. Yükselen hareketin ortaya çıkaracağı yeni imkanları başarıyla değerlendirebilmek başka şeyler yanında aynı zamanda buna bağlıdır.

Birimlerde örgütlenmenin öz dinamiklerini açığa çıkarabilmek, yani bilinçli-öncü işçi ve emekçileri harekete geçirebilmek, onlarla doğal ilişkiler kurup geliştirebilmek için, her türden eylem ve etkinliğin yanısıra yerel-bölgesel platformlardan da yararlanmak gerektiği ise açıktır. Özellikle yerel işçi platformlarının hem ilişki imkan ve alanlarının genişletilmesi, hem de sınıf dinamiklerinin harekete sevkedilebilmesi açısından sunduğu imkanlar gözönüne alınırsa, her işçi havzasında böyle çalışmaların zaman geçirmeden başlatılması zorunluluğu daha iyi anlaşılacaktır.

Ancak, bir işçi havzası veya bir çalışma bölgesi eksenli yürütülmesi nedeniyle, bu tür çalışmaların bir içe kapanmaya, sınıfın genel eylemliliğine müdahale imkan ve görevlerini kaçırmaya yol açmamasına da dikkat etmek gerekiyor. Sınıf ve kitle hareketine genel politik müdahale ile onu aşağıdan doğru örgütlemeyi de içeren yerel müdahale görevleri, birbirinin yerine geçirilebilecek ya da sıraya konulabilecek işler değildir. Birbirini besleyen, biri yerine getirilmediği takdirde diğerinin etkisini zayıflatan tek ve bütünlüklü bir faaliyetin parçalarıdır bunlar.

Cengiz Soydaş ÖO Direnişinin 153. gününde ölümsüzleşti...**Ölümüne direnişin ilk şehidi!..**

Cengiz Soydaş, Ölüm Orucu'nun 153. gününde, Sincan hücrelerinde yaşamını yitirdi. "Ölürüz de girmeyiz" denilen hücreleri, ölecek parçaladı. Ölümüne özgürlüğün ilk şehidi, ilk simgesi oldu.

Onun zaferi kucakladığı saatlerde, katil düzenin celladı ve simgesi olan Adalet Bakanı zat, pür telaş "kadın hakları" davası peşinde koşmaktaydı. Namus meselesi yaptığı hücrelerinde gerçekleşen bu ölümden, düşmanın zaferi-kendisinin ve efendilerinin hezimetini anlamına gelen bu ölümden söz etmekten kaçınarak, sarsak ve sinsî dolaşıyordu ortalıkta.

Devrimci eyleme terör, devrimciye terörist damgası basıp, tüm kötülüklerin kaynağı ilan edip, imha fermanları çıkarıp, elindeki hapis devrimcileri en vahşi araç ve yöntemlerle katledip, kalanları yarası-yanığıyla, eziği-çürüğüyle, çoğu inşaat halindeki hücrelere kapatıyordu!.. Cezaevi sorununu çözmeden istikrar programını uygulayamayız diyenler!..

Hani nerede istikrarınız?

Onca kan ve katliam pahasına açtığımız hücreleriniz niye engel olamadı istikrar programınızın

çöküşüne?

Demek ki, "yalan üzerine kurulu sizin düzeniniz"!

Demek ki, IMF patentli programınız "ülkede istikrar" sağlamak için değildi.

Sizin her söylediğiniz yalan, devrimcilerin her söylediği doğrudur demek ki. Sizin göreviniz ülkeyi emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine peşkeş çekmek, devrimcilerin görevi ise bunu engellemektir. Onların sesini kısmak için gösterdiğiniz bunca gayret, akıttığınız kan, hazırladığınız hücreler bunun içindi demek. Ülkemize ve halkımıza karşı işlediğiniz ihanet suçunun gizli kalması içindi hepsi... Ancak, hiçbir suç gibi, hiçbir ihanet de sonsuza

kadar gizli kalmaz. Hiçbir yalan gerçeklerin üstünü sonsuza kadar örtemez.

İşte, Ölüm Orucu hücrelerinizde de sürüyormuş.

İşte, hücreleriniz de cezaevi sorununu çözmemiş.

Zaten, mezarlıktan geçerken ısıklık çalmaktı sizinkisi. Korkuyu yenmek değil, bastırmak yani.

Bizim işimizse onu büyütme. Sadece cesetlerimiz değil ama. Sınıfımıza ve halkımıza karşı devrimci sorumluluklarımızı yerine getirerek, işçi-emekçi düşmanlığımızı ve vatan

hainliğini tescilleyerek, tüm suçlarımızı açığa çıkarıp cezalandırılmamız için gerekeni yaparak büyüteceğiz korkularımızı.

Ancak biliyoruz ki, şimdilik cesetlerimiz bile size yeter.

Cenaze kaçırımlarınız bundan değil mi?

Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi:**"Biz hekimler bu önlenemez ölümlere tanıklık etmek istemiyoruz..."**

Bilindiği gibi ülkemizin farklı kentlerindeki cezaevlerinde açlık grevleri devam etmektedir. Türk Tabipleri Birliği uzun süredir devam eden açlık grevlerinin ulaştığı noktada, 21 Mart 2001 tarihinde Ankara Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi'nde Cengiz Soydaş'ın açlık grevine bağlı ölümü üzerine kamuoyuna aşağıdaki değerlendirmeyi iletir.

"Türk Tabipleri Birliği, bir hekim örgütü olmanın sorumluluğuyla başlangıcından bugüne kadar açlık grevleriyle ilgili olarak bir sorumluluk ve duyarlılık içindedir. Çünkü hekimlik, sağlığın korunması kadar aynı zamanda hastaların acı ve sıkıntılarını bire bir yaşayan, gözlemleyen ve çare bulmaya çalışan bir meslektir. Bu duyarlılığın da bir gereği olarak yaşamın değeri, bireysel ve toplumsal acıların azaltılmasını ısrarla talep eder, çaba harcar."

Açlık grevlerinin sürdüğü kentlerdeki meslektaşlarımızın aktardıkları ile biliyoruz ki, açlık grevi yapanların pek çoğunun klinik tabloları ağırlaşmış ve hayati tehlike eşiğine gelmiştir. Tıbbın olanaklarının büyük ölçüde sınırlandırıldığı bu durumda, biz hekimler bu önlenemez ölümlere tanıklık etmek istemiyoruz. Ve insanı esas alan çözümlerin ortaya çıkarılmamasındaki ısrarı kabul etmiyoruz.

Daha önce de açıklamalarımızda belirttiğimiz gibi başta hükümet ve ilgili bakanlıkların esas çabayı göstermesi gerekenler olduğunu belirterek, herkesi çözüm için çaba harcamaya çağırıyoruz.

**Türk Tabipleri Birliği
Merkez Konseyi
22 Mart 2001**

Aylardan beri evlatlarımızın ölümlerini engellemeye; insanlıktan yana herkesi ölümlere seyirci kalmamaya, tanık olmamaya çağırıyorduk. Tüm yetkilileri de ölümlerden sorumlu olmamaya ve ellerini tutsakların kanlarına bulaştırmamaya davet ediyorduk.

Sesimize kulak tıkayan, attığımız her adımı gözaltı ve dayakla yanıtlayan başta Adalet Bakanı ve tüm devlet yetkilileri beklentilerine kavuştular.

Şimdi ölümler Cengiz Soydaş'la başladı. Sırada yüzlerce var! Devlet hala çözüm için daha fazla ölüm bekliyor ve insanlığı ölümlerin naklen izleyicisi olmaya zorluyor.

Cengiz Soydaş öldü. Evladımız Cengiz, F tipi tecrit ve izolasyona karşı onurlu yaşam uğruna öldü. O, F tipi zulme karşı bedenini barikat yaptı. 19 Aralık sonrası, Ölüm Orucu'nun ilk şehidi olarak tarihe armağan oldu. Unutmayacağız.

TUYAB: Yeni ölümleri durduralım!..**Öldürdüler!..**

hala ölmesini bekleyecek misiniz?

Ey insanlık, bu ölümlere seyirci kalmayın. Devletin tek merkezden yaymaya çalıştığı yalanlara, yönlendirmelere ne zamana kadar inanacaksınız?

Biz tutuklu ve hükümlü yakınları olarak, her insanın doğuştan sahip olduğu yaşama hakkını savunuyor ve kendine insanım diyen kişiyi, kurumları ve kuruluşları insanın yaşama hakkını savunmaya çağırıyoruz.

Ölümleri durduralım!

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği

Zafere dair

...
Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik
ağlamayı :
bizi bir parça hazin ve dimdik
bırakıp
göz yaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek
kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

N.Hikmet

Adalet Bakanı, F tipi cezaevlerinde bir kişi ölürse "istifa ederim" diyordu hala koltuğunda oturmaya devam edecek mi?
Niye ölmüyorlar diyenler, şimdi rahat mısınız?
Ölüm bekleyenler! İnsanların

Bedeller daha da ağırlaşmadan...

Ölüm Orucu Direnişi'nin ilk şehidi 153. günde geldi. Bartın zindanından Sincan hücrelerine götürülen DHKP-C tutsağı Cengiz Soydaş, hücre duvarlarını parçalayıp özgürlükle kucaklaşan ilk direnişçi oldu.

Sistemin suskunluk fesadını ölümlerimiz parçalayacak demiştik. Zindanlarda gerçekleştirdiği katliam ve dışarıda estirdiği terörle sağladığı suskunluğun kırılmasının zamanı işte geldi. Üstelik sistem, devrimcilere karşı fesadının ceremesini kriz nedeniyle de çekmeye başlamışken...

Kriz, görüldüğü gibi, sadece ekonomik-siyasal istikrarı bozmuyor. Sınıf ve kitle hareketinin "istikrar"ını (durgunluğunu) da bozuyor. Bu ikincisi, düzenin suskunluk fesadının bozulması anlamına da geliyor. Hücrelerde ölümleri hemen önceleyen bir süreçte, sınıf ve kitle hareketindeki bu canlanma, sistemin kan ve ateşle sağladığı suskunluk fesadının daha hızlı ve daha sert kırılmasının zeminini güçlendiriyor. Şimdi, Ölüm Orucu direnişi ve taleplerini mücadele içindeki veya hazırlığındaki kitlelere taşımamanın, maletmenin imkanları düne göre daha genişlemiş bulunuyor. Mücadelenin yükselme düzeyine göre, giderek daha da genişleyeceği de öngörülmesi, bunu karşılayabilecek bir hazırlık ve etkinlik içinde olunmalıdır.

Zindan katliamının hemen öncesinde, sınıf hareketinin son derece durgun olduğu o koşullarda bile, Ölüm Orucu taleplerinin ilerici kamuoyu tarafından sahiplenilme düzeyi hatırlanırsa, sınıf mücadelesinin yükseldiği koşulların yaratacağı imkanlar daha net görülebilir. Özellikle, yaşanan ekonomik krizin yolaçtığı siyasi istikrarsızlık koşullarında, sistem, sınıf ve emekçi kitlelerin taleplerine/mücadelesine karşı giderek daha tahammülsüz davranmaya başlayacak, daha sert önlemlere başvurmak zorunda kalacaktır. Daha bugünden, 1 Aralık eylemi yüzünden kamu çalışanlarının burjuva yargının karşısına çıkarıldığı gözönüne alınır, sınıf kitlelerinin DGM'lerle yeniden tanışmasının uzak bir ihtimal olmadığı açıktır. Aynı ihtimal, kuşkusuz terörle mücadele yasası için de, F tipi zindanların hücreleri için de geçerlidir. Dün Tuzla deri işçilerinin simgesel olarak kapatıldıkları, bugün devrimcilerin ıslah ve imha amacıyla atıldıkları hücreler, yarın, sınıf mücadelesinin öncülerinin "tretman"ı için kullanılmak istenecektir. Ve tüm bunların bilince çıkarılmasında, sınıf mücadelesi,

çok özel bir yere ve işleve sahiptir. Kitleler, en iyi kendi deneyimlerinden öğrenir.

Krizin faturasını üstlenmeme istemiyle hareketlenmeye başlayan sınıf kitlelerinin ilk ve kendiliğinden talepleri bile, zorunlu olarak, siyasal temalarla yüklüdür. İMF ve DB programları ile bunları davet ve kabul eden işbirlikçi uşak takımını hedef alan şiarlar/söylemler bu ilk eylemlere damgasını vurmuştur. Gelişmekte olan bu harekete, etkin ve sürekli bir devrimci müdahale ile, hedeflerin netleşmesi, iktisadi ve siyasal taleplerin somutlanması mümkün ve zorunludur. Hedefleri bulanık, talepleri belirsiz bir hareketin gelişmesi mümkün olmadığı gibi, tersinden, saptırılması/bastırılması kolay olacaktır. Hele de bugünkü sözde önderliği (düzen odaklarının denetimindeki EP) gözönüne alınır.

Zindan mücadelesi bu kez çok fazla bedele malolmuştur. Bu bedellerin daha da artmaması, direnişi bir an önce başarıya vardıracak, talepleri bir an önce kazanacak bir çabayla mümkün olacaktır. Talepleri bir an önce kazanmak ise, onları bir an önce kitlelere maletmekle, mücadeleyi dışarıdan sahiplenmek ve büyütmekle mümkündür.

Devrimin imkanları, sadece gelişmekte olan sınıf ve kitle hareketiyle de sınırlı değildir. Düzenin ağır bir krizle boğuşuyor olması da imkanları artırmış durumdadır. Sistemin bu bunalımından gerektiği şekilde yararlanılabilir, sınıf ve kitlelerin hareketine gereken müdahale zamanında ve yeterince yapılabilirse eğer, bedeller daha da ağırlaşmadan zafere ulaşmak mümkündür.

Hem sınıfımıza karşı, hem de gün veya saat sayan direnişçi yoldaşlarımıza karşı görevimiz, bu mümkün olanı başarmaktır.

Ölüm oruçları 153. gününde...

YİNE ÖLÜM!.. YİNE GÖZYAŞI!..

22 Kasım 2000 tarihinden bu yana ölüm orucunda olan Cengiz Soydaş, tutuklu bulunduğu Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi'nde durumunun ağırlaşması üzerine kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde yaşamını yitirmiştir.

F tipi cezaevlerine karşı sürdürülen Ölüm Oruçları'nın çözüme ulaşması ve yeni ölümlerin olmaması için insan hakları savunucuları, aydınlar, sanatçılar, tutuklu-hükümlü yakınları ve duyarlı insanlar büyük bir çaba göstermişlerdir.

Toplumdaki duyarlı insanların tüm uyarı ve çabalarına rağmen devlet; tutuklu-hükümlüleri insan saymayan-yok sayan anlayışını sürdürmüş, uyguladığı şiddet politikaları ile büyük bir sessizlik ortamı yaratarak, tüm duyarlı kamuoyunu susturmaya çalışmıştır.

Devlet; büyük bir inatla sorunu görmezlikten gelmiş ve çözüm için ciddi hiçbir adım atmamış ve anaların çığlıklarına kulak tıkamıştır.

F Tipi tabutluklardan tabutlar çıkmaya başladı.
Soruyoruz;

Adalet Bakanlığı ve diğer yetkililer bu insanlık dramına daha ne kadar seyirci kalacaklar? Adalet Bakanlığı ve diğer yetkililer sorunun çözümü için daha kaç tutuklu-hükümlünün ölmesini ve kaç tutuklu-hükümlünün sakat kalmasını bekliyorlar? Barış, kardeşlik Bayramı olan Newroz gününde bir anneyi, bir babayı daha acılara boğdunuz, vicdanınız rahat mı? Bizler insan hakları savunucuları olarak bir daha sesleniyoruz; Demokratik toplumlarda devlet vatandaşlarıyla inatlaşmaz. Yeni ölümler olmadan çözüm için

adım atılmalı, tutuklu ve hükümlülerle derhal görüşmeler başlatılmalıdır. Sorunun çözümü için çaba göstermek, bırakın devlet adamlığını, insan olmanın gereğidir.

İHD İstanbul Şubesi

Cengiz Soydaş Ölüm Orucunun 153. gününde şehit düştü....

"Bunca işkence, bunca zulüm, bunca ölüm yetmedi mi?"

Ölüm orucu sürüyor. Direniş sürüyor. Ölüm Orucu birinci ekibinden, DHKP-C davasından tutuklu bulunan Cengiz Soydaş bugün Sincan F tipi hapishanesinden kaldırıldığı hastanede şehit düştü.

Cengiz Soydaş'ın katili, başta tutukluların insanca yaşam taleplerine kanla, katliamla, baskı ve yasakla cevap veren Adalet Bakanlığı olmak üzere, hapisaneler konusunda yetki ve sorumluluğu olan tüm devlet görevlileridir.

Daha çok insanlarımız, daha çok evlatlarımız ölecek, öldürülecek. Sadece insanca bir yaşam istedikleri için, sadece işkenceye karşı, tecrite karşı oldukları için, sadece demokrasi istedikleri için daha

çok ölecekler, daha çok öldürülecekler. Ama demokrasi mücadelesi nasıl verilir, insanlık onuru nasıl korunur, zulme karşı nasıl direnilir öğretecekler. Hem de kafalardan hiç çıkmamacasına öğretecekler. Tüm dünyaya gösterecekler.

Şimdiye kadar görmeyenler, duymayanlar, görmezlikten, duymazlıktan gelenler, kendilerine "demokratım, insan hakları savucusuyum" deyip de, kılımı kıpırdatmayanlar ya da ölüm orucu üzerinden, ölümler üzerinden rant peşinde koşanlar çekilen bunca işkence, bunca zulüm, bunca ölüm yetmedi mi?

Kendinize gelin artık. Şu olup bitenleri görün.

Gün, haklı talepleri uğruna ölüm orucuna yatan

tutukluların etrafında kenetlenme günüdür.

Gün, onları, onların taleplerini sahiplenme günüdür.

Bilgi Notudur: Cengiz Soydaş 19 Aralık operasyonundan önce Bartın Hapishanesi'nde Birinci ölüm orucu ekibinde yer aldı. 1995 yılında DHKP-C örgütü mensubu olduğu iddiasıyla tutuklandı. Cengiz Soydaş 28 yaşındadır, aldığı 9 yıllık cezanın 6 yılını yatmış, operasyondan sonra Bartın'dan Sincan F Tipi cezaevine nakledilmiştir.

TAYAD'lı Aileler
21 Mart 2001

Bizim onayımızı almayan sözde “açılım” ya da makyaj düzenlemeler hiçbir sonuç vermeyecektir

Biz çatışmanın tarafıyız, çözüm ancak bizimle bulunabilir!..

Direnişimiz ve dönemin sınıflar mücadelesi

Haydar Baran

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Direnişin özneleri devrimci tutsaklardır. Aylardır tecrit ve izolasyon dayatmasına karşı haklı ve meşru taleplerle ölümle koyun koyuna yatanlar onlardır. Direnişin örgütleyicisi siyasi yapılar sürecin doğrudan tarafı, çözümün anahtarındırlar. Komünistleri ve devrimcileri hiçe sayan her tür yaklaşım devrimci kararlılık ve irade karşısında tuzla-buz olmaya mahkumdur.

Direnişimiz 150. günlere ulaştı. Ölüm Orucu Direnişimiz zindanlar cephesinde niteliğinden hiçbir şey kaybetmeksizin, her gün yeni katılımlarla daha da görkemli bir noktaya ulaştığı tartışılmaz bir gerçektir. Ölüm Orucu Direnişçisi devrimci tutsakların “örgütsel baskı ve tehditle direnişi devam ettirdikleri” yolundaki demagogik söylemler, 19 Aralık kanlı operasyonu sonrası tamamen boşa çıkmıştır. 28 şehide, onlarca ağır yaralıya, sistemli baskı ve işkenceye rağmen 240 olan ÖO direnişçisi sayısı, hücre ve tecrit koşullarında 440’a yükselmiştir. Özcesi devrimci irade kırılmamış, zafere olan inanç örselenememiştir. Bu bile başlı başına devrim cephesinin hanesine yazılmış politik bir başarıdır. Öte yandan devletin hücre saldırısını politik bir başarıyla tamamlayamayacağını da açık kanıttır.

Uygulanan terör, hücre karşıtı politik mücadelenin öncü dinamiklerinin hukuk terörüne maruz kalarak tutuklanması, hücre karşıtı platformun dayandığı küçük burjuva sosyal zeminden kaynaklı zayıflıklar, uygulanan baskı ve terör karşısında aydın yazar ve çizerlerin yıldınlığa düşmesi ve en önemlisi de, hücre karşıtı mücadelenin işçi sınıfına mal edilememiş olması, katliam sonrasında dışarıdaki hareketliliği oldukça zayıflatmıştır. Ama bu sürgit devam edecek

bir durum da değildir. Daha dün taleplerimizi sahiplenip sokağa çıkan insanlar hala bu ülkede yaşıyorlar. Bugün sokağa çıkacak gücü bulamaları da direnişimizi desteklediklerinden kuşku duyulamaz.

Şehitlerimizin yaratacağı politik sarsıntı ulusal ve uluslararası düzeyde karşılığını bulacaktır. Hücre karşıtı mücadeleyi bu kez daha kapsamlı olarak tetikleyecektir. Düzen cephesindeki çatlaklıkları arttıracaktır.

Devlet siyasal başarı için tüm gücüyle yükleniyor

Genelde yaşamın hücreleştirilmesinin ön koşulu, devrimci tutsakların siyasal ve sosyal birlikteliğinin parçalanarak tecrit ve izolasyona mahkum edilmeleridir. Bu aynı zamanda tasfiyeciliğin ve teslimiyetin de doğal zemini. PKK'nin utanç verici teslimiyeti, topyekün tasfiye konusunda düzenin iştahını fazlasıyla kabartmıştır. Öncüsü biçilmiş bir sınıf ve kitle hareketi kötürümleşme tehlikesiyle yüzyüze kalacaktır, düzenin egemenleri bunu iyi bilirler. Böylesi bir başarıyı yakalayan düzenin işçi ve emekçilere kayıtsız şartsız teslimiyeti dayatması çok daha kolay olacaktır.

Burjuva kalemsörlerin bile tarihin en büyük krizi diye tanımladıkları bir iktisadi bunalım yaşanıyor bugün Türkiye’de. Kurtarıcı diye getirilen Dünya Bankası memurunun açıkladığı program, işçi sınıfı ve emekçiler için yeni bir katmerli sosyal yıkım demektir. Halihazırda bu yıkım karşısında işçi ve emekçilerin ortaya koydukları tepkiye verdikleri yanıt, kafalarında coplar parçalamak oluyor.

Bununla bağlantılı olarak, direnişimizin zindanları aşan sonuçları olacağını devlet de çok iyi hesaplıyor. Devletin direnişi boğması onun açısından önemli olanakların yolunu açacak. Zira bu durumda umutsuzluk dalgası daha da kolay büyüyecek. Devrimci tutsakların zaferi ise direnerek kazanma bilincini ve inancını bir kez daha işçi ve emekçilere taşıyacak. Krizin faturasını kapitalistlerin ödemesi mücadelesinde güç ve cesaret verici bir katalizör işlevi görecektir.

Bundan dolayıdır ki devlet tüm gücüyle ölümler sürecini uzatmaya oynuyor. Daha şimdiden onlarca tutsak zorla müdahaleyle yüz yüze kaldı. Zorla müdahale aynı zamanda sessiz imha dediğimiz sakat bırakma zeminini de düzüyor. Hafızasını tümünden yitirmiş olanların yanı sıra, ÖO direnişçisi 1. ve 2. ekipten devrimci tutsakların ciddi hastalıklarla yüz yüze kalacağı açık.

Son yapılan saldırılardan biri de, devrimci tutsakları çözüm noktasında muhatap kabul etmeme tutumunun ifadesi olarak, temsilcilerin apar-topar sevk edilmeleridir. DHKP-C temsilcisi Tekirdağ’a, TKP(ML) temsilcisi ise Kandıra’ya sevk edilmiştir. Bu saldırı yapılacak makyaj düzenlemeleri “çözüm”

diye yutturmaya çalışacak devletin, “çözeceksem de ben çözerim, devrimci tutsakları muhatap almıyorum” tutumunun bir ifadesidir.

Devrimci tutsakların muhatap kabul edilmediği hiçbir “çözüm” kabul edilemez

Adalet Bakanlığı’nın Ceza İnfaz Hakimliği, TMY’nin 16. maddesinde değişiklik öngören yasa tasarılarının yanı sıra “cezaevi izleme komiteleri” yasa tasarısını TBMM’ye sevk etmesi, şimdiye kadar hücre saldırısına karşı pozitif tek bir yazı yazmayan yazar-kasaların “tecritin kaldırılması”nı talep etmeleri, AP İşkenceyi İzleme heyetinin de benzer talepte bulunması, makyaj düzenlemelere dayalı manevranın parçasıdır. AP heyetinin 6 Nisan’da F tiplerine yapacağı ziyaret öncesi sözkonusu makyaj düzenlemelerinin yapılması olasıdır.

Peki bunlar tecritin kaldırılmasından ne anlıyor? F tipi cezaevlerinde bulunan spor salonu, kütüphane (100 m2) ve işliklerin kullanıma açılmasını anlıyorlar. Bunları tecrit ve izolasyonun kaldırılması doğrultusunda yeterli görüyorlar. Bu manevrayla “tecrit kaldırdık daha ne istiyorlar, Ölüm Orucu’nu bırakmazlarsa bunların amacı farklı” vb. demogojiler için zemin oluşturmaya, direnişin toplumsal desteğini tümünden kırmayı hedefliyorlar. Onun da ötesinde direnişi boğmayı amaçlıyorlar.

Direnişin taleplerini cepheden savunarak, devletin manevralarını boşa çıkarmak için harekete geçmek gerekiyor

Toplumsal manipülasyona yol açacak bu son derece tehlikeli manevralara karşı içerde ve dışarda uygun taktiklerle barikat oluşturmak gerekiyor. Devrimci tutsakların muhatap kabul edilmediği “çözüm”e yönelik yanıt içerde Ölüm Orucu’nun topyekün hale getirilecek şekilde yaygınlaştırılması olmalıdır. Bizi çözümün öznesi olarak görmeyen ambalaj düzenlemelere karşı, her devrimci yapı, siyasal kimliği hiçe sayan böylesi bir “çözümü” canı pahasına kabul etmeyeceğini ilan etmek sorumluluğunu üstlenmekle yüzyüzedir. 1500 devrimci tutsağın Ölüm Orucu’nda olması, hücre karşıtı mücadeleyi tetikleyecek, devlet üzerindeki basıncını arttıracaktır.

Ayrıca dışarda taleplerimizin topyekün cepheden savunulması doğrultusunda varolan tüm dinamikler karşı atağa geçmek, makyaj düzenlemelerin niteliği, amacı, devrimci tutsakların hiçe sayan yaklaşımını ortaya koyarak, devlete karşı yoğun bir teşhir ve kitleleri aydınlanma faaliyeti yürütmek sorumluluğu ile yüzyüzedir.

Emek Platformu tabanın zorlamasıyla yetersiz de olsa bir eylem takvimi belirlemiştir. Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek isteyen sosyal

yıkım programına karşı işçi ve emekçilerin tepkisi alanlara taşınıyor. Bahar önemli oranda sınıf ve kitle hareketliliğine tanıklık edecek. Hareketlilik aynı zamanda hücre karşıtı mücadelenin niteliği, direnişin talepleri konusunda işçi sınıfı ve emekçilerin aydınlatılması, mücadeleye katılmalarının sağlanması noktasında önemli olanaklar sağlıyor. Ölüm Orucu Direnişi'nin ve sosyal yıkım programına karşı işçi ve emekçilerin yükselttiği direnişin üst üste düşmesi oldukça anlamlıdır. Bu iki direnişin birbirini güçlendirmesi temelinde politika üretmek, bu doğrultuda seferber olmak gerekiyor. Ayrıca ilerici muhalif güç ve kurumların da devletin manevralarına karşı uyarılması bir diğer sorumluluktur. Düzene rahatça manevra yapma şansı vermemek gerekiyor özcesi.

Siyasal temsiliyet de dahil haklarımızın tanınmadığı, devrimci tutsakların iradesinin yansımadağı hiçbir çözüm kabul edilemez

Direnişin özneleri devrimci tutsaklardır. Aylardır tecrit ve izolasyon dayatmasına karşı haklı ve meşru taleplerle ölümle koyun koyuna yatanlar onlardır. Direnişin örgütleyicisi siyasi yapılar sürecin doğrudan tarafı, çözümün anahtarlarıdır. Komünistleri ve devrimcileri hiçe sayan her tür yaklaşım devrimci kararlılık ve irade karşısında tuzla-buz olmaya mahkumdur.

Tecrit ve izolasyon devrimci tutsakların siyasi ve sosyal birlikteliğinin parçalanması, kendilerini üretecekleri tüm koşulların ortadan kaldırılması, siyasi kimliklerinin ve temsiliyetlerinin hiçe sayılmasıdır. Komünist ve devrimci tutsakların kabul edebilecekleri asgari çözüm; tecrit ve izolasyonun ve bunu olanaklı kılan hukuksal alt yapının ortadan kaldırılmasıdır; F tipi cezaevlerinin siyasi ve sosyal birlikteliği olanaklı kılacak biçimde, yani devrimci tutsakların kendilerini üretebileceği ortama göre yeniden düzenlenmesidir. Bunun yolu da daha önce kabul ettiğimiz TMMOB'un önerisi doğrultusunda F tipi cezaevlerinin yeniden yapılandırılmasıdır. Asgari çözüm buradan geçiyor.

Makyaj düzenlemeler doğrultusunda kullanıma açılması olası olan spor salonu, 100 m²'lik kütüphane ve işlikler boş kalmaya mahkumdur. Bizim, bizi temsil eden iradenin onayını almayan hiçbir "açılım" yaşam bulamayacak, çözüm olamayacaktır.

Biz kazanacağız! İşçi sınıfı ve emekçiler kazanacak!

Zindanlar devrim cephesinin parıldayan mevzileri olmayı devam edecektir. Komünist ve devrimci tutsaklar tarihi günler yaşıyorlar. Omuzlarındaki tarihsel sorumluluğun bilinciyle, tarihsel olanı yakınlaştıracak, devrime devrim umudunun taşıyıcısı devrimci örgütlere olan güveni ve inancı artırarak zafere yürüyorlar. Her geçen gün direnişimizin ateşini harlarken, karşı devrimin çaresizliğini, umutsuzluğunu da artırıyor.

Devrimci tutsaklar saldırıyı püskürtmek boynumuzun

borcudur bilinciyle hareket ediyor. Tüm bunların yanısıra komünistler, kaçınılmaz olan zaferin sarsıcı sonuçlarının sınıf ve kitle hareketi üzerinde yaratacağı devrimci etkiyi düşünerek, bunun yol açacağı siyasi sonucunun heyecanı ile yürüyorlar zafere. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin öncüsü partinin daha da güçlenmesinin heyecanı ile yürüyorlar zafere.

Diğer yandan, şu günlerde işçi sınıfı ve emekçiler kendilerine ölümü dayatan sefalet programına karşı alanlara çıkıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler yeni İMF-TÜSİAD programını püskürtmek zorundalar. "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarı etrafında kenetlenerek devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek zorundalar. Aksi durumda sefaletin kör kuyusuna yuvarlanacaklar. Bir gecede işçi ve emekçilerin cebindeki paranın yarısını gasp eden bu krizin faturasını tüm krizlerin sorumlusu olan kapitalistlere ödetmek, işçi ve emekçilerin kaçınılmaz görevidir. Bu doğrultuda sürece önderlik etme zorunluluğu ile yüzyüze olan öncü konumdaki sınıf bilinçli işçilerin ve devrimci sendikacıların sorumluluğu çok daha da kapsamlıdır.

Süreci devrim cephesinin lehine çevirmek, bahar aylarını sermayeye dar etmek gerekiyor. Zindanlar cephesinde kazanılacak zafer, İMF-TÜSİAD sosyal yıkım reçetesinin alanlarda paramparça edilmesiyle taçlanırsa gerçek siyasi anlamını bulacaktır.

Zaferin yaratacağı politik etkiyi genel devrimci kazanıma dönüştürme sorumluluğu

İşçi sınıfının devrimci öncüsünün tüm gücüyle böyle bir sürecin sorumluluğunu üstlenme refleksini göstereceği açıktır. Sınıf ve kitle hareketliliğinin yükseldiği koşullarda önderlik kapasitesinin gerçek anlamda ölçülebileceği de iyi bilinmektedir. Bu yanıyla önümüzdeki dönemde daha da olgunlaşacak olan kitle hareketi, aynı zamanda öncünün önderlik kapasitesinin sınanacağı zemini de sunacaktır. Bu bilinç ve sorumlulukla sürece hazırlanmak gerekiyor. Ölüm Orucu Direniş'inin zaferi, sermayenin topyekün saldırısına karşı topyekün mücadele için önemli bir zemindir. Zaferin yaratacağı politik etkiyi genel devrimci kazanımlara dönüştürme sorumluluğu ise sınıf devrimcilerinin omuzundadır.

18 Mart 2001

Sevgili yoldaşlar,

Yazıyı kaleme alırken yer yer zorlandım. İmla hataları, yazım yanlışları doğal olarak olabilir. Direnişin geldiği gün düşünüldüğünde bu kadarı da bir başarı sayılmalı. Yer yer dikkati toparlayamama vb. şeyler de yaşanıyor. Yazımı okumakta biraz güçlük çekeceksiniz, kusura bakmayın. Yine de, bu şekilde de olsa, düşüncelerimi sizlerle paylaşmış olmak benim için sevindiricidir.

Kazanacağımıza olan sarsılmaz inancım ile, sizleri özlemle kucaklıyor, öpüyorum.

Haydar

MARŞIMIZ

<syar>n ayak sesleri
alanlar> döv!
Yukar>, gururla bafllar
dizisi!
Biz ikinci Nuh
tufan>yla
Yeniden y>kacaα>z
dünyan>n tüm kentlerini
Günlerin öküzü hantal
Y>llar>n kaαn>s> αα>r
Tanr>m>z kofludur
bizim.
Yüreαimizse davul
Aln>m>zdan daha
yücesi var m>?
Kurflun v>z>lt>s> m>
bizi sindirir?
Ç>nlayan seslerimizdir
o alt>n;
Silah>m>zsa,
türkülerimizdir.
Yefilliklerle örtülsün
k>rlar
Serilsinler günlerin
alt>na;
Gökkuflaα> koflum
olsun
Y>llar>m>z
küheyle>na.
Gök pek s>kk>n
görünmedi nedense
Onsuz dalgaland>ral>m
türkülerimizi,
Hey! Büyük Ay! söyle

“Zaferin gerdanından öpeceğimiz, tilililerle halaya duracağımız günler yakındır!..”

Merhaba;

Direnişimizin 150. gününe ulaştığı bu günde sizlere yazabileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Direnişimizin görkeminden sanırım azrail de korktu, bir türlü yanaşmıyor, hep kaçıyor. Anlayacağınız ölümsüzleşmeyi bir türlü beceremedik.

Şehitlerimizin yaratacağı sarsıcı politik etkinin kazandıracağı, zaferin sınıf ve kitle hareketine kazandıracağı moral ve motivasyona devrim toprağı olan bu ülkenin büyük bir ihtiyacı var. Finale hızla yaklaşıyoruz yoldaşlar, zaferin gerdanından öpeceğimiz, tilililerle halaya duracağımız günler yakındır. Hiç kuşku

duyulmasın ki zafer halayının başında, ölümsüzleşenlerimiz, onurlu yerini alacak.

Bir daha yazabilir miyim bilmiyorum. Sizleri çok ama çok seviyorum.

Hoşçakalın...

Haydar Baran
Sincan F Tipi Hücreleri

Ölüm Orucu Direnişi'nin 150. gününde İHD'nin Sultanahmet eylemi...

Polis saldırısına rağmen eylem

Ölüm Orucu Direnişi'nin 150. gününde İHD İstanbul Şubesi, tutsak yakınları ve hücre karşıtı güçler, direnişin ulaştığı kritik aşamayı kamuoyuna duyurmak ve toplumda varolan sessizliği kırmak amacıyla Sultanahmet Parkı'nda "sessiz-siyah eylem" adıyla basın açıklaması ve oturma eylemi kararı aldılar.

Polis, Sultanahmet Parkı'nı olağandışı bir şekilde kuşattı. Saat 13: 00'de parka gelen kitle, polis engeliyle karşılaştı. İHD yöneticileri ve polis arasında geçen kısa tartışmanın ardından, polis "izin vermeyeceğini" söylemesiyle birlikte, İHD adına konuşan İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin, eylemi yapmakta kararlı olduklarını vurguladı. Kitlenin oturmasını isteyerek, basına sözlü açıklamalarda bulundu.

Bunun üzerine polis, oturmaya başlayan kitleyi çembere alarak, yaka paça gözaltına almaya başladı. Kolkola kenetlenen kitle, "Yılgınlık yok, direniş var!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganlarını haykırdı.

Çemberin içine alınanlar zorla otobüslere bindirildikleri esnada, parkın yakınına sonradan gelenler "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganlarıyla gözaltına alınmaları protesto etti. Polis, bu kitleye de saldırdı ve sokak aralarında kovalamacalar yaşandı.

Gözaltına alınan 67 kişi güvenlik subeye götürüldü. İHD İstanbul Şube'nin kararlı tutumunu kırmak ve avukutlara gözdağı vermek amacıyla, gözaltına alınan 8 avukat İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı'nın "emriyle" serbest bırakılmadı. Toplam 67 kişi ertesi gün gece geç saatlerde hakime verdikleri ifadenin ardından serbest bırakıldılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İHD İstanbul Şubesi önünde oturma eylemi

Ölüm Orucu Direnişi'nin 154. gününde İHD İstanbul Şubesi önünde oturma eylemi düzenlendi. 100'e yakın insanın katıldığı oturma eyleminde, İHD İstanbul Şube Başkanı kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında insan hakları savunucularının F tipine karşı mücadelesi süreceğini belirten Şube Başkanı; Ölüm Orucu'nun devam ettiğine, bu arada Cengiz Soydaş'ın hayatını kaybettiğine işaret ederek, daha çok ölümün yaşanmaması için görüşmelerin acilen başlatılmasını istedi. Daha sonra kitle alkışlarla dağıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

"Yeni ölümler istemiyoruz!"

Cezaevlerinde devrimci tutsakların başlatmış oldukları Ölüm Orucu'nun 149. gününde, tutsak ailelerinin Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasına devlet müdahale ederek 5 kişiyi gözaltına almıştır. F tipi cezaevlerinin kapatılması, yaşam koşullarının

iyileştirilmesi talepleriyle sürdürülen ÖO eyleminde artık çocuklarımız ölüm sınırına gelmiştir. Birçoğu şu an aile görüşlerine dahi çıkamayacak durumdadır. Adalet Bakanı ise ÖO'nu çözmek için hiçbir girişimde bulunmamaktadır.

Daha önce Ankara'da ailelerimizi tutuklayan devlet, terörünü İstanbul'da da sürdürmektedir. ÖO'nun 149. günündeki (17 Mart 2001) Cumartesi eyleminden

gözaltına aldığı 5 TUYAB'lı aileyi

tutuklamıştır. Tutuklanan aileler Yıldız Yılmaz, Gülnaz Türkmen, Semiha Kırkoç, Selma Kaan, Emoş Erenler'dir.

Bu tutuklamayı kınıyoruz ve ailelerimizin bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz.

Diğer yandan bugün Sultanahmet'te yapılan basın açıklamasına ise devlet yine aynı tavrı göstererek saldırmış ve birçok kişiyi gözaltına almıştır.

Devletin aileler ve çocuklarımız üzerindeki terörüne son vermesini ve bir an önce tutsaklarla görüşmeleri başlatmasını istiyoruz.

Yeni ölümler istemiyoruz!

Devrimci tutsakların talepleri kabul edilsin!

TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

18 Mart 2001

Siegen Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin paneli

Almanya'nın Siegen şehrinde 11 Mart 2001 Pazar günü devrimci tutsaklarla dayanışma amacıyla bir panel düzenlendi. Siegen Tutsaklarla Dayanışma Komitesi olarak düzenlediğimiz panele *Kızıl Bayrak* ve *Devrimci Demokrasi* gazetelerinden birer temsilci davet edildi.

Temsilciler tarafından Türkiye cezaevlerindeki durum ayrıntılı olarak işlendi. Panelde, yaklaşık 20 yıldır cezaevlerinde uygulanan baskı ve işkence ortaya konuldu. Bunun nedenleri ve toplumda uyandırdığı etki üzerine ortaya konulanlar, katılımcı Alman ve Türkiyeliler tarafından ilgiyle dinlendi. Panelde, katılımcılardan devrimci tutsaklarla ve Türkiye'deki mücadeleyle dayanışmaları da talep edildi.

Küçük bir şehir olan Siegen'de yaklaşık 10 yıldan beri siyasi amaçlı düzenlenen ilk panele beklediğimizden fazla Alman ve Türkiyeli'nin katılımı oldukça sevindiricidir. Panel hem panelistler, hem de dinleyiciler tarafından oldukça aydınlatıcı bulundu ve olumlu karşılandı.

Panel öncesinde ve panel sırasında toplanılan 600 DM devrimci tutsaklara iletilmek amacıyla dergi temsilcilerine teslim edildi.

Devrimci selamlarımızla...

Siegen Tutsaklarla Dayanışma Komitesi

İzmir'deki hücre karşıtı eyleme 250 kişi katıldı...

"Susmayacağız!.."

İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nun her Cumartesi düzenlediği eylem bu hafta (17 Mart 2001) panzerlerden yükselen siren sesleriyle boğulmaya çalışıldı. Okunan basın metninin dahi yoğun siren seslerinden dolayı duyulmadığı eylemde, polisin bu provokatif tutumu tam tersi bir etki yaratarak kitlenin öfkesini arttırdı. Eylem terörize olmak yerine, kitle daha da kenetlenerek eylemi devam ettirdi.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde sendikacı-yazar Hacay Yılmaz tarafından basın metni okundu. Açıklamada, "Bugün içeride ve dışarıda yaşamın bütünü hücreleştirmeye çalışanlar, muhalifleri susturmaya çalışanlar yanılıyorlar. Bizler, basın susturulmak istense dahi, tüm bu yaşananları kamuoyu bilgisine sunmaya devam edeceğiz. Cezaevlerinde yaşananlara gözlerimizi kapatmayacağız. Susmayacağız." denildi.

Saygı duruşuyla başlayan eylemde; "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehit namırın!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" vb. sloganları atıldı.

S.Y.Kızıl Bayrak/İzmir

Sermayenin azgınlaşan saldırıları ve Emek Platformu'nun "eylem takvimi"

Oluşumundan beri sermaye düzeninin saldırılarına karşı ciddi bir mücadele yürütmeyen Emek Platformu en son 1 Aralık iş bırakma eylemini bile sahiplenmemiş, eyleme katılım esas olarak KESK'e bağlı sendikalarca gerçekleştirilmişti. 19 Şubat krizinden sonra katlanarak süren saldırı Emek Platformu'nu yeniden toplanmak zorunda bıraktı. 13 Mart'ta toplanan platform, talepler listesi ve eylem takvimini açıkladı.

Sınırlı ekonomik talepler

Topyekün yıkım saldırısının uygulamaya konulmasından 15 ay sonra açıklanan Emek Platformu'nun talepler listesi, sınırlı ve iğreti birkaç ekonomik talepten ibaret. Geçen 15 aylık sürede ekonomik, demokratik, sosyal vb. alanlarda gaspedilen kazanımlara rağmen, Platform bu kayıpların lafını etmemektedir. Talepler, borç erteleme; kısa vadeli yabancı sermaye girişleri ve kayıt dışı ekonominin denetim altına alınması; sermaye gelirlerinin vergi gelirlerine katkısının artırılması; işten çıkarmaların durdurulması; kamu kuruluşlarının özerk-demokratik yapıya kavuşturulması; tarım, hayvancılık, yolsuzluk ve haksız kazançlarla ilgili düzenlemeler; emeklilerin mağduriyetinin giderilmesi; çiftçileri ve esnafları da kapsayan çalışanların hak gasplarının giderilmesi ve yargı üzerinde baskıların kaldırılması gibi taleplerden oluşuyor.

Sermayenin emperyalist merkezlerle elele azgınca saldırdığı, faşist devlet terörünün emekçilerin basın açıklamalarına bile tahammül etmediği bir dönemde, muğlak ve hiçbir demokratik siyasal talep içermeyen bu listeyi emekçiler adına açıklamak, emekçilerle alay etmektir. Kaldı ki bu taleplerin kazanılması için bile ciddi bir mücadele vermek gerekmektedir ve Emek Platformu'nun açıklamalarında söylemde de olsa böyle bir kararlılığı görmek mümkün değildir. Platform adına yapılan açıklama, "eğer talepler kabul edilirse, eylem planından vazgeçilebileceği" yönündedir.

Sermaye düzeninin çöküşü yaşadığı, ABD emperyalizmi ve tekeli finans kurumlarının bu çöküşle çok yakından ilgilendiği ve kendi memurları olan Kemal Derviş'i bizzat Türkiye ekonomisinin dümenine oturttukları bir dönemde, Emek Platformu bileşenleri de açıkladıkları talepler listesinin hükümet tarafından dikkate alınabileceğine inanmamaktadırlar. Ve burjuvazinin krizden etkilenen orta kesimlerinin bile sokaklara inip eylem yaptığı bir dönemde, Emek Platformu'nun açıkladığı eylem planı, sermaye tarafından yalnızca alaycı bir gülümsemeyle karşılanacaktır.

Eylem takvimi

Emek Platformu'nun, sonuç alıcı, kitlesel ve militan bir mücadele gibi bir sorunu yoktur. Onlar yasak savma eylemlerle öfke ve tepkiyi boşaltırlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sınıf çıkarlarını ne kadar "savundukları" konusunda yeni eylem takvimi yeterli fikir vermektedir. Buna göre eylemler 17 Mart'ta başlayacak ve Emek Platformu'nun görüş ve talepleri basın açıklamalarıyla kamuoyuna duyurulacak.

İşyerlerine "Yolsuzluk ve yoksulluğa hayır!" pankartları asılacak. Sempozyum düzenlenecek, alternatif program kamuoyuna açıklanacak. Mart ayının son günü basın açıklamaları yapılacak ve alternatif program kamuoyuna dağıtılacak. Nisan'dan itibaren illerde stand kurulacak ve eğer buna rağmen hükümet talepleri yerine getirmezse

çeşitli uyarı eylemleri yapılacak. Ardından 14 Nisan'da Türkiye'nin her tarafı miting alanına çevrilecek! Böyle bir eylem takviminin düzenin saldırılarını püskürtmesi elbette beklenemez. Bırakalım saldırıları püskürtmeyi, hükümeti en ufak

bir geri adıma zorlama şansına bile sahip değildir. Ancak bu aşamada önemli olan bu kararlar değil, bu kararların alınmasını sağlayan tabandaki emekçi basıncıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin talepleri Emek Platformu'nun taleplerinden daha ileridedir. Ve sonuç alıcı eylem biçimlerinde daha kararlı olduklarından kuşku duyulmamalıdır. Zira saldırıları kendi yaşamında hissedilen, günden güne yoksullaşan sendika bürokratları

değil, işçi ve emekçilerdir. Zamlar, işsizlik, baskı, zorbalık ve hücre saldırısının ilk muhatabı da emekçi yığınlarıdır. Ve bu gerçek emekçi kitlelerdeki eylem isteğinin temelini oluşturmaktadır.

Saldırığı ancak asıl muhatapları püskürtülebilir

Nasıl ki saldırıların muhatapları işçi sınıfı ve emekçilerse, saldırıyı püskürtmek de işçi ve emekçilerin işidir. İnisiyatif Emek Platformu'nda kaldığı sürece, emekçi yığınların mücadele potansiyellerinin açığa çıkartılıp önünün açılmayacağı deneyimlerle defalarca görülmüştür. İnisiyatifi sendika bürokratlarına bırakmayan, ancak onları da iş yapmaya zorlayan bir mücadele hattının örülmesi zorunludur.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, emperyalist finans kurumları ve işbirlikçi kapitalistlere dize getirecek güce fazlasıyla sahiptirler. Ancak sendika bürokratlarının çizdikleri sınırlara hapsolmuş bir mücadeleyle bunu başarmak mümkün değildir. Bu tarz eylemler daha çok öfkeyi yatıştırma ve hava boşaltma işlevi görmektedir. Bu yeni eylem dalgasının da aynı akibete uğramasını engellemek tarihi bir sorumluluktur.

Bu sorumluluk başta öncü işçiler ve sınıf devrimcileri olmak üzere, sömürüye, zorbalığa, yaşamın hücreleştirilmesine, Kürt halkının ezilmesine ve emperyalizme samimiyetle karşı duran tüm ilerici ve devrimci güçlerin omuzlarındadır. Tüm yönleriyle sınıfsal olan ve adına "ulusal program" denen bu topyekün yıkım saldırısı, yine aynı şekilde sınıfsal olan, yani işçi sınıfı ve yoksul emekçi kesimlerin çıkarlarını tavizsiz savunan, kitlesel, militan ve tabandan örgütlü bir mücadeleyle etkisizleştirilebilir.

İstanbul'da Emek Platformu eylemine 2500 emekçi katıldı...

"Direne direne kazanacağız!"

Sermaye devletinin çözümsüzlüğünün bir sonucu olarak ortaya çıkan ekonomik krize karşı emekçiler, her zaman olduğu gibi bu defa da faturanın kendilerine ödetilmesine karşı çıkmak için alanları doldurdular.

17 Mart 2001 günü, Emek Platformu tarafından düzenlenen ve ülkenin birçok yerinde aynı saatlerde gerçekleşen eylem günüyü. Emekçiler İstanbul'da da saat 11:30'da Saraçhane'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklaması için ön bir hazırlık yapılmamasına rağmen eyleme yaklaşık 2500 işçi ve emekçi katıldı. Kitlenin oldukça coşkulu olduğu eylemde, Emek Platformu sözcülerinin tüm engelleme çabalarına rağmen sendikalar pankartlarını açtılar. Tüm Bel-Sen, Nakliyat-İş, Tez-Koop-İş, Bem-Sen, Orman-İş pankart açarlarken, Kristal-İş Topkapı şubesi; "Özelleştirmeye hayır", Türk Haber-İş; "İMF defol, bu memleket bu halk satılık değil", Tek Gıda-İş; "Satılan Tekel değil Türkiye'nin geleceğidir", Teksif Bakırköy Şubesi; "İMF defolsun Türkiye kurtulsun" sloganlarının yazılı olduğu pankartlarla katıldılar. Genel-İş'e bağlı şubeler, Eğitim emekçileri, İETT işçileri pankartsız olarak katılırlarken, tutsak yakınları da Ölüm Orucu içerikli dövizleriyle seslerini duyurmaya çalıştılar.

Eylemde krize ilgili olarak tek pankart ise komünistlerin açtığı "Krizin faturası kapitalistlere!" pankartıydı. Ayrıca alanda yoğun bir şekilde Kızıl Bayrak kuşlamaları yapıldı.

Basın açıklamasında "Kahrolsun İMF", "İMF'nin kölesi olmayacağız", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" vb. dövizler açılırken, sıklıkla "İşçi memur elele, genel greve!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sermayeye karşı emek cephesi!", "Rantiyeye değil, emekçiye bütçe!" sloganları atıldı.

Eylemde düzenleyiciler adına EP dönem sözcüsü TMMOB İstanbul İKK (İl Koordinasyon Kurulu)'dan Münir Aydın konuştu. Aydın, krizin sorumlusunun ülkeyi yönetemeyen hükümet olduğunu söyledi ve krize karşı alınması gereken önlem önerilerini sıraladı.

Yaklaşık bir saat süren eylem yapılan konuşmaların ardından bitirildi ve kitle buradan dağıldı.

Krizin faturasının ağır bir şekilde işçilere-emekçilere çıkarılmak istenildiği şu günlerde emek cephesinden uzun süreli bir suskunluğun ardından yükselen bu ses bizlere bahar döneminin sınıflar mücadelesi açısından canlı geçeceğini muştuluyor.

Krizin faturası kapitalistlere!

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Bir metal işçisinin mitinge ilişkin gözlemleri...

Kocaeli Sendikalar Platformu'nun 18 Mart'ta düzenlediği mitinge ben de sınıf bilinçli bir metal işçisi olarak sendikamın kortejinde katıldım. Burada gözlemlediğim bazı şeyler üzerinde duracağım.

Bilindiği gibi Kocaeli mitingi valilik tarafından yasaklanmıştı. Sakarya'da açılan davanın kazanılmasıyla gerçekleşti. Sermaye devletinin yaşadığı yapısal krizle ortaya çıkan yeni faturaların daha da ağırlaşarak işçi ve emekçilere ödetilmesi sonucu, toplum çapında büyüyen öfke ve tepkinin daha da derinleştiği bugünlerde işçi sınıfının da mücadele etme isteği artmaktadır.

Kocaeli mitinginde önceki sürece göre işçi katılımının daha yüksek düzeyde olduğu görüldü. Daha da önemlisi sendikalar önemli bir hazırlık yapmadan bu kitle alana akmıştır.

Şehir dışından gelen otobüslerin yanısıra, insanların üstleri de didik didik arandı. Alana girmeden de aynı türden bir arama yapıldı.

Birleşik Metal-İş tek bir pankart açarak (İstanbul, Gebze, Kocaeli) bütün üye işçileri tek bir kortejde birleştirdi. Alanın hemen hemen en kalabalık işçi sendikasıydı. Ağırlığı Gebze ve Kocaeli oluşturmaktaydı. İstanbul'dan ise katılım daha sınırlı tutulmuştu. Otobüsler çok azdı ve işyerlerinden en fazla 4-5 işçi katılabilmisti. Gerekçe, sendikamın

kendi düzenlediği bir miting olmaması ve şehir dışı olması idi. Oysa ki ciddi hazırlık yapan bir sendika bu tür şeylerin lafını bile etmemeli. Bu ancak görevlerden yan çizmenin bahanesi olabilir. Konuştuğumuz birçok işçi, sendikamın kaldırdığı arabaların çok az olduğu ve daha kalabalık olunması gerektiği görüşündeydi.

Alanı pek gözlemleyemediğim için, ancak sınırlı gözlemlerim üzerinden aktarıyorum bunları. Bunun için önemli başka noktaları gözden kaçırmış olabilirim.

Birleşik Metal'in dışında kalabalık kitle taşıyan sendikalardan biri de Harb-İş oldu. Bu arada yakın illerden de mitinge katılım olmuştu. Harb-İş'in Ankara'dan da gelen şubeleri olmuştu. Hizmet-İş, Tümtis, Kristal-İş, Genel-İş, canlı ve coşkulu kortejlerdi. Civar evlerden ve etrafta bekleyen insanlar dikkatle geçenleri izliyordu.

Yapılan konuşmalarda İMF programlarına karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

Birleşik Metal'den genç devrimci işçiler, son saldırıların yanısıra Ölüm Orucu Direnişi'yle ilgili sloganlar atarak etrafta ilgi uyandırdılar. Miting boyunca tek görülen devrimci pratik ise, TKİP'nin kitlenin üzerinde uçuşan kuşlarıydı.

Yapılan konuşmalardan sonra miting 14:30 gibi dağılmaya başladı.

Bir metal işçisi/İstanbul

Emek Platformu'nun Gebze eylemi...

“İMF değil çalışanlar yönetsin!”

Emek Platformu'nun aldığı kararlar doğrultusunda Gebze Sendikalar Birliği tarafından 17 Mart 2001 tarihinde düzenlenen kitlesel basın açıklamasına 800 civarında işçi ve emekçi katıldı.

Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda saat 16.30'da yapılan kitlesel basın açıklamasına Birleşik Metal-İş, Özçelik-İş, Petrol-İş, Kristal-İş, Eğitim-Sen ve Genel-İş sendikalarına üye işçi ve emekçiler “Yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır!” pankartları ile katıldılar. Reformist partiler ve devrimci çevreler de eyleme destek verdiler.

Birleşik Metal-İş Şube Başkanı'nın okuduğu basın açıklamasında, hükümet tarafından hazırlanan “Ulusal Program”a destek verilmeyeceği vurgulanarak, hükümetin çalışanları programın dışında tuttuğu ifade edildi.

İşçi ve emekçiler sık sık “Kahrolsun İMF bağımsız demokratik Türkiye!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Yaşasın sınıfsal mücadelemiz!”, “İMF değil çalışanlar yönetsin!”, “Üreten biziz yöneten de biz olacağız!”, “İMF emreder hükümet uygular!”, “Bankalara değil emekçiye bütçe!”, “Kan, zulüm, işkence işte İMF!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçi memur elele genel greve!”, “Hükümet istifa!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Ankara'daki eyleme polislin saldırdığı duyurusunun yapılmasının ardından kitle, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok direniş var!” sloganlarını atarak polislin tutumunu protesto etti.

Kızıl Bayrak/Gebze

Emek Platformu eyleminde işçilerle konuştuk... “Bıçak kemiğe dayanmıştır artık, herkes alanlara çıkmak zorundadır!..”

Sermaye krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetiyor. EP'nin aldığı eylem kararları uyarınca alanlara çıktınız. Neler diyeceksiniz?

Ercan (Belediye işçisi):

Bugünkü kriz İMF politikalarının iflas etmesiyle birlikte, Türkiye'de Cottarelli'ye karşı tepkilerin yükseleceğini anlayan ABD emperyalizmi yeni bir arayış içerisine girdi. Bugünkü politikalar aynı İMF'nin politikaları, yalnız bu sefer yeni bir Cottarelli gönderdiler bize. Bu Kemal Derviş'in ta kendisidir. Kısacası Amerika Derviş'i gönderdi, emretti. Derviş'i ekonomiden sorumlu bakan yaptı, Derviş bu politikaları uygulayacak.

Emperyalizmin bu coğrafyada çeşitli halklara karşı yaptığı katliamları, baskıları bugün emekçi sınıflara yapıyorlar. Bir yandan hücreleri hayata geçirerek devrimci muhalefetin sesini kesip politikalarını bir bir hayata geçirmeye çalışıyorlar. Diğer yandan yaşanan krizin faturasını işçi-emekçilere ödetiyorlar.

Kemal Derviş, sendikalarla görüşüyor. Diyor ki bana yardım edin, ben bu politikaları hayata geçireyim. Yani siz halkı uyutun birlikte hareket edelim. Bu politikaları hayata geçirelim. Bu politikaların hayata geçmesi artık zordur. Mümkün değildir. Türkiye'de bıçak kemiğe dayanmıştır artık, herkes alanlara çıkmak zorundadır!..

Ahmet Karatay (Telekom işçisi):

Biz saldırılara yönelik işyerlerimizde bütün işçi arkadaşlarımızın harekete geçmesi için çaba sarfediyoruz. İşyerinde yapılacak greve, genel greve, genel

direnişe karşı işçi arkadaşlarımızı hazırlıyoruz. Telekom'un özelleştirilmemesi için de her türlü şeyi yapacağız. Eylemse eylem, direnişse direniş, yani ne gerekiyorsa yapacağız. Bugünkü basın açıklaması gittikçe hak alma eylemlerine, işgallere dönüşmeli. Bunun başka alternatifi yok. Yani “bu ülke bu halk satılık değil” diyorsak, bütün ülkede köylüsü, işçisi, esnafı hepsi ayağa kalkması gerekir, İMF'ye karşı.

Seviye Yılmaz (Cevizli tekel işçisi):

Yapılması gereken neyse yapacağız bu konuda, devamlı. Yolsuzluklara yol vermeyeceğiz, devamlı elbirliğiyle direneceğiz. Biz bu krize karşıyız, bu devletin yönetimine karşıyız. İşçi atılmalarına, özelleştirmelere, zamlara, herşeye karşıyız. Eylemlerimiz sonuna kadar devam edecek, yılmayacağız.

Hüseyin (Eminönü Belediye işçisi):

Artık yerli Cottarelli. Kemal Derviş yerli Cottarelli. Emekçiler olarak birlikte ne yapılması gerekiyorsa yapmalıyız. Topyekün mücadele edilmesi lazım.

Bayram (belediye işçisi):

Üretimden gelen gücü kullanmadıktan sonra, genel grev yapmadan saldırıları püskürtmeyiz. Bunun için tabandan sadece İMF'ye karşı değil, hücrelere karşı komiteler oluşturup üretimden gelen gücü kullanmak lazım. Bugünkü eylemle kalmamalıyız.

Metin (İETT işçisi):

Yapılması gereken İMF'nin buradan defolmasıdır. Emekçinin, işçinin hakkı verilmelidir. İşçiler ezilmemelidir. Biz İETT işçisi olarak avanslarımızı alamadık.

Adana Emek Platformu'nun basın açıklaması eylemi

17 Mart 2001 günü, yerel Emek Platformu bir basın açıklaması yaptı. Merkezi Emek Platformu'nca alınan kararı desteklediğini dile getirdi. Dönem sözcüsü Hasan Balıkcı tarafından okunan açıklama sırasında, “Çalışandan aldılar, hırsızlara verdiler!”, “Kahrolsun İMF kahrolsun emperyalizm!”, “Çetelere değil emekçiye bütçe!”, “Kahrolsun İMF yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!” sloganları atıldı.

Ayrıca mali müşavirler de bir basın açıklaması ile hükümeti protesto ettiler ve Emek Platformu'nun eylem programını desteklediklerini belirttiler. Açıklamada “İMF programı halkın üzerine çökmüş ve iflas etmiştir. Hükümet bunun faturasını birkaç bürokrati ve bir bakanı işten çıkararak işin içinden çıkmaya çalışıyor” denildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Kocaeli mitingi'nden gözlemler..

Kocaeli Sendikalar Birliğinin 18 Mart'ta düzenlemiş olduğu “İMF programına, tasarrufların gaspına, ülkenin yağmalanmasına hayır!” mitingine binlerce işçi ve emekçi katıldı.

Daha önceki mitinglere göre bu mitinge işçi sendikalarının ve özellikle de Birleşik Metal-İş sendikasının katılımı, kitlesellik ve coşku açısından dikkat çekiyordu.

Gebze ve Kocaeli dışındaki sendikaların mitinge katılımı temsilcilik düzeyinde idi. Legal reformist partiler hem İstanbul'dan, hem de Kocaeli bölgesinden katılım sağlamışlardı. ÖDP gençliğinin alana girerken “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!” sloganı atması, ÖDP gençliğinin sosyalizm özleminin dile gelişi sayılmalıydı.

Devrimci çevrelerin mitinge katılımı ise sınırlıydı. Bunda İstanbul'daki eylemlerin de etkisi vardı. Mitinge biz komünistler “Özelleştirme, işsizlik, örgütsüzlük, yağma talan ve hortumlamadır! Özelleştirmeye hayır!” yazılı pankartla girdik. Çeşitli şiarlarımızın yer aldığı kuşlamalarımızla alanı donattık.

İstanbul'dan komünistler

Kocaeli mitingi: İMF ve hükümet karşıtı sloganlar öfkeyle haykırıldı...

5 bin kişilik işçi-emekçi eylemi

18 Mart Pazar günü, Kocaeli Sendikalar Birliği'nin düzenlediği "İMF'ye, yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır!" mitingi Kocaeli'nde gerçekleştirildi.

Daha önce iptal edilen başvuru kararı, mitinge iki gün kala Kocaeli Sendikalar Birliği'nin itirazı üzerine onaylandı. Bu durum, çevre illerden, özellikle İstanbul'dan sağlanabilecek katılımı oldukça zayıflattı. Tüm olumsuzluklara rağmen mitinge 5 bin civarında bir kitle katıldı. Katılımın çoğunluğunu Gebze ve Kocaeli'den gelen sendika ve şubeler oluşturdu.

İşçi sendika ve şubelerinin KESK'e oranla daha fazla ilgi gösterdiği eylem, kitlelerin toplanma yerine gelmesiyle saat 12:00'de başladı. Eylemde Türk Harb-İş "Yaşamın işçilerin birliği!" önlükleri ve Türk bayraklarıyla, DİSK Birleşik Metal-İş "Teslim olmayacağız" önlükleri ve kitleselliğiyle, Lastik-İş ve Kristal-İş de yine kitleselliğiyle dikkat çeken sendikalardı. Petrol-İş az bir katılım sağladı. Kamu-Sen ve Hak-İş her zamanki sembolik katılımlarıyla eylemde yerlerini aldılar.

Kamu sendikalarından Türk Eğitim-Sen az bir kitleyle; Emekli-Sen, TÜMTİS, Eğitim-Sen Kocaeli Şubeler Platformu pankartıyla, Tüm Bel-Sen, SES, BES, Enerji-Yapı Yol Sen, Orman-Sen sınırlı bir kitleyle, Tarım Gıda-Sen pankartıyla eyleme katılanlar arasındaydı. İstanbul'dan katılım daha çok Eğitim-Sen üzerinden gerçekleşti ve İstanbul Şubeler Platformu pankartı arkasında KESK'e bağlı sendikalar ortak yürüdüler. Reformist parti ve demokratik kitle örgütleri de eyleme destek verdiler.

Toplanma yerinde üst aramasından geçen kitle, yürüyüş güzergahı boyunca konumlanan polis kordonu arasında yürüyüşe geçti. Alan girişine konulan arama noktaları bir süre sonra kaldırıldı. Eyleme yoğun ilgi (!) gösteren güvenlik güçleri dikkat çekmeyen noktalara

çevik otoları ve panzerleriyle konumlanmışlardı.

Yürüyüş sırasında kitleye hakim olan parçalılık ve dağınıklık alanda da devam etti. Bu parçalı tablo içinde en coşkulu kortejleri işçi sendikaları oluşturuyordu. Eylemde dikkat çeken bir nokta ise, İMF karşıtı birkaç döviz dışında işçi ve emekçilerin tepki ve taleplerini yansıtan şiarların görsel olarak alana yansımamasıydı.

Kürsüden yapılan konuşmalara fazla ilgi gösterilmedi. Kürsüden atılmaya çalışılan sloganlara da fazla ilgi yoktu. Ancak hükümet ve İMF karşıtı sloganlar genel kitle tarafından sahiplenilerek, coşku ve öfkeyle atıldı.

F tipi saldırısını ve sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişi'ni alana taşıyanlar ise devrimci çevreler oldu. "Yaşamın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Faşizme karşı omuz omuz!" sloganları ile "İMF tipi hücrelere hayır!" sloganıyla F tipi saldırısının işçi ve emekçilerle bağımlı kurmaya çalışan devrimci çevreler, saldırının kapsamını bilmelerine rağmen bazı üyelerin uyarılarıyla karşılaştılar. Bu uyarıya gerekçe olarak, "bu sloganlar atıldığında polise tehditlerle yüz yüze kalmaları" gösterildi. F tipine karşı atılan sloganlar,

kürsü tarafından başka sloganların atılmaya çalışılmasıyla engellenmeye çalışıldı. Buna rağmen, işçi ve emekçiler arasında bu sloganları sahiplenen kesimler gözlemlenebiliyordu.

Miting sona ermeden kitlenin dağılmaya başlamasıyla alanda reformist partiler kaldılar.

Yaşanan kriz, ağırlaşan yaşam şartları işçi ve emekçilerde İMF ve hükümete karşı gittikçe büyüyen bir öfke ve tepkiye yolaçıyor. Emek Platformu'nun tabanın

zorlamasıyla görüntüyü kurtarmaya yönelik eylem kararları aldığı biliniyor. Eylemlere yansıyan dağınıklık, parçalılık ve güvensizlik, işçi ve emekçilerdeki umutsuzluğun bir işareti. Sendika bürokratlarına güvenmeseler de, biriken öfke ve tepki herşeye rağmen onları alanlara çıkmaya zorluyor. Hükümet ve İMF karşıtı sloganlara yansıyan çözüm arayışı ise, güvenebilecekleri siyasi bir yapıya duydukları ihtiyacı ortaya koyuyor.

İşçi ve emekçiler sendika bürokratlarından hak alıcı eylem biçimleri bekliyorlar. Alana yansıyan "genel grev" talebi bunun bir ifadesi. Bir diğer beklenti ise sınıf ve emekçilerin birliği. "Yaşamın sınıf dayanışması!", "İşçi-memur elele genel greve" sloganlarıyla alana da yansıyan bu beklentinin sendika bürokratları tarafından hep boşa çıkarılması, bir çaresizliğe ve çözümsüzlüğe yolaçıyor. Sisteme, hükümete ve sendika bürokratlarına duyulan tüm güvensizliğe rağmen hala alanlara çıkmaktaki ısrar ise, mücadele kararlılığı ve isteğinin bir ifadesi.

Kocaeli mitinginde işçi ve emekçilerle konuştuk...

"Örgütlü mücadele gerekiyor!"

- Krizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

1. işçi: Krizin getirdikleri çok kötü... İnsanları güzyorsunuz işte, buralarda eziliyorlar. Emek cephesi elinden geleni yapmaya çalışıyor. Ama bunda devletin de katkısı olması lazım. Artık bizden bir şey beklememeleri lazım. Eğer paylaşacak hep beraber paylaşalım.

2. işçi: Ekonomik kriz var, ama bu bizden, emekçilerden kaynaklanan bir şey değil. Bu sistemin çöküşüdür, sistem çöktü artık. Hortumlamalar, yolsuzluklar, verdiğimiz her 100 liranın 36 lirası hortumlamaya gidiyor. Bu kriz bunlardan kaynaklandı, bizlerden kaynaklanan bir şey değil. Krizden ilk önce biz çalışanlar, işçiler, emekçiler, memurlar, köylüler etkileniyoruz.

3. işçi: %50 fakirleştik diyorlar, ama biz %50'den daha fazla fakirleştik. Bir insanın 200 milyonla geçindiğini düşünün. Bugün 50 milyonla geçinmek zorunda kalıyor aynı insan. Geriye 150 milyonluk bir açığı kalıyor. Bu insan nasıl geçinecek?

4. işçi: Bir kere kriz hayat standardımızı %50'ye yakın oranda düşürdü. Romanya'da, Bulgaristan'da diyorlardı, 100 dolara adam çalışıyor diye. Bir anda bizim ücretlerimizi de o seviyeye indirdiler. Beceriksiz yöneticiler yüzünden zaten son bir iki senedir 400 bin kişinin çalışacağı iş imkanlarını yurtdışına gönderen bu zihniyet. Bırakın sermaye transfer etmeyi. Söylenecek çok şey var aslında. Binlerce arkadaşımız işsiz kaldı. Çalışıp da ücretlerini alamayan arkadaşlarımız var.

Kamu emekçisi: Kriz öncesi ve sonrası her zaman hükümetler banka boşaltanların yanında olmuştur. Bu dönemde gelen bir Kemal Derviş'in kesinlikle bu ekonomik şartlarda ülkeyi düzeltereğine inanmıyorum. Seçim öncesi

sokaklarda bağırıp çağıran, insanları kandıran politikacıların bir kere istifa etmesi lazım. Güven yenilesinler. Ondan sonra sendika başkanlarıyla, sivil toplum örgütleriyle, bu ülkenin gerçek sahipleriyle görüşüp özde bir ulusal program hazırlasınlar. İMF politikalarını reddediyorum.

- Sızce işçi ve emekçilerin krizden kurtulmasının yolu nedir? Çözüm nedir?

1. işçi: Çözüm için bir şey söylemek yanlış olur. Çözüm bulmak zor böyle ortamlarda. Çözümü arayacaksak, en başta suçluları bulmak lazım. Haklının nerde olduğunu bulmamız lazım. Suçlular bellidir, haklılar da bellidir. O zaman çözüme buradan başlamak lazım.

2. işçi: Çözüm var da, bu siyasilerin işine gelmiyor. İlk önce bu seçim sisteminin değiştirilmesi lazım. Biz seçtiğimiz adamları tanımıyoruz ki.

- Seçim sisteminin değiştirilmesi yeterli mi sızce?

2. işçi: Yok, tamamen yeterli değil. Bir de bu kitle örgütlerinin çoğalması, insanların örgütlere kayıtlı olması gerekiyor. Örgütlü mücadele gerekiyor. İnsanlar örgütsüz olduğu sürece hiçbir şey olmaz. Bugün İsveç'te, Norveç'te nüfusunun altı katı kadar örgütlü insan var. Oralarda bir insan en az 4-5 örgüte üye. Ama bizde insanlar örgüt deyince ürüyorlar. Dediğim gibi, bir siyasi çözümü var, insanların örgütlü mücadeleyi büyütmesi lazım.

- Seçim sistemi değil de kapitalist sistem değişse... Çözüm bu değil mi sızce?

2. işçi: Çözüm orda da... Kapitalist sistemin değişmesi için güç lazım. Haklı olmak yetmiyor, güçlü olmak da gerekiyor. Bu sadece Türkiye ile ilgili değil, dünyada bu sorun yaşanıyor. Tabii değiştirilmesi lazım, ama bu bugün imkansız gibi bir şey...

3. işçi: Üretimin artırılması lazım. Türkiye'de iş sahalarının açılıp yeniden üretime geçilmesi lazım. Kapanan fabrikaların yeniden devreye sokulması lazım. Örneğin bugün Petrol Ofisi olsun, İGSAŞ olsun, %80'i son sistem teknolojiyle yatırılıyor. Kasıtlı olarak zarar ettiriliyor. Bugün 8 trilyonun üzerinde zararı var. Neden? Üretim olmadığı için. Bir taraftan para veriyorsun, diğer taraftan üretim yapmıyorsun. Bunu neyle karşılayacaksınız? Zararı var diye satmak istediler. Nitekim satıldı, geriye döndü.

Sermaye ise kendi görevini yapıyor. Sermaye diyor ki, ben daha çok kazanacağım. Bunun için sosyal sigortaları da almak istiyor. Ne diyor, özel sigorta çıkarın, sosyal sigortaları atın. Soruyorum size, sosyal sigortalar hastalığın hepsini kabul ediyor mu? Ediyor. Ama şu anda özel sigortalar kabul etmez. Sende kalp var mı, miden ağrıyor mu, o zaman seni sigortalı yapmam diyor. Ne olacak? Sosyal güvenceden yoksun kalıyoruz. Bu ne demek? Yani bizi ölüme itiyorlar. Türkiye nüfusunu azaltarak kendilerinin yaşamasına yetecek kadar insan bırakmak istiyorlar. Benim düşüncem bu.

- Emekçi kesim olarak ne yapmak gerekiyor?

3. işçi: Valla herkes görevini yapacak. Görevini yapmıyorsa sonuçlarına da katlanacak. Bu arada şunu da söyleyeyim. Bu alandakiler bizim aynamızdır. Onun için herkesin aklını başına alması lazım.

4. işçi: Çözüm için ne diyeyim? Bir kere bu işler uzun vadeli. Güçlü iktidarlar gerekli.

Kamu emekçisi: Emekçilerin güçlerini birleştirmeleri gerekiyor. Bundan taviz vermemeleri gerekiyor. Çünkü verilen hiçbir sözü yerine getirmemişlerdir. Geçmişte verdikleri sözü yerine getirmemeleri, gelecekte ne yapacaklarının göstergesidir.

İTÜ'de herşeye rağmen yemek boykotu dördüncü haftasını doldurdu...**Mücadelemiz sürüyor!..**

İTÜ'nün ve aslında genel olarak üniversitelerin ticarileşmesinin bir ayağı olan İTÜ'deki yemek zammı ve yemek ücretlerinin İş Bankası tekeline bağlanması sürecine karşı başlatılan yemek boykotu birinci ayını geride bıraktı.

Önceki Cuma: İTÜ'de yemek boykotu üçüncü haftasının son gününe polis yığınağının had safhaya ulaşmasıyla girdi. Ablukaya alınan bir kampüs, kapıları yemek saatine kadar kilitli şekilde tutulan bir yemekhane ve kampüs içinde ve yemekhane çevresinde yoğun bir şekilde estirilen resmi ve sivil polis terörü...

Sıkışan rektörlük üçüncü hafta boyunca saldırı politikası uygulamıştı. Son gün bunu iyice tırmandırıp sonuç almayı planlıyordu. Bir yandan da, çalışanlara yönelik yayınladığı ve karalamalarla dolu (güya bütün boykot 30-35 kişilik provokatör bir grubun işiymiş, binlerce öğrenci yemek yemeleri engellendiği için kendisine başvurmuşmuş, gözaltına aldrıp burun kırdıran kendisi değilmiş gibi- şu ana kadar iyiniyetli çabalarda ısrar etmişmiş, vb.) bir bildiri hazırladı ve hocaların çoğunlukla yemek yediği Çamlık Lokali'ni kapatıp yemekhanede "toplular yemek yeme eylemi" başlattı. Yemekhane binası saat 11:00'e kadar kilitli kaldığından dolayı farklı bir kantinde toplanmıştık. En sonunda gözaltına alınmayı da göze alıp, toplu halde yemekhaneye giderek forum düzenleme kararı aldık. Fakültenin çıktığımızda 20 kişi kadardık. Ancak yemekhaneye vardığımızda orada olan insanlar, boykota destek veren kitle ve eğitim emekçilerinin de katılımıyla 150 kişilik bir forum düzenleme olanağını bulduk. Üstelik rektör de "zorunlu toplu yemek yeme eylemi"nin başında bulunarak yemek yemektedir. Bildirisindeki yalanlarını yüzüne vurduk. Alkış ve ıslıklarla başlattığımız forumumuzu aynı şekilde bitirdik. Bu

şekilde polis işgalini de kırmış olduk.

Üniversiteyi ticarethaneye çeviren rektörümüz bizim maliyetine yemek dağıtımımıza "ticaret yapıyorlar" damgasını vurduğu için, o gün getirttiğimiz simitlerimizi bağış bile kabul etmeyerek dağıttık. Elimizde kalan simitlerimizi de fakültelerde dağıttık.

Akşam üzeri rektörün Maçka Kampüsü'nde bir sempozyuma katılacağını öğrendik. Rektörle görüşebilmek için yaklaşık 50 kişilik bir grup olarak oraya gittik ve salonun dışında oturarak beklemeye başladık. Ancak bizim geldiğimizi duyan rektör gelmekten vazgeçmiş. Bunun üzerine dövizlerimizi açtık; "Yemek zammı geri alınsın!" ve "Polis dışarı, bilim içeri!" sloganlarımızla bir forum düzenledikten sonra bina dışına kadar yürüdük.

3. hafta Taşkılla yemekhanesi de "zarar ettiği" gerekçesiyle rektör tarafından kapatıldı. Bu da rektörün üniversiteyi "dükkan" mantığıyla yönetmesinin veciz bir örneği oldu.

Pazartesi: 4. haftanın başında rektör, iyice sıkışmış olduğunu gösterip, "ilginç" uygulamalara girişti. İçinde kantinin de bulunduğu yemekhane binasını 12-14 arasındaki yemek saati başlangıcına kadar kilitli tuttu. Kantini ise yemek saati sonuna kadar kapalı tutarak, öğrencilerin yemekhaneye yönelmelerini sağlamak istedi. Ayrıca bu aynı kattaki masaları oturamayalım diye kaldırttı. Ama bu taktik de tutmadı ve gerisin geri rektörü vurdu. Biz olayı insanlara birebir teşhir ettiğimizde, rektöre karşı büyük bir tepki oluştu.

Salı: Pazartesi günkü durum devam ederken, rektörlük yavaş yavaş geri adım atmaya başladı. Yemek saatinin ortasında kantinin arka kapısı açılıp satış yapılmaya başlandı.

Çarşamba: Yemekhane binası üzerindeki abluka

kırıldı, sabahtan itibaren kullanıma açıldı. Kantin açıldı, masalar getirildi. Boykotumuzun kararlılığı karşısında rektörün bir manevrası daha böylece boşa çıkmış oldu. Öğleden sonra ise rektörün kendi talebi doğrultusunda kendisiyle görüşme gerçekleştirdik. Ancak bu görüşmeden de pek bir sonuç çıkmadı. Dahası polisiye baskı, karşı eylem, kantin kapatma vs. sökmeyince bunlardan vazgeçmek zorunda kalan rektör iki haftalığına Amerika'ya kaçacakmış. "Dönüşte konuşuruz, siz de bu arada boykota ara verin" gibi garip bir tavır sergiledi.

Perşembe: Çarşamba akşamı yemekhanede bıraktığımız iki bidon meyve suyumuzla bir bidon suyumuzun güvenlik tarafından çalınmış olduğunu gördük. İçeriye giren su dağıtım arabalarının yanına artık "refakatçi" bir ÖGB görevlisi verdikleri ve dışarıdan su getirmediğimiz için insanlara meyve suyu veremedik. Yine de masalarımızı açtık, rektörlükle görüşmelerimizden çıkmayan sonucu anlattık, teypten müzik yayını yaptık.

Yemek boykotu birinci ayını geride bıraktı. Şu ana kadar insanlar boykota gösterdikleri katılımla seslerini yükselttiler, rektörün üniversiteyi ticarileştirmek için çalıştığını gördüler. Bu bir ayın kısaca özeti, İTÜ öğrencisinin mücadele içerisinde yönetimi karşısına alması ve bu anlamda bilinçlenmesi sürecidir. Ki bu hiç de az bir şey değildir, bundan sonrası için bir başlangıç olacaktır.

İTÜ'de herşeye rağmen yemek boykotu dördüncü haftasını doldurdu. Mücadelemiz sürüyor.

İTÜ Ayazağa Kampüsü'nden bir Ekim Gençliği okuru

Çok yönlü saldırıların Trabzon cephesi...

Bir savaştır yaşam, kölelik düzeninden beri sömürenler ve sömürülenler arasında sürüp giden. Zamanın bu diliminde de sömürenlerin "daha fazla sömürü", sömürülenlerin "sınıfsız-sömürsüz bir toplum" ufkuyla göğüs göğüse sürdürdükleri amansız bir savaş...

Gözü doymayan sermayenin Türkiye cephesinde, yaşamı tam anlamıyla ele geçirme programıdır IMF-TÜSİAD programı. Sermaye sınıfı, bu programı iktisadi-siyasal krizlere rağmen uygulamaya çalışıyor. Programın önü tıkandığında etkin bir silah olan kirli medyayı kullanarak sahte umutlar yayıyor, gerektiğinde de baskı ve terör yöntemlerine başvuruyor. Bu şekilde programın önünü bir nebze olsun açsa da, emekçilerin tepkilerini sokağa taşıması, dolayısıyla da programın önünün tekrar tıkanması çok da uzun bir zaman almıyor.

İte kaka uygulanmaya çalışılan programa vurulan etkin darbelerden biri de; emekçi hareketinin en ileri unsurları olan devrimcilerin, tecrit ve imhayı amaçlayan F tipi hücre saldırısına karşı başlattıkları Ölüm Orucu Direnişi oldu.

60. gününe kadar belli bir kitleselliği yakalayan direniş, 19 Aralık'taki katliamla bastırılmaya çalışılmış, ancak kazanan yine devrimci irade ve ölümüne direniş olmuştur. Müdahale cezaevlerinde onlarca devrimcinin katledilmesiyle sınırlı kalmamış, yaygın bir terör estirilmiştir. DKÖ'lerin bir kısmı kapatılmış, ya da "terör örgütlerinin destekçisi" olarak karalanmıştır. Gelişecek eylemler binlerle ifade edilen gözaltı ve tutuklamalar, tehdit ve soruşturmalarla engellenmeye çalışılmıştır. Estirilen tüm bu terör devrimcileri

kitlelerden yalıtma, marjinalleştirme hedefli bir saldırının sonucudur.

Bu süreç Trabzon'da da benzer biçimlerde yaşandı. 6 Kasım'da YÖK protestosuyla başladı, F tipine karşı yapılan bir dizi eylemle gelişti. 19 Aralık sonrası estirilen terör burada da yankısını buldu. YÖK protestosu nedeniyle 19 arkadaş 1 ay ile 1 yıl arasında değişen uzaklaştırma cezası aldı. Ayrıca 2911 sayılı kanuna muhalefetten halen yargılanıyorlar. 16 Aralık'ta yapılan F tipi cezaevlerini protesto gösterisi nedeniyle 46 kişi gözaltına alındı. Üniversitede bu olayla ilgili açılan soruşturma sonucunda, 46 kişi uyarıyla okuldan atılma arasında çeşitli cezalara çarptırıldı. 23 arkadaş yurttan atıldı. Buna ek olarak aldıkları burslar-krediler kesildi. Şimdiye kadar almış oldukları kredi miktarını geri ödemeleri dayatıldı. Alınan cezalar, tehditkar ifadeler eşliğinde yerel basına yansıtıldı. Faşist öğretim görevlileri tarafından derslerde eylemler aleyhine yoğun anti-propaganda yapıldı. Bu şekilde bizleri diğer öğrencilerden yalıtarak KTÜ' de yükselen mücadelenin önü kesilmeye çalışıldı.

Yalıtma üniversite içerisiyle sınırlı kalmadı. DKÖ'ler ve sendikalar bazında da sürdürüldü. DKÖ'lerin bürokrat yöneticileri, bundan böyle kurulacak platformlara öğrencileri almayacaklarını ifade ederek işi, yapılacak eylemleri öğrencilerden gizleme, KESK lokalinde öğrencilere çay yasağı koyma gibi traji-komik noktalara vardırıdılar.

Tüm bu yalıtma ve yalnızlaştırma çabalarının koşullayıcısı olan sosyal yıkım politikaları, son ekonomik krizle etkisini Trabzon'da da gösterdi. Dövizde dalgalı kura geçilmesi, Trabzon Fatih Sanayii

Sitesi esnafımı %35 faizle aldıkları kredileri %250 faizle geri ödeme durumunda bıraktı. Esnaf, buna tepkilerini 1 Mart'ta Trabzon-Erzurum karayolunu trafiğe kaparak gösterdiler. Gösteri sonrası 5 kişi gözaltına alındı. Bu tür gelişmeler, uygulanan yıkım politikalarıyla açlık ve sefaletle sürüklenen, kepenk kapatmaya zorlanan küçük üretici ve esnafın da yakın gelecekte kitlesel olarak alanlardaki yerlerini alacaklarının göstergesidir.

Sermaye sınıfı IMF programını dayattıkça; işçileri işsizliğe, memurları açlık sınırında yaşamaya, öğrencileri eğitimsizliğe, küçük üretici ve esnafı kepenk kapatmaya ve yoksul köylüyü topraksızlığa mahkum ediyor. Bu olgunun kendisi önümüzdeki süreçte mücadelenin daha kitlesel ve daha militan bir tarzda gelişimini hazırlıyor.

İşçi-emekçilerin artan hoşnutsuzluğu ve mücadele isteği, F tipi cezaevlerinde katliamlara, işkencelere, zorla müdahalelere rağmen sürdürülen Ölüm Orucu direnişinin devasa kazanımlarıyla ortaklandığı durumda, mücadele, sağlam temeller üzerinde yükselcektir. Bu, sermaye sınıfı tarafından emekçilere sunulan sahte umut ve beklentilerin boşa çıkmasını ve devrimcileri kitlelerden yalıtılma çabalarının da en iyi panzehiri olacaktır.

Bu süreçte, bedenlerini ölüme yatırarak en köklü kazanımların olanaklarını yaratan ve bu sayede kazanılacak mevzilerin adlarıyla anılacağı devrimcileri coşkuyla selamlıyoruz.

**İçerde dışarda hücreleri parçala!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kızıl Bayrak Okurları/Trabzon

Newroz'un gösterdikleri

2001 Newroz'u yüzbinlerin alanlara çıktığı, görkemli kutlamaların yapıldığı bir gün oldu. Kimi yerde balonlar uçurulup halaylar çekildi, kimi yerde devletin kolluk güçleriyle taşlı sopalı çatışmalar yaşandı. Kimi yerde ise bu ikisi bir aradaydı.

Her Newroz, Kürt ulusal mücadelesinin durumu ve eğilimleri konusunda gerçek bir aynadır. Aynı zamanda mücadelenin gelecekteki seyri konusunda da temel önemdedir. 2001 Newroz'u da bu açıdan hem bir ayna işlevi görmüş, hem de önümüzdeki sürecin seyri konusunda önemli işaretler vermiştir.

Her sınıf ve onun siyasal temsilcilerinin Newroz'a yaklaşımı ve beklentileri farklı olmuştur. Newroz'a kendi ihtiyaçları ve yönelimleri üzerinden yaklaşmış, bu çerçevede şekillendirmeye çalışmışlardır.

Dünü ve bugünüyle Newroz

'92'ye kadar Newrozlar, sömürgeciğe karşı Kürt halkının ulusal özgürlük talepleriyle, devrimci bir tarzda alanlara çıktığı gün oldu. Bu döneme kadar Newrozlar'da iki taraf vardı. Bir tarafta Kürt halkını inkar ve imha politikalarıyla esareti altında tutmaya çalışan sömürgeci sermaye devleti, diğer yanda ise bu esarete karşı PKK önderliğinde sürdürülen ulusal özgürlük mücadelesi. İki karşıt taraf Newrozlar'da karşı karşıya geliyor, bu gün köleliğe karşı gerçek anlamıyla birer başkaldırı günü oluyordu.

'92 Newroz'u PKK açısından bir yol ayrımını işaretliyordu. Ya özgürlük mücadelesi derinleştirilecek, ya da o ana kadar verilmiş mücadeleye dayanılarak bir takım "reformlar"ın kazanılmasıyla yetinilecekti. PKK '92 Newroz'u ile beraber ikinci yolu seçti. İkinci yol, devrim mücadelesinden uzaklaşmayı, Kürt orta sınıflarının etkinliğindeki bir artışı işaretliyordu. Bundan sonra Kürt halkının enerjisi ve ödediği bedeller sömürgeci Türk devletini "siyasal çözüm" için masaya oturtmak için kullanıldı. '92 sonrasında Newrozlar'a genel olarak bu çizgi damgasını vurdu. Her ne kadar Kürt halkı mücadelenin gerektirdiği özveri ve bedeli ortaya koymakta sakınmamış, bundan dolayı yer yer Newrozlar militan gösterilere sahne olmuş olsa da, esasta bu çerçevenin dışına çıkamamıştır.

Aynı dönemde sömürgeci sermaye devletinin bu değişime yanıtı esasta inkar ve imhanın devamı olmakla beraber, bir ehlileştirme süreci de inceden inceye örülmeye başlandı. Düzenin akıl üreticileri tarafından, Kürtlere bir takım haklar verilebilir, ama silahlar bırakılmadan bunun olması mümkün değil şeklinde, inkar ve imha ile beraber PKK'nin reformist eğilimlerinin önünü düzleyen sistemli bir politika yürütüldü. Bu politikanın Newroz'a dönük kısmında ise, Newroz'u "Nevruzlaştırma" girişimleri vardı. Böylelikle Newroz, özü boşaltılarak ehlileştirilmeye çalışıldı.

"Siyasal çözüm"de ifadesini bulan reformist yönelim derinleşerek sonunda teslimiyete vardı. Teslimiyet, artık hiçbir reform talebini dahi şart koşmaksızın, mücadelenin tüm değer ve birikimlerinin tasfiyesini ve düzene teslimini içeriyordu. Dolayısıyla artık Newrozlar da bu çizginin gereklerine uygun biçimde kutlanıyordu. Artık devletin Newroz'u "Nevruzlaştırma" çabaları, bizzat PKK tarafından izlenen sistemli bir teslimiyetçi çizgiyle tamamlanıyordu. Geçen yılın Newroz'u bu durumun yalın bir ifadesiydi. Onbinlerce kişilik Newroz kutlamaları tam bir şölen ve bayram havasında gerçekleştirildi. Bazı Newroz kutlamalarına devlet temsilcileri de katılarak, ateşlerin üzerinden atladılar.

Böylece geçen yılın Newroz'u bir "barış ve kardeşlik" tablosu olarak sunuldu. Bu "barış ve kardeşlik" in ne anlama geldiği ise, teslimiyet platformunun son iki yıldır attığı adımlar ve karşılığında bulduklarıyla yeterince açık.

Sermaye devleti Kürt halkının tüm mücadele değer ve birikimlerinin tasfiyesini hedefliyor, faşist baskı ve zoru tamamlayan boş "barış ve kardeşlik" masallarıyla teslimiyet sürecini derinleştirmeye çabalıyordu. Bu gerçek son iki yılın pratiği içerisinde Kürt halkı tarafından da görülmeye başlandı. Gerçeğin görülmesi, dipten dibe mücadeleciler dinamiklerin güçlenmesi ve bu zeminde bir sorgulama sürecinin başlaması tehlikesinin artması ve devletin PKK'yi tümüyle bitirme çabalarının yoğunlaşması üzerine, teslimiyet çizgisinde hızla ilerleyenler daha temkinli yol almaya başladılar. Teslimiyet mücadele söylemleriyle bezenerek, yanısıra sermaye devletine basınç uygulamak amacıyla, bir takım adımlar atıldı. "Siyasal serhıldan" bu yönelimin bir ürünü oldu. Teslimiyet platformunun yol alabilmesi için Kürt halkının mücadele dinamikleri harekete geçirilmeliydi. Bunun için her türlü kitle eylemi yapılmalıydı; grev, boykot, gösteri vb... PKK bu yönelimini, "Ya özgürlük, ya serhıldan!" şiarıyla formüleştirdi.

2001 Newrozunun gösterdikleri

2001 Newroz'u da PKK açısından, Newroz öncesi yapılan açıklamalarda da görüleceği üzere, "siyasal serhıldan"ın ete kemiğe bürüneceği bir gün olacaktı. Ancak geçmişin mücadeleciler söylemleri Kürt halk kitlelerinde yeniden umut yaratmış olsa bile, PKK'nin "siyasal serhıldan"la amaçladıkları ve neyi öngördüğü de açığa çıkmış oldu.

Newroz'u önceleyen hafta içerisinde PKK Başkanlık Konseyi tarafından yapılan açıklamada, Kürt halkı "Ya özgürlük, ya serhıldan!" şiarıyla alanlara çağrıldı. PKK'nin özgürlükten kastının ne olduğu açıktı. Teslimiyetçi platform için özgürlük, sermaye devleti cephesinden teslimiyet koşullarının yaratılması ve güdük de olsa bir takım "kültürel haklar"ın tanınması... Dolayısıyla geçmiş mücadele söylemleri sadece bir ambalaj işlevi görüyordu.

PKK'yi yeniden geçmişin mücadeleciler söylemlerine yönelten, Kürt halkının teslimiyet sürecine yönelik beklentilerinin kırılmayla başlaması ve devletin tümüyle tasfiye etme tutumudur. "Siyasal serhıldan" olarak ifade edilen "yeni dönem" in temel amacı, PKK ile Kürt halkı arasındaki bağları onarıp sağlamlaştırmak ve devlet üzerinde basınç oluşturmaktır. Dolayısıyla "siyasal serhıldan", temelde sermaye devletinin Kürt halkının devrimci dinamiklerini teslim alma çizgisinin dışına düşmemektedir.

Newroz bu gerçeğin açık bir doğrulaması olmuştur. Bu öylesine bir "serhıldan"dır ki, onbinlerin toplandığı alanlarda polis söylenen Kürtçe şarkılara müdahale etmiş, sarı-kırmızı-yeşil flamaları toplamıştır. HADEP yöneticileri ve "görevliler" ise polislerin rahat bir biçimde çalışması için ellerinden

geleni yapmışlardır. Bu tutumları bazı alanlarda daha da ileri götürerek devrimcilerin pankart vb. materyallerine saldırmış, Ölüm Orucu'nda şehit düşen Cengiz Soydaş için yapılmak istenen saygı duruşunu engellemişlerdir.

Kürt halkı Newroz'da alanlara çıkmıştır. Hem de yüzbinlerle ifade edilecek görkemli bir katılımı. Ki bu katılım birçok ilde yasaklar kırılarak gerçekleştirilmiştir. Bazı illerde sokaklarda serhıldanı andıran görüntüler yaşanmıştır. Bu kadarıyla PKK'nin Newroz'a dönük hedefine ulaştığı söylenebilir. Genel planda yüzbinlerce insanın alanlara çıkması ve en çok Öcalan lehine sloganların atılması bunun açık göstergesi de sayılabilir.

Ancak, Newroz şahsında kendisini gösteren başka gerçekler de sözkonusudur. Örneğin İstanbul'daki gösterilerde yoğun olarak Öcalan lehine ve mücadele kararlılığını ifade eden sloganlar atılırken, "Demokratik cumhuriyet" içerikli sloganlar ya atılmamış ya da atıldığında katılım cılız kalmıştır. Onbinlerce kişinin katıldığı eylem, polislerin de baskısı nedeniyle HADEP yöneticileri tarafından bitirilmeye çalışılmıştır. Ancak tüm bu çabalara karşın binlerce kişi tam bir serhıldan havası içerisinde yürüyüşe geçmiş ve kilometrelerce yüründükten sonra ancak polis müdahalesiyle dağıtılabilmiştir. Yürüyüşte herhangi bir örgütlülük yoktur. HADEP yöneticilerinin yürüyüşü engelleme yönünde yaptıkları müdahaleler dikkate alınmamıştır. Sonuçta herhangi bir politik yönlendiriciliğe ve örgütlülüğe sahip olmayan yürüyüşü kitle, tam da bu zayıflıktan dolayı dağıtılabilmiştir.

Tüm bu olgular, Kürt emekçi kitlelerindeki devrimci dinamiklerin varlığının göstergeleri olarak değerlendirilmelidir. Bu yönüyle, PKK'nin teslimiyete bağlanmış "siyasal serhıldan" çağrılarının, tersinden teslimiyetin aşılması yönünde bir etkide bulunduğu söylenebilir. İstanbul'a ilişkin örneklere başka illerde de rastlamak mümkündür.

Tüm bunlardan hareketle şunu söyleyebiliriz. 2001 Newroz'u teslimiyet platformu açısından bir zafer değil, tersine önümüzdeki sürecin oldukça sancılı geçeceğinin habercisi olmuştur. Teslimiyet platformu, sermaye devleti tarafından inkar ve imha politikalarının kesintisiz bir biçimde sürdüğü, yanısıra sosyal yıkım programıyla Kürt işçi ve emekçilerinin mücadele dinamiklerinin güçlendiği koşullarda, denetimini uzun süre devam ettirmenin olanaklarını yitirmektedir. Önümüzdeki günler tam da buradan kaynaklanan sıkıntı ve gerilimlerin artacağına tanıklık edecektir.

Newroz, ulusal uyanışın ve direnişin simgesidir!

Sömürgeciliğe ve emperyalist köleliğe karşı mücadeleyi yükseltelim!

Tarihten günümüze Newroz, Kürt halkının zulme karşı bir mücadele günü olarak kutlanıyor. Her Newroz günü özgürlük ateşleri yakılır, eşitliğe ve ulusal kurtuluşa duyulan özlemin coşkusu yaşanır, mücadele isteği ve iradesi sergilenir. Kürt halkı bu Newroz'da da kavga türkülerini söyleyecek, eşitlik ve özgürlüğe duyduğu özlemi haykıracaktır.

Sömürgeci Türk devleti, eşitlik ve özgürlük istemini tarih boyunca vahşetle yanıtlamış, katliamlarla boğmak istemiştir. Bugün bu politikalar olduğu gibi korunuyor. Kürt halkının dili, kültürü, kimliği ve ulusal varlığı hala yok sayılıyor. Ulusal hak ve eşitlik talebi faşist terörle karşılanıyor. Kürt halkı ulusal bayramı olan Newroz'u bu yıl da kölelik koşulları altında kutluyor. Eşitlik ve özgürlük uğruna verilen destansı direnişle ve ödenen ağır bedellerle fiili olarak kazanılan mevziler terk edilmiş ve tahrip edilmiş bulunuyor. "Demokratik Cumhuriyet" hedefi, sömürgecilerden ve emperyalistlerden beklenen demokratikleşme ve barış hayalleri ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye işlevi görmüştür. Devrimci direniş çizgisinin terk edilmesi ve bunun yarattığı sonuçlar Türk devletine politik ve moral güç kazandırmış, onu daha da küstahlaştırmıştır. Sömürgeci devletin Kürt halkına karşı geleneksel inkar ve imha politikası devam ediyor. Türk devletinden demokrasi hayal edenler, aynı devletin generalleri tarafından "tek bir terörist" kalmayınca kadar imha devam edecektir, barış isteyen teslim olmalıdır, cevabını almıştır. Kürt halkına bir kez daha imha ve teslimiyet dayatılmıştır.

Türkiye'nin kapitalist düzeni ve onun faşist devleti, Kürt halkının, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi kitlelerinin düşmanıdır. Kürt halkının özgürlük talebini kanla boğanlar, işçi sınıfının grev ve direnişlerine, kamu emekçilerinin eylemine, öğrenci gençliğin hak arayışına karşı da faşist bir terör uyguluyor. Devrimci tutsakların direnişine vahşi bir katliamla cevap veriyor. Bu devletten ve emperyalistlerden demokrasi dilenenler, demokratikleşme hayalleri yayanlar, 19 Aralık günü cezaevlerinde sergilenen vahşi bir katliamla sarsıldılar, aynı süreçte Güney

Kürdistan'a yönelik işgal saldırısına hedef oldular.

Çeşitli uluslardan işçiler ve emekçiler!

Kürt halkına karşı inkar ve imha politikasıyla görülmemiş bir zulüm uygulayan, azınlıkları ve mezhepleri baskı altında tutan, Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine ağır sömürü koşullarını dayatan, her türlü hak ve özgürlükleri yok eden, demokrat ve ilerici muhalefete terör uygulayan, devrimcileri katliamdan geçiren güç aynısıdır. Bu burjuvazinin faşist devletidir. Ulusal eşitsizliğin, her türlü baskı ve sömürünün kaynağı, kapitalizmin bu egemenlik biçimidir. Kürt halkının özgürlüğü, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin kurtuluşu, bu sınıf egemenliğinin yıkılışına bağlıdır.

Kürt halkı sömürgeci burjuvaziye karşı devrimci direniş bayrağı açarak önemli mevziler elde etti, haklı bir onur ve meşruluk kazandı. Kazanılan mevzileri korumak, devrimci direniş çizgisinde ısrar etmeye bağlıdır. Kürt halkının tarihi ve mücadelesi kanıtlanmıştır ki, eşitlik ve özgürlüğe, sömürgecilerle ve emperyalistlerle ilişkiler geliştirerek, onların çıkarlarıyla birleşilerek varılmayacaktır. Kendi öz devrimci birikimine ve güçlerine dayanmayan, sömürgeci güçleri ve arkasındaki emperyalistleri karşısına almayan bir ulusal kurtuluşçuluk, yenilgi ve ihanetle yüzyüze kalacaktır. Kürt halkının devrimci mücadeleyi yükseltmekten başka seçeneği yoktur. Bu mücadelede Kürt emekçilerinin tek dostu Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve devrimcileridir.

Sömürgeci burjuvazinin sınıf iktidarını yıkmak, ulusların özgür halkların kardeş olduğu, eşitsizliğin, baskının ve sömürünün olmadığı sosyalist bir düzen tek seçenektir. Bunun uğruna mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

Newroz isyan, isyan özgürlüktür!

Newroz alanlarında özgürlük ateşini yakalım!

Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!

TKİP Yurtdışı Örgütü

Newroz ateşiyle faşist ve teslimiyetçi abluka parçalanmalı!

Bahar dönemi mücadele günleriyle dolu. Bu baharın ayrı bir özelliği de cezaevlerinde süren Ölüm Oruçları'yla aynı döneme denk gelmesi. Belki de uzun süren suskunluk fesadının parçalanacağı, tohumun çiçeğe döneceği günler olacak. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ve 12 Mart Gazi, 21 Mart Newroz günlerini geride bıraktık.

Bunların hepsi önemli olmakla birlikte, Kürt halkı açısından en önemlisi Newroz'dur. Zira Newroz Kürt halkının özgürlük ateşini yaktığı bir tarihtir.

Newroz, zalim kral Dehak'a karşı Demirci Kava'nın özgürlük ateşini yaktığı gündür. Bu Dehak ki, yakalandığı hastalıktan kurtulmak için hergün kendine bir oğul bir kız kurban ediliyordu. Demirci Kava bir balyoz indirerek Kürt halkının özgürlük ateşini yaktı. Ama Kürt halkı gerçekte hiçbir zaman özgür olamadı. Hep birilerinin egemenliği altında her türlü baskı ve aşağılamaya uğradı. Ama asıl baskı, zulüm ve aşağılanmayı sömürgeci devletten gördü. Kürt kimliğinin ve kültürünün tanınacağına dair verilen sözler bir bir unutulduğu gibi, Kürt kimliği inkar edilerek asimile edilmeye çalışıldı. Tüm bu inkar ve imha politikalarına karşı 1938'e kadar Kürt halkı 28 kere özgürlük ateşini yakmıştır, isyan etmiştir ve hepsi kanlı katliamlarla yenilgiye uğratılmıştır. Ama içindeki özgürlük ateşi bir türlü söndürülemedi.

Uzun bir aradan sonra PKK

önderliğinde bir kez daha özgürlük ateşini yakmak için ayaklanmıştı. Bu direniş sayesinde Kürt halkı kimliğini kazanmış, özgürleşmiştir. Bu mücadele insanları iliklerine kadar sarsmıştır. Herkes taraf olmak zorunda kalmıştır. Ancak, Öcalan'ın yakalanmasıyla teslimiyet seçilmiş, direniş ateşi bizzat önderliği tarafından söndürülmeye çalışılmıştır. Devlete hiçbir geri adım atılmadan, kazanılan tüm mevziler bir bir terk edilmiştir.

Kürt halkı bu teslimiyet batağını yaracak mı, yoksa Demokratik Cumhuriyet batağında debelenecek mi? Kuşkusuz PKK-Öcalan çizgisinden kopmak, o duygusal bağı koparmak kolay değil. Ama gerçekler sarsıcıdır. Bir tarafta Filistin-İsrail barışının nasıl bir çıkamaz olduğunu ve taş generallerinin bu onursuz barışa cevaplarını görüyor. Diğer tarafta cezaevlerinde yaşanan katliama karşı PKK tutsaklarının aldığı tavrı...

Bir tarafta onurlu bir direniş, bir tarafta dipsiz bir teslimiyet!

Kürt halkı bugün içten içe neyin doğru olduğunu hissediyor. Çünkü özgürlük ateşi hala yüreklerinde yanıyor.

Kürt halkı bu teslimiyet çizgisini parçalayarak, bu defa Türkiye işçi ve emekçileriyle kader birliği yaparak özgürlük tutkusunu sahip çıkacaktır. Kürt halkı bu ablukayı dağıtacaktır.

Kahrolsun teslimiyet!

Yaşasın devrim yaşasın sosyalizm!

D. Cemre

Adana'da Newroz...

21 Mart günü Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu'nda yaklaşık 20 bin kişinin katılımıyla Newroz kutlamaları gerçekleşti. Bir taraftan barış sloganları, diğer taraftan serhildan sloganları atıldı.

Bugün için Kürt kitlelerini barış söylemlerinin peşine takarak sürüklemeyi başaranların Kürt halkının ulusal ve sınıfsal taleplerini karşılamaktan uzaklığı bir kez daha görüldü.

Devrimcilerin alandaki etkisi sınırlı ve yetersizdi. Hücre karşıtı pankart açma önerisi, geçtiğimiz yıl olduğu gibi tepkiyle karşılaşılabileceğinden hareketle kimi devrimci güçler tarafından uygun bulunmadı. Alanda *Kızıl Bayrak* kuşlamaları yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'de Newroz coşkusu...

Kutlamaya 25 bin kişi katıldı

İzmir'in çeşitli semtlerinde bir-iki gün önce başlayan Newroz kutlamaları 21 Mart günü saat 12:00'de Buca Hipodrom arkasında yapılan mitingle devam etti. HADEP tarafından organize edilen mitinge 25 bini aşkın kitle katıldı. Kutlamalara katılmak için semtlerden gelen insanlar birçok arama noktasından geçtiler. Aliağa'dan İzmir'e doğru Anadolu Caddesi'nde polis tarafından üç ayrı yerde kontrol noktası oluşturuldu.

Mitingte HADEP pankartlarının yanısıra bazı sol grupların pankartları da açıldı.

Konuşmaların yapıldığı, halayların çekildiği, sloganların atıldığı Newroz kutlamalarında kısa bir süre PKK bayrağı açıldı. Miting saygı duruşuyla başladı. Kürt halkına yönelik baskı, kayıp ve katletme politikalarından, "barış"tan, cezaevi katliamları ve F tipi saldırısından söz edildi.

Eylemin devam ettiği sırada gelen Sincan F Tipi Cezaevi'nde 1. Ölüm Orucu ekibinden Cengiz Soydaş'ın şehit düştüğü haberi kürsüden anons edildi. Bunun üzerine kitle "Şehit namırın!" sloganını attı. "Biji aşiti, yaşasın barış!", "İdama hayır barış hemen şimdi!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "Hücre ölümdür istemiyoruz!", "Yaşasın demokratik cumhuriyet!", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun!", "Biji serok Apo!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" vb. sloganlarının atıldığı miting, çekilen halaylar ve müzik dinletisiyle son buldu.

Newroz kutlamalarında dikkat çeken bir başka nokta, İzmir Valisi'nin de mesaj göndermiş olmasıydı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kayseri'de Newroz...

Kutlamalar için HADEP Fuar alanında saat 13.00 ile 15.00 arası izin aldı. Hazırlıklar için önden giden HADEP'liler kutlamayı erken başlatmışlardı. Alanda yaklaşık 500 kişilik bir kitle toplanmıştı. Coşkulu bir şekilde halaylar çekiyorlardı.

HADEP yöneticileri konuşmalar yaptılar. Daha sonra Newroz ateşi yakılıp etrafında halaylar çekildi.

Kitlenin elindeki dövizlerde "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Ana dilde eğitim!", "Kayıplar bulunsun!", "İdama hayır!" yazıyordu.

Emniyet Müdürlüğü tarafından Kürtçe türkü söylenmesi ve slogan atılması yasaklanmıştı.

Kutlamalar halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Newroz'da Adana'da dağıtılan bildiri...

Newroz, ateşini doruklara taşıyalım!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

"Bir zamanlar zalim bir kral yaşar bir ülkede. Adı Dehak... Dehak amansız bir hastalığa yakalanmıştır. Varlığını sürdürebilmek için her gün halktan iki gencin beynini yemektedir. Bir gün yine bu ülkede yaşayan Demirci Kawa bu zulme karşı başkaldırır. Ve Dehak'ın kafasını çekiciyle patlatır. Kawa Dehak'ın ölüm haberini yaktığı büyük ateş ile halka müjdelir... İşte o günden bu yana Newroz ateştir; Newroz ezilenlerin ezenlere karşı başkaldırısıdır, isyandır bu topraklarda..."

İşçi-emekçi arkadaş!

Dehak öleli yüz yıllar oldu. Ancak ne zalimler tükendi, ne zulüm, sömürü sona erdi. Ne de zalimlere başkaldıran Kawa'lar... Günümüzün Dehak'ıysa içinde yaşadığımız emperyalist-kapitalist sistem. Çağdaş Dehak işçi-emekçilerin alınteriyle yarattıkları zenginliklere el koyan bir avuç asalak.

Günümüz Dehak'ının da yüzyıllar öncesinde olduğu gibi çaresiz bir hastalığı var: İçine düşmesi kaçınılmaz olan, yapısından kaynaklanan krizler. Dehak'ın zamanımızdaki ilacıysa işçi-emekçilere uyguladığı sömürüyü, zulmü, baskıyı daha da artırmak.

Dehak günümüzde karşımıza dört kişilik bir ailenin geçim sınırının 600 milyonu aştığı bir ülkede asgari ücretle yaşamaya mahkum edildiğimiz sefalet olarak çıkıyor. Milyonluk işsizler ordusuna yüzbinleri katarak çıkıyor. IMF yıkım programlarıyla, özelleştirmelerle çıkıyor. En son yaşadığımız krizle birlikte çıkıyor.

Kürt halkının on yıllardır verdiği özgürlük mücadelesinin karşısına dikiliyor Dehak. Yakıyor, yıkıyor, katlediyor, varlığını inkar ediyor, adını, dilini yasaklıyor... Kürt halkının ulusal talepleri

yerine bir takım kültürel hak kısıntılarını çözüm olarak sunanlara, onu düzen içi sınırlar içinde çözmeye çalışanlara yanıtıysa yine katletmek, kaybetmek, askeri yığınaklar oluyor.

Bizlere dayatılan tüm bu koşullara karşı çıktığımızda, mücadele ettiğimizdeyse polis coplarıyla, jandarma dipçikleriyle, gözaltılarla, işkencelerle çıkıyor karşımıza Dehak. Şimdi de devrimci tutsakların katliamlara rağmen, ölümlere rağmen yaktıkları direniş ateşini içinde de büyüttükleri hücreleriyle çıkıyor karşımıza. Yolunu düzlemek, işçi-emekçilere yönelik saldırı ve yıkım programlarını daha kolay hayata geçirebilmek için Kawa'nın çekicini bugün için ellerinde tutan devrimci tutsakları, işçi-emekçi kitlelerin öncülerini, onlara kurtuluş yolunu gösterenleri katletmekte, hücrelere atmakta buluyor çareyi.

Çağdaş Dehak yeni Kawa'lar istemiyor karşısında. Baskı ve terör araçlarını harekete geçiriyor. En çok kafasına incek çekiç darbesinden korkuyor çünkü. İşçi-emekçilerin kendi kurtuluşları için Kawa'nın çekicini ellerine almalarından korkuyor. Bir gün iktidarının devrilip yerine sosyalist bir işçi-emekçi iktidarı kurulacağını korkusuyla yaşıyor .

Şimdi zalim Dehak'ların karşısına Kawa'nın çekicini elimize alarak çıkmanın zamanıdır. Gün Kawa'nın yaktığı Newroz ateşini doruklara taşımamızın zamanıdır. Gün faturası bizlere çıkartılmaya çalışılan krizi kapitalistlere ödetmenin zamanıdır. Gün hücreleri Newroz ateşiyle yakmanın zamanıdır. Gün Türk, Kürt işçi-emekçilerinin kendilerine yöneltilen tüm saldırılara karşı birleşik mücadele yükseltmesinin zamanıdır.

SY Kızıl Bayrak

Newroz ateşi

Dağların doruklarından
ovalara inen

yedi rengi yeşilin.
Gecelerin bağına
düşen kar
Ateşi Demirci
Kawa'nın.

Şimdi
direnme
zamanı
halkların
günlüğünde.

Zalim
dehaklar
korkularıyla sararken
kent sokaklarını,
dev bir ateşti yürekler.

Yürekler zifiri karanlığı deliyordu.
Ve güneş doğuyordu;

Kızıla kesmiş şafakla
aydınlanan bu büyük
günde

Halaylar tutsak
bedenlerde
yeniden fideliyordu
uyanışı...

Yeşil... Kızıl...
Siyah...
Yeşil ve kızıl
aşıp
gidiyordu
karanlıklardan
ötelere.

Rahime Henden
21 Mart 2001/Beykoz

Çukurova Üniversitesi'nde Newroz etkinlikleri

ÇÜ'de de Newroz 20 Mart günü bir şenlik havasında kutlandı. Güzel Sanatlar Fakültesi önünde başlatılan yürüyüş Eğitim Fakültesi önünde ateşler yakılarak, halaylar çekilerek son buldu.

Biz *Ekim Gençliği* olarak yürüyüşe katılmayı uygun görmedik. Zira Newroz üzerinden Yurtsever Gençlik'le ortaklaşılacak çok az şeyimiz vardı. Atılacak sloganlar ortaklaşılacak çok az şeyimiz vardı. Atılacak sloganlar ortaklaşılacak çok az şeyimiz vardı. Atılacak sloganlar ortaklaşılacak çok az şeyimiz vardı. Atılacak sloganlar ortaklaşılacak çok az şeyimiz vardı.

Newroz'ların anlamına, devrimci içeriğine uygun kutlanabilmesi için, öncelikle devrimcilerin birlikte hareket etmeleri ve "Newroz Kürt halkınıdır" çarpık bakış açısından kurtulmaları gerektiği açıktır. Bu Newroz'a da "Biji aştii!" damgasını vurdu. Alanda atılan hücre karşıtı sloganlar son derece cılızdı.

Biz *Ekim Gençliği* olarak "Newroz isyandır; isyan özgürlüktür! Newroz ateşiyle hücreleri yakalım!" yazılı bir afiş çalışması yaptık. **ÇÜ Ekim Gençliği**

YTÜ'de coşkulu Newroz kutlaması

20 Mart günü Yıldız Teknik'te Newroz kutlandı. Açık duyurusunun eylem günü yapıldığı kutlama, Kürt yöresel kıyafetlerini giymiş dört bayan ve bir erkek arkadaşın ellerinde karanfiller ve şekerlerle öğrencilerin yoğun olduğu alanları gezerek Newroz kutlamalarına çağrı yapmasıyla başladı. Yaklaşık 20 kişilik bir grup da bu arkadaşların arkasından alkışlarla yürüdü. Okul kantinleri dolaşıldıktan sonra yemekhaneye giren öğrenciler ellerindeki şekerleri dağıtarak eyleme çağrı yaptılar.

Öğrencilerle yapılan konuşmalar ve hocalara karanfil ve şeker verilmesi, Newroz kutlamamızı meşrulaştırmak açısından olumluydu. Özellikle yöresel kıyafetli arkadaşlara yoğun ilgi vardı. Hazırlık binasından çıkılıp tekrar orta kantin önüne gelindi. Orada bizi bekleyen arkadaşlarımızı da alarak Mimarlık önüne doğru alkışlarla yola çıktık. Havanın güzel olmasından dolayı öğrenciler yoğunlukla açık mekanlardaydılar. Mimarlık önünde yaklaşık 80 kişi çember oluşturdu ve hazırlanan ortak metin okundu. Newroz'un tarihçesi anlatıldı, Newroz'un anlamının isyan olduğu vurgulandı. Ayrıca F tipleri (direnenlerin de demirci Kawalar oldukları), kayıplar, Güney işgali ve Newroz'un bugün devlet tarafından içinin boşaltılmaya çalışıldığı anlatılarak metin bitirildi.

Metnin okunmasının ardından odunlar ateşlendi. Ateşin alev almasıyla zılgıtlarla ateşin üstünden atılmaya başlandı. Eylemdeki coşkulu hava kitleyi motive etti. Ardından Nazım Hikmet'in "Güneşi içenlerin türküsü", "Kızıl atlılar" ve "Kerem gibi" şiirleri okundu. Eylem alanında polisin uzaktan çekim yapması kitlenin motivasyonunu bozmadı. Şiirlerin ardından büyük bir çember oluşturan kitle halaya başladı. Kürtçe ve Türkçe ezgiler eşliğinde coşkulu halaylar çekildi. Eylem sloganlarla bitirildi.

Eylem boyunca "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji biratiya gelan!", "Newroz piroz bel!", "Yaşasın Newroz!" sloganları atıldı. Komünistler Pazartesi günü Newroz'la ilgili bir bildiri dağıtarak, Newroz'un içeriğine uygun kutlanması için, öğrencileri alanlara, sokaklara isyan ateşine yaktığına çağırıldılar. Yüzyıllar önce demirci Kawa'nın başlattığı Newroz geleneği, bugün ezilenlerin ve sömürülenlerin elinde bir isyan ateşidir.

Yaşasın Newroz!

**Yaşasın fabrikalarda, alanlarda, sokaklarda ve
hapishanelerde direnen Demirci Kawalar!**

Ekim Gençliği/YTÜ

Ege Üniversitesi'nde Newroz kutlaması

Ege Üniversitesi kampüsü öğrencileri bu yıl Newroz'u 20 Mart'ta ortak bir eylemle kutladılar. "Newroz ateşiyle ortak vatanda özgür birliktelik/Yurtsever Öğrenciler" ve "Halkların kardeşliği hücreleri yıkacak! Özgür Gençlik, Ekim Gençliği, Genç Sosyalistler, Devrimci Proleter Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik" pankartlarının açıldığı eyleme yaklaşık 400 öğrenci katıldı. Eylemde "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Biji biratiya gelan!", "Newroz piroz bel!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganları atıldı.

Ekim Gençliği okurları/İzmir

Düzenin krizi ve devr

İşbirlikçi tekeli burjuvazinin sınıf egemenliği, bu egemenlikten ayrı düşünülemez olan emperyalizme kölece bağımlılık, yapısal krizlerin, bu krizlerin ürettiği sonu gelmez faturaların, bu faturaların işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımların temeldeki gerçek nedeni ve dolayısıyla sorumlusudur. Birbirini izleyen krizlerle iflası belgelenen tam da Türkiye kapitalizmi, onun sınıfsal-siyasal düzenidir. Bu sınıf egemenliği sistemi yıkılmadıkça ve onun dayandığı emperyalist kölelik zincirleri parçalanmadıkça, krizler ve emekçilere ödetilen faturalar birbirini izleyecektir. Bunun emekçilerin yaşamında ağır yıkımlara dönüşmesi ise, ancak sınıf mücadelesinin gücüyle şu veya bu ölçüde sınırlanabilecektir, fakat her halükarda ortadan kaldırılamayacaktır. Tüm bu söylenenler, krizlerin ülkeye çıkardığı iktisadi, mali ve siyasi faturalar için de geçerlidir. Ki bu konu, krizle birlikte gündeme gelen alternatif programlar çerçevesinde apayrı bir önem taşımaktadır.

Kasım'dakini iki ay arayla izleyen Şubat krizi, 14 aydır uygulanmakta olan İMF-TÜSİAD saldırı programının iflasını belgeledi. Bu resmen de ilan edildiği için konunun tartışmaya açık herhangi bir yanı kalmadı. Saldırı programının iflası, bunun ortaya çıkardığı ekonomik ve mali yıkım tablosu, ekonominin çöküşü, bundan da öte ülkenin iflası olarak niteleniyor yaygın biçimde.

İflas eden gerçekte Türkiye kapitalizmidir, ona dayanan burjuva sınıf egemenliği sistemidir. İflası bir kez daha belgelenen, son 40 yılın kısır döngüsüdür. Son yirmi yıldır aralıksız uygulanan ve emekçiler için yaşamı çekilmez hale getiren tüm politikaların yeni bir düzeyde iflasıdır bugün yaşanan. 12 Eylül askeri faşist darbesine ve onu izleyen fakat koşulları hiç de onu aratmayan faşist baskı ve terör rejimine rağmen, son yirmi yıldır bu engelsiz siyasal koşullarda uygulanan hiçbir reçete, sonuçta Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarına çözüm olamamıştır. Çözüm olmak, ya da hiç değilse bu sorunları bir parça hafifletmek bir yana, tam tersine, birbirini izleyen saldırı programları yıldan yıla daha ağır sorunlar biriktirerek, ülkeyi bugünkü iflas noktasına getirmiştir.

Uygulaması kadar çöküşü de emekçilere fatura

Uygulandığından beri işçi sınıfına ve emekçilere ağır bir fatura ödeten saldırı programı, çöküşüyle tüm emekçilere ayrıca ağır bir fatura çıkardı. Yapılan devalüasyonla işçiler ve emekçiler bir anda yüzde 40 oranında yoksullaştılar. Dış borç yükü aynı oranda arttı. Yeni zamlar, vergiler ve işten çıkarmalar birbirini izledi, izliyor.

Bu kadarla da değil. Çöken program yerine şu günlerde "ulusal program" yaftasıyla sunulan, gerçekte ise eski İMF programının daha da ağırlaştırılmış versiyonundan başka bir şey olmayan yeni bir saldırı programı gündemde. Krizden çıkış adına gündeme getirilen bu yeni saldırı programı işçi sınıfı ve emekçilere daha ağır bir fatura ödetme hazırlığı anlamına gelmektedir. Ortalığı kaplayan "ulusça fedakarlık" güvencesiyle bunu burjuva düzen çevreleri de açıkça dile getirmektedirler.

Bu ülkenin işçileri ve emekçileri son 20 yıldır bu "ulusça fedakarlık" yalanının ne anlama geldiğini artık çok iyi bilmektedirler. Öncesi bir yana, 24 Ocak Kararları'ndan beri her yeni kriz programı işçi sınıfı ve emekçilere hep de bu "ulusça fedakarlık" yalanıyla dayatılmıştır bugüne kadar. Ama sonuç hep de, işçi ve emekçilerin katmerleşen iktisadi ve sosyal yıkımı, buna karşılık işbirlikçi burjuvazi ile emperyalist sermayenin katmerli sömürüsü, vurgunu ve soygunu olmuştur.

Türkiye'ye çıkarılan iktisadi ve siyasal fatura

İşçi sınıfı ve emekçiler için iktisadi ve sosyal yıkım anlamına gelen her kriz, ortaya tüm ülke için de her seferinde daha da ağırlaşan bir ekonomik ve siyasal fatura çıkarmaktadır.

Ekonomik cephede bu; borç köleliğinin ağırlaşması, emperyalist sermayenin borsalar üzerinden milyarlarca doları bulan büyük vurgunları, özelleştirmelerin hızlandırılması adına stratejik öneme sahip en kârlı işletmelerin haraç-mezat ele geçirilmesi vb. anlamına gelmektedir. Ülke ekonomisi ve maliyesinin kontrolü gitgide daha doğrudan biçim ve ilişkiler içerisinde emperyalist merkezlerin eline geçmektedir.

Ülke ekonomisi ve maliyesi bir süredir aylık periyodlara varan denetimlerle zaten bu merkezler adına hareket eden İMF'nin eline geçmişti. Geline yerde bu, emperyalist finans merkezlerinden Türkiye'ye doğrudan "ekonominin patronu" bakanlar atamaya kadar varmıştır. Dünya Bankası'nın, aynı anlama gelmek üzere Amerikan emperyalizminin bir maaşlı görevlisi, "kurtarıcı adam" propagandası eşliğinde bugün fiili başbakan konumuna getirilmiştir.

Bunu Ankara'daki ABD büyükelçisinin hükümet işlerinin ve kararlarının fiili müdahali haline gelmesi

tamamlamaktadır. Bu kadarla da değil. Amerikan tekeli basınında bazı yazarlar bugün artık, ABD başkanının Türk hükümetine bir "siyasal danışman" ataması gerektiğinden bile sözdebilmektedirler. Herşeyini dışardan gelen kredilere ipotek edenlerin yakında bu türden bir ihanete de razı olmaları şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu gelişmeler, İMF reçetelerinin ve ona eşlik eden krizler dizisinin ülkeye siyasal faturasını da kendiliğinden vermektedir. Türkiye'nin ekonomisine ve maliyesine daha doğrudan hükmeder hale gelenler, büyük boyutlara ulaşmış dış borçların alacaklıları ve sermaye iktidarının krizden çıkmak adına dilendiği yeni borç kaynaklarının vericileri olarak, ülkenin siyasi yaşamına ve kaderine de daha doğrudan ve daha pervasızca müdahale edebilir konumlar kazanmaktadır. ABD büyükelçisinin başbakanı kendi konutunda kabul eder hale gelmesi, bu utanç verici olay, ilişkilerin yeni biçimi ve seyrinin de son derece açıklayıcı simgesel bir göstergesidir.

Buna denk düşen güncel bir uygulama ise, tam da Irak'la ilişkilerde güya normalleşme sürecinin yaşandığı bir sırada, Türk makamlarına danışma ihtiyacı duymaksızın İncirlik'ten kalkan ABD uçaklarının Irak'ı keyfi biçiminde bombalaması olmuştur. Türkiye'yi yöneten siyasi ve askeri çevrelerden buna karşı göstermelik bir çift söz bile edilememiştir. Edilemez de; dayandıkları ekonomi, ABD'nin her seferinde misliyle geri aldığı ve alacağı 5-10 milyar dolarlık kredilere muhtaç hale gelmiş bir müflis düzenin işbirlikçi uşak takımından bu zaten beklenemez.

Emekçilerin kaderi ile ülkenin kaderi içiçedir

Bütün bunlar birarada, Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni boyutlar kazanması demektir. Türkiye'nin ekonomisini ve maliyesini içerden ele geçirenler, ona, iç ve dış politikada da kendi çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda daha doğrudan hükmetme olanaklarına da gitgide daha çok kavuşuyorlar.

Bugünün Türkiye'sinde, sonuçta yağmasalar da yine de yeri geldikçe AB'ye karşı esip gürleyen ordu, hükümet, parlamento ve düzen partilerinden hiçbirinin, ABD emperyalizminin dayatmalarına karşı göstermelik olarak olsun tek kelime etmemeleri, edememeleri ibret vericidir. Türk burjuvazisi, onun tüm kurum ve kuruluşlarıyla dayandığı bütün bir düzen cephesi, kaderini tam olarak ABD emperyalizmine bağlamış, ona ipotek etmiş, onun kulu kölesi haline gelmiştir. ABD patentli İMF programlarının "Uluslararası program" olarak sunulması, bu ülkenin maaşlı memurlarının Türkiye'ye "ulusal kurtarıcı" olarak getirtilip hükümetin tepesine oturtulması bundan dolayıdır. Tüm kurum ve kuruluşlarıyla düzen cephesi, tam bir ulusal ihanet cephesidir. Son gelişmeler bunu yeni bir düzeyde

İşçi sınıfı alternatifleri

teyid etmiştir.

İşçi sınıfı ve emekçileri Cumhuriyet tarihinin en büyük iktisadi ve sosyal yıkımına uğratan gelişmelerin, öte yandan Türkiye'nin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni boyutlar ve daha doğrudan biçimler kazanmasıyla elele gitmesi, son derece açıklayıcı bir nesnel olgudur. Bu, işçi sınıfı ve emekçilerin kaderiyle ülkenin kaderinin içiçe geçmesinin bir göstergesidir. Aynı olgu, toplumsal olanla ulusal olanın içiçe geçmesi, bu iki alandaki mücadelenin ve çözümün birbirini tamamlaması, organik bir bütün oluşturması olarak da kavranabilir.

Güncel planda bu, işçi sınıfı ve emekçileri yıkıma uğratan programlara karşı mücadele edilmedikçe emperyalist köleğin ağırlaşmasına set çekilemeyeceği anlamına gelir. Stratejik planda ise aynı olgu, işçi sınıfı ve emekçilerin temel çıkarlarına ve iktidar mücadelesine bağlanmayan bir anti-emperyalist mücadelenin, kurulu düzeni aşamayacağı, onun burjuva milliyetçi bir alternatifini olmaktan öteye gidemeyeceği anlamına gelir.

Bugünün Türkiye'sinde bu tür bir alternatifin ekseni ve taşıyıcısı olabilecek bir burjuva sosyal katman bulunmadığı için de, bu sözde alternatifin gerçekte herhangi bir çözüm üretme şansı olmak bir yana, herhangi bir gerçekleşme olanağı da bulunmamaktadır.

Birçok açıdan bir geçiş dönemi olan '60'lı yıllarda bile havada kalan ve trajik biçimde sonuçlanan burjuva milliyetçi hayalleri, Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal evrimi ve dönüşümünün ardından bugün daha geri bir düzeyde sözde "ulusal program" alternatifini diye piyasaya sürenleri yalnızca daha ağır bir hayal kırıklığı beklemektedir. '60'lardaki uluslararası koşulların herşeye rağmen bu türden arayışlara bir ölçüde elverişliliğinin ise sözünü bile etmiyoruz. '60'larda sonuç trajik olmuştu, bu kez traji-komik bile olamayacaktır.

Sorumlu işbirlikçi burjuvazidir; onun sınıf düzeni ve siyasal iktidarındır

Şimdilerde son krizin gerçek sorumluları üzerine hararetle tartışmalar var. Krizin patlak verdiği günlerde, 14 aydır uygulanan İMF programının iflası genel kabul gördüğü için, krizin sorumlusu olarak İMF ve ona körü körüne itaat eden hükümet gösteriliyordu. Emekçi kitlelerde İMF'ye ve hükümete karşı büyüyen öfke de gözetilerek, bunun böyle olduğu sermaye çevreleri tarafından bile bir biçimde ifade edilmekteydi. Doğal olarak reformist sol partiler ile sendika bürokrasisi de bu koroyu tamamlamaktaydı. Buna bir an için sorumluluğu İMF'ye yükleyerek kendi cephelerinden hükümet temsilcileri bile katıldılar.

Fakat çok geçmeden, tekeli sermayenin tam denetiminde ve onlar üzerinden emperyalist merkezlerin hizmetindeki tekeli sermaye basını sorumluluğu yalnızca hükümete yükleyerek İMF'yi

aklama operasyonu başlattı. "Ulusal program" yaftası asılsa da, gerçekte eski İMF programının ağırlaştırılmış bir yeni versiyonu olduğu herkesçe bilinen ve bizzat İMF'nin onayına sunulacak olan yeni saldırı programını meşrulaştırmak için gerekliydi bu. Öte yandan, bizzat İMF başkan yardımcısı tarafından hükümete dayatılan Kemal Derviş'i "beceriksiz hükümet" karşısında bir kurtarıcı olarak sunmak, böylece onun fiili başbakan konumunu pekiştirmek için bu ayrıca gerekliydi. Ve nihayet, krizin sorumlusu ilan edilerek iradesi tümenden teslim alınan hükümete İMF'nin yeni programını olduğu gibi onaylatmak da böylece kolaylaşmış olacaktı.

Reformist sol ile, şu sıralar onunla aynı dili kullanarak İMF programına karşı alternatif bir "ulusal program" ihtiyacını dillendiren sendika bürokrasisi ise, krizin başlangıcındaki yaygın söyleme bağlı kalarak, hem hükümeti hem İMF'yi, doğal olarak özellikle İMF'yi ve onun dayatmalarına kölece boyun eğdiği için de hükümeti suçlamakta ve sorumlu olarak göstermektedir. Fakat nedense hiçbirinin aklına, yapısal bozuklukları ve bunun yansıması olan krizleriyle Türkiye kapitalizminin kendisi, buna dayanan sınıf, ordu ve bürokrasisiyle bu sınıfa hizmet eden devlet bir türlü gelmemektedir.

İşbirlikçi tekeli burjuvazinin sınıf egemenliği, bu egemenlikten ayrı düşünülemez olan emperyalizme kölece bağımlılık, yapısal krizlerin, bu krizlerin ürettiği sonu gelmez faturaların, bu faturaların işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımların temeldeki gerçek nedeni ve dolayısıyla sorumlusudur. Birbirini izleyen krizlerle iflası belgelenen tam da Türkiye kapitalizmi, onun sınıfsal-siyasal düzenidir. Bu sınıf egemenliği sistemi yıkılmadıkça ve onun dayandığı emperyalist kölelik zincirleri parçalanmadıkça, krizler ve emekçilere ödetilen faturalar birbirini izleyecektir. Bunun emekçilerin yaşamında ağır yıkımlara dönüşmesi ise, ancak sınıf mücadelesinin gücüyle şu veya bu ölçüde sınırlanabilecektir, fakat her halükarda ortadan kaldırılamayacaktır. Tüm bu söylenenler, krizlerin ülkeye çıkardığı iktisadi, mali ve siyasi faturalar için de geçerlidir. Ki bu konu, krizle birlikte gündeme gelen alternatif programlar çerçevesinde ayrı bir önem taşımaktadır.

'60'lı yılların burjuva liberal hayallerine daha geri bir noktadan dönüş

Türkiye neredeyse yarım yüzyıldır çözümsüz sorunların ve yapısal bunalımların pençesinde kıvrıyor. Her yeni dönem bir önceki aratıyor. Bundan altı yıl önce, 5 Nisan saldırısına yolaçan bunalımı "Cumhuriyet tarihinin en büyük bunalımı" ilan edenler, bugün bir adım daha ileri giderek ülkenin iflas ettiğini söyleyebiliyorlar. Gerçekte iflas eden bir sınıf egemenliği sistemidir. Günden güne daha baskıcı ve kanlı bir siyasal rejime dayanarak

işleri götürme gayretinin gerisinde de zaten bu aynı gerçek yatmaktadır.

Bugün tüm sol çevrelerde ve toplumsal muhalefet saflarında yaygınlaşan "alternatif program" tartışmalarını, bu iflası bir biçimde algılamının ve bunun köruklediği arayışların bir ürünü saymak gerekir. Bu açıdan olumlu bir belirtidir söz konusu olan. Bununla birlikte aranan, düzene değil de düzenin uygulamakta olduğu belli bir politika biçimine bir alternatif olduğu ölçüde, bu arayışlar, kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde sözümona daha sağlıklı bir yapıya kavuşturmak gibi burjuva milliyetçi ve gerici-ütopik çözümlere bağlanmaktan öteye de gidememektedir.

Bu açıdan Türkiye'nin reformist solu, '60'lı yılların liberal ütopalarını daha geri ve gülünç bir düzeyde yeniden güncelleştirmek için şu günlerde hummalı bir çaba içerisinde.

Burjuva milliyetçi hayaller: İP ve EMEP

Reformist solda bu çabanın başını Perinçekçi İP ile EMEP çekiyor. İP bu konuda orduyu savunma arsızlığı içerisinde fazlasıyla cüretli, EMEP ise örtülü ve utangaç bir konumda. İlki, Perinçekçi İP, Cumhuriyetin başlangıç dönemlerini referans vererek, kalkınmaya ve sanayileşmeye dayalı sözümona halkçı bir milli kapitalizmi açıkça formüle ediyor. Buna da "Mustafa Kemal'in sınamış ve başarılar kazanmış ulusal, devletçi, halkçı planlı ekonomi programı" diyor. İkincisi, EMEP, solcu akademisyenlere başvurarak ve ATO başkanı türünden asalak tüccar takımının İMF karşıtı söylemlerine dayanarak, daha dolaylı bir biçimde, aynı kapıya çıkıyor. Böylece o da kendi cephesinden, çarpık olmayan, üretime dayanan, istihdam yaratan ve kalkınmayı hedefleyen bir milli sanayi kapitalizmi alternatifini propaganda ediyor.

Üretime, istihdama, sanayileşmeye ve dolayısıyla kalkınmaya dayalı bu sözde "ulusal program" alternatifini, son kriz patlak vereli beri sağlı-sollu tüm sendika bürokrasisinin de ortak söylemi durumunda. Nitekim hemen tüm sendikal kuruluşların ortak imzasını taşıyan Emek Platformu açıklamaları da aynı istemleri, dolayısıyla çözümleri tekrarlıyor. "Rant ekonomisi yerine üretime dayalı ekonomi", bu çevrelerde genel kabul gören istem ve çözüm durumunda.

Tüm bu söylemler ve sözde çözüm arayışları, mevcut durumu bir sınıf egemenliği sistemiyle, buna dayalı sınıf çıkarları ve tercihleriyle değil, fakat yanlış ve çözümsüz politika tercihleriyle ilişkilendiriyorlar ve karşılığında kendilerince doğru ve çözücü politikalar önermiş oluyorlar. Sanayileşmeye ve kalkınmaya dayalı, dolayısıyla gelirleri artıran, istihdamı sağlayan bir politik tercih bunun ifadesi oluyor. Oysa kapitalizmin temel işleyiş mantığı kâra, dahası azamî kâra dayanır.

Bu Türkiye kapitalizminde de böyle olduğu içindir ki, sermaye üretim, istihdam ya da

sanayileşme türünden “ulusal” ya da “sosyal” amaç ve kaygılar değil, azami kâr ve vurgun peşinde koşmakta, sonuç bugünkü tablo olmaktadır. Bunda köklü bir değişiklik ancak üretim ilişkilerine ve onun dayandığı sınıf egemenliği sistemine devrimci bir müdahale ile olanaklıdır. Bu olmadığı sürece, uluslararası finans çevreleriyle işbirliği ve kader birliği içindeki rant ve talan ekonomisi yerine, üretime ve istihdama dayalı bir milli ekonomi, mevcut sınıf ilişkileri içerisinde boş bir hayaldir. Herşey bir yana, bunun dayanağı olacak millici ve sanayici bir burjuva katmanı bugünün Türkiye’inde yoktur. Burjuvazinin son krizle birlikte İMF’den hoşnutsuzmuş tavrı takınan kesimlerinin tutumunun gerisinde, “ulusal” ya da “sosyal” kaygılar değil, fakat krizin vurduğu ve elenmeyle yüzyüze bıraktığı kesimler olmak olgusu vardır. Bunların İMF’nin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sosyal yıkım programlarına gerçekte bir itirazı yoktur. Tek itirazları, patlak veren krizlerin, kapitalist işleyişin doğası gereği kendilerini de vuruyor olmasındadır.

Üretime ve istihdama dayalı kalkınma ve sanayileşme programı önerenlerin lügatında uluslararası organik bağlantısı ve yerli sınıf temeliyle bir Türkiye kapitalizmi değil, sınıf karakterinden yoksun bir “Türkiye ekonomisi” var. Bu durumda bütün sorun, sınıf dayanağından ve karakterinden yoksun bu ekonomiyi kötü ellerden ve akıbetlerden korumak olarak ortaya çıkıyor. Perinçekçi İP bu gerici liberal yaklaşımı ifrata vardiıyor. Onlar için emperyalizme binbir bağla bağlı bir Türkiye kapitalizmi değil, fakat emperyalizmin şimdilerde küreselleşme saldırısıyla çökertmeye çalıştığı bir “ulusal ekonomi” ve “ulusal piyasa” var. Yine, bu kapitalizm temeli üzerinde yükselen bir burjuva sınıf egemenliği, bu egemenliğin dayanağı olan bir burjuva sınıf devleti ve ordusu değil, “ulusal devlet” ve “ulusal ordu” var. “Ulusal” yaftası takılan bu devlete ve orduya dayanılarak, yine “ulusal” yafta takılan “ekonomi” ve “iç piyasa” savunulacaktır.

Sorunları mevcut düzeni aşmak değil, fakat islah edip düze çıkarmak

Bu gerici liberal düşünceleri uzun uzadıya tartışmanın yeri burası değil. Fakat bunların tarihsel ve sınıfsal temelden yoksun liberal ütopyalar olduğunu göstermek için, tarihsel referanslarına işaret etmek bile kendi başına yeterlidir. Tarihsel referans olarak sunulan “Mustafa Kemal’in sınanmış ve başarılar kazanmış” sözde halkçı politikaları, ne denli böyle olduğundan bağımsız olarak, belli tarihi koşullar içinde, belirli bir sınıfın çıkarlarına ve ihtiyaçlarına yanıt veriyordu. Bu sınıf ve dayandığı ekonomik temel yokolup buharlaşmadı, tersine, evrimini sürdürerek bir dizi gelişme aşamasından geçti ve bugüne geldi. Bu egemenliğin siyasal ifadesi olan devleti ve bu devletin temel omurgası olan ordusuyla birlikte. Onlar da ona paralel ve onun ihtiyaçlarına denk düşen bir evrimden ve değişimden geçerek bugüne geldiler. Bundan dolayıdır ki, döne döne iflas eden İMF-TÜSİAD programlarının başarıyla uygulanmasına cop ve dipçikle nezaret etmekte, bunun gerektirdiği her durumda işçi sınıfına ve emekçilere, onların örgütlü devrimci kesimlerine her türlü baskı ve zulmü reva görmektedirler. Bunun içindir ki, her konuda uluorta konuşan, açıklamalar ve tehditler yayınlayan NATO’cu ve Amerikancı ordu, İMF dayatmalarına ve programlarına tek kelime etmemekte, İncirlik’in kullanılmasına ses çıkarmamakta, ABD’nin Yugoslavya müdahalesine şevkle katılmakta, ABD’nin Ortadoğu’daki hançeri konumundaki siyonist İsrail ile stratejik mihver kurmaktadır.

‘60’lı yılların bu konuda idealist tarihsel referanslara dayalı duygusal yanılgıları, bilimin ve sosyal pratiğin yardımıyla solda önemli ölçüde aşıldı. ‘30’lu yılların zerre kadar halkçı olmayan devletçiliğinin hangi tarihi koşulların ürünü olduğu ve egemen burjuva sınıfının o dönemki çıkar ve ihtiyaçlarına nasıl uygun düştüğü, ideolojik olarak Kemalizmi aşamamış bilim insanlarının araştırmalarıyla bile ortaya konuldu ve solun düşünsel ilerlemesine dayanak oldu. Bu konuda hayal kırıklıklarını ileriye doğru değil de geriye doğru aşanlar, kurulu düzenle bütünleşmeyi seçtiler ve içlerinden bazıları onun en utanmaz savunucuları haline geldiler

Belli bir tarihi dönemin koşullarından ve ihtiyaçlarından doğmuş ve o dönemin egemen burjuva sınıfının çıkar ve ihtiyaçlarıyla tam olarak örtüşmüş politikaları alıp sınıf karakterinden soyutlayarak ve onlara olmadık işlevler atfederek, bu anlamda tarihi de kabaca çarpıtarak, bugüne bir “ulusal program” alternatifi olarak adapte etmeye kalkmak düpedüz gericiliktir. Perinçekçi İP ve onun EMEP gibi utangaç izleyicileri, ‘60’lı yılların yanılgılarına daha geri ve kaba burjuva bir çizgiden geri dönüyorlar bugün. Son 30-35 yılın ilerici düşünsel birikimini, onun ifade ettiği ilerlemeyi bir kalemde silmek istiyorlar.

Devrim konusunda tümüyle inançsız bu milliyetçi burjuva liberal takımı, Türkiye kapitalizminin yarattığı bugünkü sorunları ve açmazları ileriye değil, geriye, bugünkü noktaya varan çıkış evresine dayanarak sözde çözmek istiyorlar. Bu çerçevede gerici ve liberal oldukları kadar hayalci bir konumdadırlar da. Bu gerici ve liberal tutum, çözümsüzlükler ve krizler içerisinde debelenen Türkiye kapitalizmini aşmak yerine, onu islah etmek ve düze çıkarmak perspektifi olarak da kendini gösteriyor.

Proletaryanın devrimci programı tek çıkış yoludur

İşçi sınıfının sorunu, kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi içinde, yani kapitalist düzenin kendi tabanı üzerinde çözüm bulmak değildir, olamaz. Onun sorunu, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır.

İşçi sınıfı, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında, ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır. Özetle bu, devrime dayalı devrimci sınıf bakış açısı çizgisidir.

Bütün bu açılardan partimizin programı işçi sınıfının elinde gerçek bir silahtır. Teorik, stratejik ve taktik bölümlerden oluşan bu bütünsel program, genel planda olduğu gibi bugünkü kriz karşısında da işçi sınıfına devrimci bir bakış açısı ve davranış çizgisi sunmaktadır.

Programımızın teorik bölümü, bugünün dünyasında ve onun bir parçası olarak bugünün Türkiye’inde egemen bulunan temel ilişkilerin ve bu ilişkilerin kaçınılmaz ürünü olan iktisadi, sosyal ve siyasal sorunların açık ve net bir kavranışını sunmaktadır. Bugünün Türkiye’inde emekçiler krizlerden, emperyalist köleliğin bu krizlerin yıkıcı etkilerini ağırlaştırın sonuçlarından, işsizlik ve yoksulluktan, derinleşen gelir uçurumundan, çok yönlü çürüme ve kokuşmadan acı çekmekte, tüm bunlara karşı öfke ve hoşnutsuzluk duymaktadır. Ve

programımızın teorik bölümü, tüm bu sorunların emperyalist dünya sistemi ve kapitalist düzen ile organik ve öze ilişkin bağını bütünsel bir açıklık içerisinde sunmaktadır.

Programımızın stratejik siyasal bölümü “*Türkiye devrimi*” başlığı taşımaktadır ve Türkiye kapitalizminin siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel cepheye hangi temel alternatif çözümlerle, hangi ilke ve esaslara bağlı olarak aşılabileceğini ortaya koymaktadır. Programımızın bu bölümü, bugünkü düzenin işçi sınıfına ve emekçilere yaşattığı derin sosyal ve siyasal acıların, ancak onun dayandığı sınıf egemenliği sistemine ve onun gerisindeki emperyalist köleliğe köklü bir müdahaleyle aşılabileceğini saptamaktadır.

Fakat programımız sorunların kaynağını ve temel çözümünü vermekle de yetinmemektedir. Saptanan temel devrimci hedefe bir anda ulaşamayacağını açık bilinciyle, devrimci teorik ve stratejik konumunu ve bakış açısını, bu temel hedefe zaman içerisinde ulaşmayı kolaylaştıracak ve olanaklı kılacak devrimci bir taktik hatla da birleştirmektedir. Programımızın “*Acil demokratik ve sosyal istemler*” ile “*Emeğin korunması*”na ayrılmış bölümleri de işte bu işlevi görmektedir, bu amaca yöneliktir.

Krizin bugünkü yıkıcı etkileri ve sermayenin onu izleyen saldırıları karşısında, teorik ve stratejik bölümleriyle organik bir bütünlük içerisinde kavranmak kaydıyla, programımızın bu taktik bölümleri işçi sınıfının ve emekçilerin elinde gerçek birer silahtır. Bu bölümler, partimizin şu günlerde yükselttiği “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarının somutlanmış bir çerçevesini de vermektedir. Burada tek bir istem gösterilemez ki, krizin yıkıcı etkileri ve İMF’nin yeni saldırı programı karşısında, işçi sınıfının ve emekçilerin bugünkü can alıcı istemlerine ve çıkarlarına denk düşmüyor olsun. İş gününden vergi sorununa, asgari ücretten parasız eğitim ve sağlığa kadar bu böyle. Aynı şekilde, dış borçların iptalinden temel demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması istemine kadar bu böyle.

Bu istemler devrim hedefine bağlanan bir devrimci sınıf bakış açısıyla formüle edilmişlerdir. İlgili bölümlerin girişinde de belirtildiği gibi, bu istemler uğruna mücadele, parti için; “proleter ve emekçi yığınları etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya” hizmet eder. Bu istemlerin elde edilmesi mücadelesinde katedilecek her mesafe, işçi sınıfı ve emekçileri fiziki ve moral yozlaşmadan korumakla kalmayacak, gerçek kurtuluş uğruna verilen mücadelede onlara savaşma gücü ve yeteneği de kazandıracaktır.

Bütün bu açılardan, partimizin programı, yalnızca genel bir toplumsal devrim programı olarak kalmamakta, mücadelenin taktik aşamalarına da başarıyla yanıt veren dinamik ve devrimci bir sınıf mücadelesi bakış açısı da sunmaktadır.

Her toplumda ağır kriz dönemleri, partilerin ve programların denenip sınanmasına da en uygun vesilelerdir. Partimiz kriz döneminde işçi sınıfının ve emekçilerin karşısına güçlü bir biçimde çıkmak ve kitlelerin ve olayların sınamasından başarıyla geçmek istiyorsa, tam da bu dönemde programını en etkin bir silah haline getirmeyi ve pratikte gereğince kullanmayı başarmak zorundadır.

Bu aynı dönem, kriz karşısındaki tüm sahte burjuva ya da tutarsız küçük-burjuva programlarla, bunlara dayalı sözde “ulusal” ya da “devrimci” çözümler ya da alternatiflerle hesaplaşma dönemidir de. Bu hesaplaşma da, yine parti programına etkin bir silah olarak dayanabilme ölçüsünde başarılı olacaktır.

(*TKİP Merkez Yayın Organı EKİM’in Mart ‘01 tarihli 221. sayısının başyazısıdır...*)

Marxizm kadının aile ve toplumdaki yeri konusundaki yerleşik inançları kökünden yıkmıştır...

Kadınlar Karl Marx'a ne borçludur

Clara Zetkin

“Kapital”, kadın emeği sorununa, işçi kadınların durumuna, işçilerin yasal olarak korunmasının gerekçelendirilmesine vb. ilişkin olarak paha biçilmez zenginlikte olgular, bilgiler ve yol gösterici fikirlerle doludur. O, hem güncel talepler hem de yüce sosyalist gelecek hedefi uğruna mücadelemizde bizim için bitip tükenmez bir fikinsel donanım hazinesidir. Marx bizi, tam da proleter kadınların savaşıma yeteneğini arttırmak için yakıcı bir gereklilik olan küçük, çoğu halde verimsiz günlük çalışmaya layık olduğu değeri verme yönünde eğitmektedir. Ama o bizi aynı zamanda siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi uğrunda büyük devrimci kavgayı sağlam, ileri görüşlü bir biçimde değerlendirecek şekilde de ilerletmektedir, ki bu kavga olmaksızın sosyalist toplum ve kadın cinsiyetininin kurtuluşu parlak rüyalar olarak kalır. O bizi öncelikle, günlük çalışmaya değer ve önem veren şeyin, yalnızca o yüce hedef olduğu inancıyla doldurmaktadır.

14 Mart, Karl Marx'ın Londra'da ölümünün yirminci yıldönümüydü. Yaşamı, 40 yıl boyunca Karl Marx'ın yaşamıyla en içten biçimde çalışma ve mücadelede bağlı olan Engels, Marx öldüğünde, ortak bir dosta, New York'taki Sorge yoldaşa şöyle yazıyordu:

“İnsanlık bir kafa boyu kısaldı, bugün sahip olduğu en önemli kafayı eksilen.”

O bununla son derece isabetli bir değerlendirme yapıyordu.

Bu makale çerçevesinde, Karl Marx'ın bilim adamı ve devrimci savaşçı olarak proletaryaya ne verdiğini ve proletarya için ne anlam ifade ettiğini anlatmak, bizim görevimiz olamaz. Bunu yapmak, bugünlerde sosyalist basında onun ölçülemez derecede zengin, derin bilimsel ve pratik yaşam eserini, ve kendisini proletaryanın hizmetine sunan muazzam, mükemmel kişiliği hakkında yazılanları tekrarlamak olurdu. Bunun yerine biz, proleter kadın hareketinin, evet, genel olarak kadın hareketinin özellikle ona ne borçlu olduğunu kısaca değinmek istiyoruz.

Materyalist tarih anlayışı ve kadının kurtuluşu

Şüphesiz: Marx hiçbir zaman “başlı başına” ve bir “sorun olarak” kadın sorunuyla uğraşmamıştır. Buna rağmen o, yeri doldurulamaz bir şey, kadının tam hakka sahip olma mücadelesinde en önemli olan şeyi yapmıştır. Materyalist tarih anlayışıyla o bize kadın sorunu hakkında hazır reçeteler değil ama çok daha iyi bir şeyi, onu incelemek ve kavramak için doğru, emin yöntemi verdi. Kadın sorununu genel tarihsel gelişmenin akışı içinde, genel toplumsal bağıntılar ışığında onun tarihsel olarak koşullanmışlığını ve haklılığını açıkça kavramayı, onun yöneldiği hedefleri, ortaya çıkan sorunların çözümünün ancak hangi koşullar altında bulunabileceğini bilmeyi ancak materyalist tarih görüşü olanaklı kılmıştır.

Kadının aile ve toplumdaki yerinin sonsuza dek değişmez olduğu, bunların ahlak yasaları ya da tanrı buyrukları tarafından yaratıldığı şeklindeki eski batıl inanç paramparça yere serildi. Toplumun diğer kurumları ve varoluş biçimleri gibi, ailenin de sürekli bir oluşma ve geçip gitmeye tabi olduğu, ve onlar gibi, ekonomik ilişkiler ve bunlarca taşınan mülkiyet düzeni ile birlikte değiştiği açıkça ortaya çıktı. Ama üretim biçimini dönüştürerek ve onu iktisadi düzen ve mülkiyet düzeninin karşısına koyarak bu dönüşüme yolaçan ise iktisadi üretici güçlerin gelişmesidir. Devrimcileşmiş iktisadi ilişkiler ve bağıntılar temeli üzerinde insan düşüncesinin devrimcileşmesi, toplumsal üstyapının kurumlarını iktisadi temeldeki değişmelere bağlı olarak yeniden biçimlendirme çabası, mülkiyet biçimlerinde ve egemenlik ilişkilerinde kalıplaşmış olan şeyleri ortadan kaldırma çabası gerçekleşir. Bu çaba, sınıflar savaşımı aracıyla kendini kabul ettirir.

Engels'in aydınlatıcı incelemesi “*Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*”ne yazdığı önsözünden, burada geliştirilmiş olan teorik düşüncelerin ve bakış açılarının büyük kısmının Marx'ın mirası olduğunu, arkadaşının bunları eşsiz sadakatle ve dahice bir mirasçı olarak işlediğini biliyoruz.

Bu eserden tek tek hipotez olarak ayıklanabilecek, evet ayıklanması gereken şeyler ne olursa olsun; bir bütün olarak bu eser bize, bugünkü aile ve evlilik biçiminin, iktisadi ilişkilerin ve mülkiyet ilişkilerinin etkisi altında tedricen gelişmiş olduğu çok karmaşık koşulları berrak bir şekilde teorik olarak kavrayışın parlak bir yığını vermektedir. Ve bu kavrayış bize kadının geçmişteki konumunu doğru bir şekilde değerlendirmeyi yalnızca öğretmekle kalmaz, bilakis kadın cinsinin bugünkü toplumsal konumunu, özel hukuktaki ve devlet hukukundaki yerini anlamak için de sağlam bir köprü oluşturur.

Kadının kurtuluşunun tarihsel önkoşulları

Bugünkü toplumsal düzende, bu durumu ve hukuki yeri temelden devrimden geçirecek ve kadının hak eşitliğini sağlayacak karşı konulmaz,

durdurulamaz tarihsel güçlerin işbaşında olduğu, “*Kapital*”den ikna edici bir güçle çıkmaktadır. Marx burada klasiklere yaraşır bir ustalıklı, kapitalist üretiminin gelişmesini ve özünü en ince dallarına, en karışık aşamalarına değin tahlilci bir biçimde ele alarak ve onun kendine özgü hareket yasasını artı-değer yasasında keşfederek, -özellikle kadın ve çocukların çalışmasını ele alan açıklamalarında- kapitalizmin kadının eski ev ekonomisi faaliyetinin temelini yıktığını, böylece eskiden kalma aile biçimini çözdüğünü, kadını aile dışında ekonomik olarak bağımsızlaştırdığını ve böylece onun eş, anne ve vatandaş olarak hak eşitliği için sağlam zemini inşa ettiğini ikna edici bir biçimde kanıtlamıştır. Ama Marx'ın eserlerinden şu da açık bir şekilde anlaşılmalıdır: sosyalist toplum düzeni ile kadın sorununun tam çözümü için vazgeçilmez toplumsal ön koşulları yaratabilecek olan ve yaratmak zorunda olan tek devrimci sınıf proletaryadır. Burjuva kadın hakları savunuculuğunun, proleter kadınların toplumsal kurtuluşunu ne mücadele ile elde etme isteğinde ve ne de bu yetenekte olmadığını bir yana bırakırsak, onun, kapitalist toplum düzeni içinde, cinsiyetlerin toplumsal ve hukuksal eşitliği zemini üzerinde yeşermek zorunda olan yeni zorlu çelişkileri çözmekte de aciz olduğu ortaya çıkmıştır. Bu çelişkiler ancak, insanın insan tarafından sömürülmesi ile birlikte bununla koşullu olan çelişkiler de aşıldığında ortadan kalkacaktır.

“Komünist Manifesto”da ve “Kapital”de kadın ve aile sorunu

“*Kapital*”in bilimsel araştırma içinde ailenin dağılması ve bunun nedenleri hakkında öğrettiklerini, Marx ve Engels'in ortak eseri olan “*Komünist Manifesto*”, müthiş bir güce sahip olan şu cümlelerle özetlemektedir:

“Kol emeği ile yapılan işlerde becerinin ve gücün gerekliliği ne kadar azalır, başka bir deyişle modern sanayi ne kadar gelişirse, erkek emeğinin yerini o ölçüde kadın emeği alır. Yaş ve cinsiyet farklılıklarının işçi sınıfı için hiçbir ayırt edici toplumsal geçerliliği kalmamıştır artık. Artık yalnızca, yaş ve cinsiyetlerine göre farklı masraflara yol açan iş araçları vardır...”

Burjuvazi, aile ilişkilerinin dokunaklı-duygusal örtüsünü çekip almış ve onu katıksız bir para ilişkisine dönüştürmüştür...

Eski toplumun yaşam koşulları, artık proletaryanın yaşam koşulları içinde yokedilmişlerdir. Proleter mülksüzdür; onun kadın ve çocuklarla olan ilişkisinin burjuva aile ilişkisi ile hiçbir ortak yanı yoktur...

Bugünkü aile, burjuva ailesi hangi temele dayanıyor? Sermayeye, özel kazançta dayanıyor. Bu aile, tam olarak gelişmiş biçimiyle, yalnızca burjuvazi için vardır; ama bu durum, proleterler arasında ailenin neredeyse hiç bulunmamasıyla ve açık fuhuşla tamamlanıyor...

Büyük sanayi etkisiyle proleterler için bütün aile bağları kopup parçalandıkça, proleterlerin çocukları basit birer ticaret metası ve iş aracına

dönüştükçe, burjuvazinin yapmacık bir edayla aile ve eğitimden, anababa ile çocuk arasındaki kutsal ilişkiden dem vurması bir kat daha iğrençleşiyor.”

Marx, tarihsel gelişmenin yalnızca yıkmakla kalmadığına gözlerimizi açmakla yetinmiyor, aynı zamanda onun yeniye, daha iyiyi, daha mükemmeli inşa ettiğine dair zafer dolu bir inançla da bizi dolduruyor.

“Kapitalist sistem içinde eski aile yapısının çözülmesi”, diye okuyoruz “Kapital”de, “şimdi ne kadar korkunç ve iğrenç görünürse görünsün, buna rağmen büyük sanayi kadınlara, her iki cinsiyetten genç kişilere ve çocuklara ev ekonomisi alanının öte yanında toplumsal olarak örgütlenmiş üretim süreçleri içinde verdiği tayin edici rolle, ailenin ve cinsiyetler arasındaki ilişkinin daha yüksek bir biçimi için yeni ekonomik temeli yaratır.”

Marx ve Engels “Komünist Manifesto”da gururla ve üstün bir alayla, bu gelecek ideale ilişkin kirli suçlamaların karşısına, bugün varolan durumun acımasız karakterizasyonunu koyarlar:

“Burjuva, karısını basit bir üretim aracı olarak görür. Üretim araçlarının ortaklaşa kullanılacağını duyunca da, pek doğal olarak, herşeyin ortak olmasının kadınların da ortak olmasına yol açacağından başka sonuca varamaz.

Gerçek amacın, kadınların basit birer üretim aracı olmaktan çıkarılması olduğu, aklının ucundan bile geçmez burjuvanın.

Doğrusu, burjuvalarımızın, komünistler tarafından açıkça ve resmen kurumlaştırılacağını ileri sürdükleri, kadınların ortaklaşa kullanılması karşısında duydukları erdemli öfkeden daha gülünç bir şey olamaz. Komünistlerin kadınların ortaklaşa kullanılmasını getirmelerine gerek yoktur ki; çok eski zamanlardan beri varolan bir şeydir bu.

Burjuvalarımız, birakalım genelev fahişelerini, yanlarında çalışan proleterlerin karılarına ve kızlarına keyiflerince el atmakla da yetinmez, birbirlerinin karılarını ayartmaktan sonsuz bir zevk alırlar.

Burjuva evliliği, gerçekte, evli kadınlarda ortaklıktır. Bu yüzden de komünistler, olsa olsa, kadınların ortaklaşa kullanılmasını ikiyüzlülükle gizlenen bir şey olmaktan çıkarıp açıkça meşrulaştırılmış bir şey haline getirmek istemekle suçlanabilirler. Nerede kaldı ki, bugünkü üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, kadınların bu sistemden kaynaklanan ortaklaşa kullanılmasının, yani açık ve gizli fuhuşun da ortadan kalkacağı açıktır.”

Proleter ve burjuva kadın hareketi arasındaki uçurum

Ne var ki, kadın hareketinin Marx’a borçlu olduğu şey, onun, kendisinden başka hiç kimsenin yapmadığı gibi, kadın

cinsini toplumsal kölelikten özgürlüğe, sakatlanarak körelmekten uyumlu, güçlü insanlığa yükselten acılı gelişmenin yolunu aydınlatmış olmasından ibaret değildir. Bugünkü toplumdaki sınıf çelişkilerinin ve onların köklerinin derinlemesine, basiretli bir tahlilini yaparak, o, çeşitli sınıflardan kadınları birbirinden ayıran aşılmaz çıkar karşıtlığını da ortaya çıkarmıştır. Burjuva bayanları ile proleter kadınları sözümona birleştirici bir bağla kuşatan büyük bir “kızkardeşlik” “gönüldeşliği”, materyalist tarih anlayışının havası içinde, tıpkı parlak sabun köpükleri gibi sönmüş gitmiştir. Marx, proleter ve burjuva kadın hareketi arasındaki bağı kesip atan kılıcı dökmüş ve onu kullanmayı öğretmiştir; ama o aynı zamanda, birincisini [proleter kadın hareketini-ÇN] kopmaz biçimde sosyalist işçi hareketiyle birleştiren, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesine bağlayan anlayış zincirini de yaratmıştır. Böylece o, mücadelemize, hedef açıklığını ve büyüklüğünü, üstünlüğünü kazandırmıştır.

Güncel sorunlar ve istemlerin temel hedefe bağlanması

“Kapital”, kadın emeği sorununa, işçi kadınların durumuna, işçilerin yasal olarak korunmasının gerekçelendirilmesine vb. ilişkin olarak paha biçilmez zenginlikte olgular, bilgiler ve yol gösterici fikirlerle doludur. O, hem güncel talepler hem de yüce sosyalist gelecek hedefi uğruna mücadelemizde bizim için bitip tükenmez bir fikirsel donanım hazinesidir. Marx bizi, tam da proleter kadınların savaşıma yeteneğini arttırmak için yakıcı bir gereklilik olan küçük, çoğu halde verimsiz günlük çalışmaya layık olduğu değeri verme yönünde eğitmektedir. Ama o bizi aynı zamanda siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi uğrunda büyük devrimci kavgayı sağlam, ileri görüşlü bir biçimde değerlendirecek şekilde de ilerletmektedir, ki bu kavga olmaksızın sosyalist toplum ve kadın cinsiyetininin kurtuluşu parlak rüyalar olarak kalır. O bizi öncelikle, günlük çalışmaya değer ve önem veren şeyin, yalnızca o yüce hedef olduğu inancıyla doldurmaktadır. Böylece o bizi, tek tek olguların, görevlerin ve başarıların kalabalığı arasında hareketimizin özünün büyük temel bilgisini gözden yitirme ve güçleri kemiren günlük çabalar içinde, şafağın ışıldadığı geniş tarihsel ufku kaybetme tehlikesinden korumaktadır. O, devrimci düşüncenin ustası olduğu kadar, onun meydan savaşlarına katılmak proleter kadın hareketi için görev ve onur, mutluluk ve şeref olan devrimci mücadelenin de önderi olarak kalmaktadır.

Mart 1903

(Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar, İnter Yayınları, 3. baskı, s.147-154)
(Üst başlık ve ara başlıkları biz koyduk/SY.Kızıl Bayrak)

Ticari şirketlerin hizmetindeki Olimpiyatlar’a hayır!

Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi (TMOK) Başkanı Sinan Erdem, İstanbul’un 2008 Olimpiyat Oyunları’nı kazanması halinde, Türkiye’nin çağ atlayacağını iddia etti.

Olimpiyatların İstanbul’da düzenlenmesini “ulusal” bir mesele olarak göstermeye çalışan TMOK, medya aracılığıyla şoven bir dalga yaymaya çalışıyor. Oysa Olimpiyatlar’la ilgili gerçekler çok farklı.

Anti demokratik

Bugün 115 üyeye sahip olan Uluslararası Olimpiyat Komitesi (IOC) üyeleri arasında sporcular temsil edilmiyor. Komite, mason tipi bir örgütlenmeyle, erkek egemen ve özel bir işletme gibi yönetiliyor.

Demokratik seçimler söz konusu değil. Komite’nin 11 yönetici üyesi, seçimler olmadan başkan tarafından atanıyor. 78 yaşındaki bir tekstil fabrikası sahibi aileden olan Samaranch, 20 yıldır başkanlık yapıyor.

Ticari amaçlı

Olimpiyatların para kazandıracığı bir varsayım. 1960 Roma Olimpiyatları, kentın 300 milyon dolar zarar etmesine neden oldu. 1976 Montreal Olimpiyatları ise 1 milyar dolar zarara neden oldu. Bunun üzerine sponsorlara ağırlık verildi ancak yine de Sydney 2000 olimpiyatlarında zarar edildi. Sponsorluk gelirleri 1988 yılında 100 milyon dolarken, 1996 Atlanta’da 4 milyar dolara sıçradı. 1956 Olimpiyat oyunlarının yayın hakkı sadece 120 dolara satılmışken, 2000-2008 arası olimpiyatların yayın hakkı 3.5 milyar dolara satıldı.

Altyapı insanların hizmetine değil

Avustralya’da yapılan olimpiyatlar için harcanan 2.2 milyar dolar tutarındaki spor altyapı yatırımları, söz konusu eyaletteki hastane ve okul gibi hizmet yatırımlarından 1.3 milyar dolar kısıntıya gidilmesine neden oldu.

Bunun dışında IOC üyelerinin Sydney’i seçmek üzere yüksek miktarda rüşvet aldıkları da ortaya çıktı. Oyunlardan olumsuz olarak en çok etkilenecek, bunun bedelini en çok ödeyecek olan yoksul kesimler, oyunları, giriş ücretlerinin yüksek olması nedeniyle izleyemeyecek. Olimpiyatlar, ticari şirketler ve zenginler için yarar sağlarken, krizden kırılan bizler için yeni yükler getirmekten başka bir şey sağlamayacak.

Olimpiyatlara karşı çıkmak için beş neden

1. Olimpiyatlar için harcanan paranın büyük kısmı, daha sonra kullanılmayacak olan yatırımlara gitmektedir. Sydney’de yaklaşık 6 milyar doları bulan tüm bütçenin yarısı, iş adamlarının konuk edilmesi ve eğlenceler için harlandı.
2. İstanbul Olimpiyat köyünün inşaatı, yakınlarındaki sit alanına rağmen incelenmeden başlatıldı. Muhtemelen bir çok antik bulgu inşaatın altında yok olacak.
3. Olimpiyat köyüne kadar uzatılan metro inşaatı, daha sonra atılacak. Bunun yerine ulaşım sorunu acil çözülmesi gereken bölgelere yatırım yapılabilir.
4. Polis, “güvenlik” nedeniyle günlük yaşamımızı olumsuz etkileyecek birçok “önlem” alacak. Örneğin Sydney’de evsizler kent dışına çıkarılmıştı, gizli polis faaliyetleri artmıştı.
5. Olimpiyatların sponsoru olan Coco Cola ve Mc Donalds gibi tekeller, yeryüzünün çevre sorunlarının başlıca sorumlusu.

Marksist Eylem

Son gelişmeler ve İmralı çizgisi

H. Fırat

(3 Şubat '01 tarihli bir konferansın özel bir bölümüdür...)

Bugünün Türkiye 'sinde pespeşe İMF reçeteleri uygulanıyor ve bunun ne anlama geldiğini, hangi sosyal-siyasal sorunları ve sonuçları ürettiğini ise herkes biliyor.

Bugün Türkiye servet-sefalet kutuplaşmasında dünyanın en kötü dört ülkesinden biridir ve bu uçurum giderek derinleşiyor. Böyle bir ülkede hangi yumuşama neye göre olacak? Eğer gerçekten yoksulluğa karşı, işsizliğe karşı, sefalete karşı, kültürsüzleşmeye karşı kitleler seslerini çıkarmazlarsa, bütün bunlara kuzu kuzu boyun eğlerse, kuşkusuz belki mesele de kalmaz. Kimsenin durduk yerde kan akıtmak, cezaevlerine binlerce insan tıkamak diye bir sorunu yok.

Ama bu bir sınıfsal ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor. Bu çelişkilerin olduğu ve sürekli keskinleştiği bir yerde, işçi sınıfı ve emekçilerin kuzu kuzu boyun eğmesinin de imkanı yok. Burjuvazi de bunu biliyor ve bekliyor olmalı ki, devletin tahkimatını bütün gücü ve hızıyla sürdürüyor. Toplumda ciddi sosyal sorunlar varsa, bunların ifadesi çelişkiler sürekli keskinleşiyorsa, bu sorunlar ve çelişkiler herkesin iradesinden bağımsız olarak sosyal çatışma üretir. Buna karşı egemen sınıfın tavır ise, her zaman olduğu gibi, baskı altına almak ve ezmekten başka bir şey olamaz. Tıpkı bugünün Türkiye 'sinde herkesin çıplak gözle izlemekte olduğu gibi. Dolayısıyla, rejimin yöneliminde bir demokratikleşme, bir yumuşama sözkonusu değildir, olamaz da. Ortada bunun sosyo-ekonomik koşulları yok. Tüm göstergeler bunun tersinin doğru olduğunu gösteriyor.

İmralı kafasının boşa çıkan umutları

İmralı çizgisinin utanç verici bir iflas yaşadığını, bunun PKK'yı büyük bir açmaza düşürdüğünü ve bazı yeni arayışlara yönelttiğini söyledim. Buna konuyu fazlaca dağıtmadan biraz daha yakından bakalım.

Biz direnişi bırakır, temel taleplerimizi terkeder, ikincil taleplerimizi de yumuşatır, devletin kabul edebileceği sınırlara çekersek eğer, devlet de yumuşar ve sorunun bu dar sınırlar içerisinde de olsa belli tavizlerle bir şeye bağlanmasına razı olur, diye düşünüyor, bunu umuyordu İmralı teslimiyet kafası. Abdullah Öcalan'dan öte, onun teslimiyet ve tasfiye çizgisini körü körüne izleyen PKK'nın hesabı ve tüm umudu buydu.

Bu gericiliği ölçüsünde hayalci olan hesabın bu kadar kolay yapılmasının gerisinde ise geçmişin bazı verilerinin yanlış bir değerlendirmesi vardı. Özgürlük mücadelesinin bütün gücü ve görkemiyle sürdürdüğü bir dönemde ve bu mücadelenin doğrudan basıncı altında, devlet ve düzen bünyesinde Kürtlere

bir takım tavizler verilmesi gerektiğine ilişkin ciddi eğilimler ortaya çıkabilmişti. '91-92 yıllarında, ki Kürt hareketinin gelişmesini az-çok devrimci bir çizgide güçlü bir biçimde sürdürdüğü bir dönemdi bu, bizzat düzenin kendi bünyesinde güçlü bir siyasal çözümcü eğilim vardı. Cumhuriyet dönemi inkarcılığının sonuç vermediği gibi sonuçta bugünkü durumu yarattığını; bu anlamsız ve yararsız tutumu artık terketmek ve Kürtlere bir şeyler tanımak gerektiğini; 12 Eylül'ün aşırı baskıcı ve yasakçı politikalarının böyle ters tepkileri ayrıca şiddetlendirdiğini ve PKK'nın başını çektiği patlamayı hızlandırdığını söyleyenler, bu ve benzer argümanları Kürtlere bazı haklar tanınması gerektiğine dayanak yapan, mevcut yangının başka türlü söndürülemeyeceğini savunanlar vardı.

Bunu başta Özal olmak üzere bazı politikacılar üzerinden, TÜSİAD'ın bazı söylemleri üzerinden, basının bazı kalemleri üzerinden, Sabancı üzerinden, Odalar Birliği üzerinden, bir dizi başka odak üzerinden görmek ve izlemek mümkündür. Bu aslında bizzat Amerikan emperyalizmi tarafından dillendirilen ve kendi yandaşları tarafından propaganda edilen bir eğilimdir.

Hafızasında tüm bunlar fazlasıyla yer etmiş İmralı kafası sandı ki, biz gelinen noktada bu verilebilir tavizlere uygun bir perspektif ortaya koyarsak, düzen de bunun gereklerini kendi cephesinden yerine getirir, geçmiş dönemin de gösterdiği gibi zaten buna bir yatkınlık da var. Kaldı ki, düzenin bir kesimi bir tür siyasal çözümü savunurken, diğer bir kesimi de; elbette bazı haklar tanınabilir, ama önce ezilim, gerekirse ancak bundan sonra bunlar yapılır demiyorlar mıydı zaten? Eh, biz de ezilmeyi, teslimiyeti, yenilgiyi kabul edersek, bu iş hiç değilse bu sınırlar içinde olacak zannetti teslimiyet ve tasfiye kafası. Nitekim Öcalan, gerillayı sınır dışına çeken "tarihi" kararı, söylem olarak olmasa bile mantık olarak özünde tam da böyle gerekçelendirdi.

Halbuki, devlet ve düzen bünyesinde Kürt halkına kısıntılar biçiminde de olsa bir takım tavizler verilmesi eğilimini yaratan temel etken, tam da direnişin gücü ve devrimci bir doğrultuda ilerleme iradesiydi. Devrimin yolunu kesmek için reforma razı oluyordu burjuvazinin bazı kesimleri. Ama devrimci çizgiyi terkettiğiniz, yenilgiyi kabul ettiğiniz, utanç verici bir teslimiyet çizgisine kaydığınız bir durumda, artık o umduğunuz kısıntıları üstelik sizi muhatap alarak niye versinler ki? Bu durumda düzen cephesi kendi içinde bir bütün olarak kenetlenir ve sizi sonuna kadar ezmeye bakar, en ufak bir taviz görüntüsü oluşturmamaya özen gösterir. Ve ancak bundan sonradır ki, burjuvazi, sorunun yeni bir birikimi mayalamasını engellemek, dolayısıyla geleceğin yeni devrimci patlamalarını bloke etmek istiyorsa, Kürt halkını belli kısıntılarla tatmin edip yatıştırma yoluna gidebilir.

Burada en hafif deyimle, kaba bir hesap yanlış, temel önemde bir değerlendirme hatası var. Hesap yanlış derken hiç de Abdullah Öcalan üzerinden konuşmuyorum. Onun gerçekten ne durumda olduğunu ya da onun tercihlerinin gerisinde ne gibi saiklerin bulunduğunu bir yana koyarak, bütün bunları bir siyasal parti olarak PKK üzerinden söylüyorum. PKK'nın kendisi, İmralı'da ortaya konulan çizgiyi benimserse eğer, bir takım şeylerin elde edilebileceğini zannetti, ciddi ciddi buna inandı.

Ama olaylar bunun olamayacağını büyük hayal kırıklıkları eşliğinde gösterdi.

Biz daha İmralı teslimiyetinin ilk anlarından itibaren, bunun sonunun hüsrana olduğunu tüm açıklığı ile vurgulamıştık. Siz devrimde ısrar ettiğiniz zaman ve ısrar ettiğiniz ölçüde, evet, içlerinden hiç değilse bir kesim reforma yandı, zira bu durumda reform onlar için devrimin yolunu kesmenin bir imkanıydı. Ama kendinizin devrimi bu denli kaba bir biçimde terkettiği ve yenilgiyi bir biçimde kabul ettiği bir durumda, bizzat kendinizin tutup ilke ve değerlerinizi böylesine köklü bir revizyondan geçirdiğiniz bir durumda, size o kısıntılar da verilmeyecektir, bundan kuşkunuz olmasın, demiştik.

Ulusal sorun ancak proletarya devrimi tabanı üzerinde çözülebilir

Elbette söylediklerimiz bundan ibaret değildi. Ulusal sorun, ezilen bir ulusun en doğal ve meşru istemi olan ulusal özgürlük ve eşitlik istemi, ulusal hak kısıntılarıyla çözülebilir bir sorun değil. Bugün bu kısıntıları veren yarın ortaya çıkan yeni koşullara bağlı olarak onları geri de alır. Dünya tarihinin bir çok örneği bunu göstermektedir. Ya da, karşı yönden, bu kısıntıya bir dönem için razı olanlar, çok geçmeden ek şeyler de isteyebilir. Böyle olunca da, biraz erken ya da geç, çatışma kaçınılmaz bir biçimde kendini yeniden gösterecektir. Bu sorun köklü bir biçimde çözülmedikçe (ki bunu da ancak bir toplumsal devrim, proletarya devrimi başarabilir), tarih içerisinde kaçınılmaz biçimde kendini döne döne üretecektir, üretiyor da. 20. yüzyıl tarihi orta yerde duruyor; buna ister İrlanda'dan ister Filistin'den bakın, ister Balkanlar'dan ister Güney Kürdistan'dan bakın, yaşananlar bu açıdan son derece açıktır ve öğreticidir.

Balkanlar'da ve bazı eski Sovyet cumhuriyetleri bünyesinde yaşanan trajik olaylar ortadır. 20. yüzyıl tarihinin bize bu konuda net bir biçimde gösterdiği şudur; ulusal sorunun çözülüp yatıştığı ve giderek sorun olmaktan çıktığı dönemler, tam da toplumsal bir devrimle çözüldüğü ve devrimin yeni bir toplumun, sosyalizmin inşası çizgisini sürdürebildiği dönemler olmuştur. Devrimle köklü bir çözüme kavuşturulmadığı sürece bu sorun zaten varlığını şu veya bu biçimde hep sürdürüyor. Sorunun devrimle çözülmesi de yetmiyor; yeniden kendini göstermemesi için devrimin sürekliliğini koruması, yeni bir toplumun inşası doğrultusunda başarılı gelişmesini sürdürmesi gerekiyor. Devrimin yozlaştığı ve geriye dönüş süreci içine girildiği dönemlerde, bir dizi başka sorunun olduğu gibi bu sorunun da temelleri yeniden oluşmaya ve olgunlaşmaya başlıyor. Sınıflaşma süreci bu sorunu doğası gereği yeniden üretiyor. Bu tarihsel veri de, sorunun ancak proletarya devrimi ve sosyalizmin kuruluşuyla çözülebilirliğinin tersten bir doğrulamasından başka bir şey değildir.

Ulusal sorunun gidip son tahlilde proletarya devrimi sorununa bağlanması, proletarya devrimi çözümüne bağlanması bundan dolayıdır. Ulusal sorun, kendi sınırları içinde ele alındığında, elbette demokratik siyasal bir sorun; teorik olarak ele alındığında, tüm öteki demokratik siyasal sorunlar gibi, bu sorunun da kapitalizm içerisinde çözülebilirliğini düşünmek mümkün.

Ama bütün bir 20. yüzyıl tarihi bize gösteriyor ve marksist bilim tartışılmaz bir biçimde kanıtıyor ki; bu meselenin temelinde, her türlü eşitsizliği ve baskıyı doğası gereği döne döne yeniden üreten burjuva sınıf egemenliği sistemi, onun dayandığı özel mülkiyet düzeni var. Bu temel ortadan kaldırılmadığı sürece; şu veya bu biçimde zaman zaman yatıştırılsa bile, bir süre için bir ölçüde tatmin edici gibi görünen bir çözüme kavuşturulsa bile, bazen de şiddet kullanılarak ezilip bir dönem için küllense bile, bu sorun kaçınılmaz olarak kendini döne döne yeniden üretir.

Özetle, İmralı'nın teslimiyet çizgisine saldırırken, teslim oldunuz diye size umduğunuz kırıntılar verilmeyecektir, diyorduk; ama bunun olacağı varsayılsa bile, Kürt sorunu hiç de bu kırıntılarla çözülmüş olmayacak, olsa olsa sadece bir süre için belki biraz yatışacaktır, diye de ekliyorduk.

Düzen cephesinde “çatlak” var mı?

Son birbuçuk yıllık sürece bakıyoruz. Devletin geldiği nokta şudur; devlet hiçbir tavize yanaşmıyor. Devleti temsil gücü ve yeteneği olan hükmedici irade, somutta ordu ve MGK üzerinden söylüyorum bunu. Türk burjuvazisi bünyesinde çatlaklar ya da bazı farklı eğilimler yok mudur, bunu bir yana koyuyorum.

TÜSİAD yöneticilerinden biri, Bülent Eczacıbaşı geçenlerde, bir Kürtçe televizyon olsa ne olur ki, diyor yakınma havası içinde. Ama bunu derken gerçekte bir politika mı savunuyor, yoksa son birkaç yıldır adet haline getirildiği gibi, göstermelik “demokrasi yandaşı TÜSİAD” mesajlarıyla, tüm bu pisliğin ve zulmün sorumluluğundan mı kaçılıyor böylece, bu da ayrı bir yanı. Neticede topluma hitabeden temel propaganda aygıtları onların elinde ya da denetiminde, tekelci basın, adı üzerinde tekelci burjuvazinin basını bu. Ama bakıyoruz, her konuda olduğu gibi Kürt sorununda da Genelkurmay çizgisi neyi gerektiriyorsa ona uygun bir davranış çizgisi içersinde hareket ediyor bu basın.

Dolayısıyla bir vesileyle edilmiş bir çift demagojik söz TÜSİAD imajını, dolayısıyla TÜSİAD şahsında tekelci burjuvazi imajını boyamaktan, onun gerçek konumunu ve sorumluluğunu gizlemekten başka bir anlam ifade etmiyor. Arada bir parmak bal çalıyorlar orta yere, birileri de ciddi ciddi alıp günlerce, haftalarca onu yalıyor. *Özgür Politika*'da çıkan yazılara bakın, utanç verici değerlendirmelerle karşılaşsınız. Bir ucunda TÜSİAD, öteki ucunda Türkiye devrimci hareketi olan “demokrasi güçleri”nden söz ediyor bazıları ciddi ciddi ve bunlar hep de gazetenin vitrinindeki adamlar oluyor. Bir değerlendirme ancak bu denli temelden yoksun, ancak bu kadar gerici, hayalci ve ciddiyetten yoksun olabilir. Üstelik katliam döneminde yazıldı böyle yazılar ve sırf Bülent Eczacıbaşı bir vesileyle böyle bir laf ettiği için.

Hatırlanacaktır, aynı TÜSİAD bir “Demokratikleşme Raporu” da yayınladı, tam da Susurluk pisliğine karşı kitle hareketinin geliştiği bir sırada. Ama bu bir sis bombasıydı, bununla zihinler bulandı, TÜSİAD bazı hamkafalar nezdinde demokrasi yanlısı bir imaj edindi. Susurluk pisliğinin arkasındaki toplumsal sınıfı böylece gözlerden gizlemeye çalıştı. Oysa bütün kanlı, kirli ve karanlık işler ve ilişkiler TÜSİAD düzeni için, bu düzeni ayakta tutmak için uygulanıyor. Bütün bu baskı ve zulüm, katliam ve işkence, IMF-TÜSİAD reçeteleri engelsizce uygulansın, sömürü programları kolayca hayata geçsin diyedir. Ama adamlar akıllı, durumu iyi idare ediyorlar. ‘87 Ocak ayında yayınlanan bu sözde “Demokratikleşme Raporu”, hemen ardından rafa kaldırıldı doğal

olarak, bir daha da gören duyan olmadı.

Dolayısıyla, bir TÜSİAD mensubunun Kürtçe televizyon üzerine ettiği bir çift lafa ufak “çatlak” demenin de bir olanağı yok, bunu bir çatlak saysanız bile zerre kadar bir değeri yok. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik isteminin boğulması pahasına Kürtçe televizyon ve birkaç başka kırıntı.... Kaldı ki, bu türden birkaç gözboyayıcı makyaja AB ile ilişkilerden dolayı ihtiyaçları da var, bu da sorunun ayrı bir yanı.

İç çatlaklar bahsinde MİT'in de yakın dönemde bir çıkışı var ve söylenenler çok ilginç olduğu kadar ibretliktir de. Abdullah Öcalan kastedilerek, birbuçuk yıldır elimizde, biz bu adamı niye kullanmıyoruz, diye soruyor ve yakınıyor, MİT'in tepesindeki adam. Doğal olarak bu da Abdullah Öcalan'ın kişiliği üzerinde ağır şaibe yaratan bir söylem oluyor. Söylenen şeyin nesnel mantığı özünde şu: Kürtlere Kürtçe televizyon türünden birkaç hak kırıntısı tanırsak, İmralı çizgisiyle girilen yeni yola ilişkin hayaller de böylece güç kazanır ve dolayısıyla Abdullah Öcalan'ın hareket üzerindeki otoritesi de sürer. Bu durumda hareketi düzen içerisinde teslim almak ve giderek tümünden bitirmek kolaylaşır. Bunun niye yapılmadığını anlayamadığını söylüyor MİT'in tepesindeki adam. Hiçbir şey vermemekle, kendisinden gereğince yararlanmak varken Abdullah Öcalan'ı da sıkıntıya sokuyor, otoritesini tehlikeye düşürüyor, böylece Kürt hareketinde yeni devrimci arayışların yolunu düzlüyorsunuz, demeye gelen bir söylem bu.

MİT bu konuda çok haksız da sayılmaz. Nitekim şimdi Öcalan çizgisi bir takım noktalarda fiilen aşıyor. Kürt basını belli bakımlardan eski söylemlerine döndü, temel ulusal istemleri bir biçimde yeniden dillendiren bir eğilim var. Bu İmralı çizgisinden fiili bir uzaklaşma eğiliminden başka bir şey değil.

Tutarsız olan PKK'dır

Bugün devlet Kürt sorununda hiçbir tavize, küçük kırıntılar vermeye yanaşmadığı gibi, PKK'yı tümünden bitirmek istiyor. Şu sıralar Kürt basınında üzerine büyük gürültüler koparılan “Güney hareketi”nin gerisinde de bu var. PKK'nın oradaki askeri güçlerini ezip tümünden bitirmek istiyorlar. Devlet bu konuda kuşkusuz kendi cephesinden tutarlıdır; ortada Genelkurmay'ın net bir değerlendirmesi var, dağda tek bir silahlı adam kalmayınca kadar “terörle mücadele” kararlılıkla sürdürülecektir, deniliyor bu değerlendirmede. Uygulama bu değerlendirme ile tutarlıdır.

Tutarsız olan tümüyle PKK'dır. PKK İmralı çizgisi çerçevesinde ortaya bir yeni program ve strateji koyduğu iddiasında. Ama siyasal mücadele bir oyun değildir ve bunu en iyi bilenlerden birinin de PKK olması beklenirdi. Karşınızda sınıf ve devlet olarak deneyimli muhataplarınız var; attığımız her adımı ona göre değerlendirme gücüne ve yeteneğine fazlasıyla sahipler. Hem tüm temel ulusal hak ve istemlerden vazgeçildiğini söylemek, bunun için örgüt isimlerini değiştirmek yoluna giderek Kürdistan kavramını bile terketmek; ama hem de kendi tabanına yönelik söylemde tüm bunları eski hedeflere ulaşmanın yeni yol ve yöntemleri olarak sunmak, bir tutarsızlık ve ciddiyetsizlik örneğidir. Bu da sorunun bir başka yanıdır.

Abdullah Öcalan PKK'ya umut aşlamak ve tabanı yatıştırmak için, ilk bir yılda şunlar, ilk üç yılda şunlar, ilk beş yılda da bunlar diyor son zamanlarda. Biliyorsunuz daha önce bazı sonuçlara ulaşmak için aylardan, sonra mevsimlerden söz edilirdi; şimdi artık birkaç yıllık zaman dilimleri veriliyor, temelsiz umutlar sonu belirsiz yıllara yayılıyor ve Kürt kitleleri şimdi de bunlarla aldatılıp

oyalanıyor. Abdullah Öcalan tabanı yatıştırmak ve yarattığı dayanaksız hayaller konusunda zaman kazanmak için söylüyor bunları. Ama izleyicileri alıp ciddi ciddi propagandasını yapıyorlar bunun, bu kısmi tavizleri alırsak arkasını da şöyle getiririz, zamanla temel ulusal haklarımıza da şöyle kavuşuruz diyorlar.

Ama, yinelemek gerekir, siyasal mücadele bir oyun değil, böyle kabalıkları ve ciddiyetsizlikleri kaldırmıyor. Karşı taraf sizin kendi kitlenizi bununla motive ettiğinizi, bununla donattığınızı görünce, öyle mi deyip sizi tümünden ezme yoluna gidiyor. Bir Kürtçe televizyona bile katlanamaz bir noktada hareket etmelerinin gerisinde bunlar var aynı zamanda. Nitekim, Genelkurmay'ın Aralık başında, tam da Nice Zirvesi ile aynı günlerde, kamuoyuna açıkladığı değerlendirmede, bunlar “terörün yeni taktikleri” olarak açıkça ifade de ediliyor. PKK'nın hangi hesaplarla hareket ettiğini, siyasallaşmayla neyi hedeflediğini açık ve net bir biçimde tespit ediyor ve izlediği katı çizgiyi bununla ilişkilendiriyor.

Teslimiyetçi çizgiyle, taviz politikasıyla oyun oynanmaz. Ya gerçekten teslim olursunuz, teslim olduğunuz gücün insafına sığınırınız, ya da böyle işleri idare ederek, bir takım oyunlarla güya karşı tarafı belli noktalardan gerileterek mesafe katedebileceğinizi sanırsanız, sadece kendinizi aldatmış olursunuz ve ortaya bugünkü durum ve açmazlar çıkar. Devlet cephesinden de ortaya neredeyse 12 Eylül dönemini hatırlatan tutumlara dönmek çıkar. Kürtçe türküler ve yayınlar savaşın en sert bir şekilde sürdüğü bir sırada bile engellenemiyordu, şimdi yer yer yasaklanıyor ya da toplatılıyor. Karşı tarafın da eli armut toplamıyor ki, onların da sürekli düşünen ve değerlendirme yapan kurumları var, üstelik sizinkiyle kıyaslanmayacak güç ve olanaklarla. Sizden çok büyük bir deneyime sahipler ve herşeyi sizden daha dikkatli izliyorlar, daha iyi değerlendiriyorlar. Bütün bunları Genelkurmay'ın 7 Aralık'ta yayınladığı metin üzerinden somut olarak görmek mümkün. PKK'nın taktikleri ve hesapları sıralandıktan sonra, “son PKK'lı terörist” yokedilene ya da teslim alınana kadar bu savaş tam bir kararlılıkla sürdürülecektir, deniliyor bu açıklamada. İşte İmralı çizgisine angaje olmuş PKK'nın büyük açmazı bu.

Gerçekler dayanaksız hayalleri günden güne yıkıyor

Kürt kitleleri İmralı çizgisine ikna edilirken; Türkiye Avrupa Birliği'ne girmek istiyor, bunun için de aslında bir yumuşama dönemi ve demokratikleşme süreci yaşamak istiyor, ama bizim radikal ulusal istemlerimiz ve buna dayalı mücadelemiz devletin esnemesini zora sokuyor, atacağı demokratik adımları engelliyor deniliyordu, değerlendirme böyle idi. Öcalan, ordu aslında 28 Şubat'ta bir demokrasi çıkışı yapmıştır, ben bunu zamanında görüp yanıt veremediğim için kendimi sorumlu hissediyordum diyordu. Türk ordusunu demokrasi mücadelesinin dinamiği ve öncü gücü ilan etmişti, İmralı savunmalarında. Gerillanın silahlı mücadeleyi durdurması ve Türkiye sınırları dışına çekilmesi kararı da benzer biçimde gerekçelendirilmişti. Böylece Türkiye'de bir iç barış, yumuşama ve demokratikleşme süreci başlayacaktı, bu arada Kürt sorunu çözüm koşullarına kavuşacaktı, güya.

Katı gerçeklerin bir başka türlü olduğu bugün net bir biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. Ne Türkiye Avrupa Birliği'ne girebileceğine inanıyor, ne de Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi almak gibi bir sorunu var. Dolayısıyla, Avrupa Birliği'ne gireceğiz diye demokratikleşme gibi bir sorunu da yok Türk

devletinin. Yumuşama diye de bir sorunu yok. Türk burjuvazisi ve devleti olayların nereye gittiğini çok iyi biliyor. F tipi hücreleri topluma boşuna dayatmıyor ki, F tipini hayata geçirmek için bu kanlı katliamları boşuna yapmıyor ki. Olayların mantığı, Türkiye'deki süreçlerin mantığı bunu gerektiriyor. Katliamı tahlil eden değerlendirmelerimizde, Türkiye'nin gerçekte nereye doğru gittiğini ayrıntılı olarak ortaya koymuş bulunuyoruz, burada bu konuda yinelemelere girmek gerekli değil.

Bugünün Türkiye'sinde peşpeşe İMF reçeteleri uygulanıyor ve bunun ne anlama geldiğini, hangi sosyal-siyasal sorunları ve sonuçları ürettiğini ise herkes biliyor. Bugün Türkiye servet-sefalet kutuplaşmasında dünyanın en kötü dört ülkesinden biridir ve bu uçurum giderek derinleşiyor. Böyle bir ülkede hangi yumuşama neye göre olacak? Eğer gerçekten yoksulluğa karşı, işsizliğe karşı, sefaletle karşı, kültürsüzleşmeye karşı kitleler seslerini çıkarmazlarsa, bütün bunlara kuzu kuzu boyun eğlerse, kuşkusuz belki mesele de kalmaz. Kimsenin durduk yerde kan akıtmak, cezaevlerine binlerce insan tıkmak diye bir sorunu yok.

Ama bu bir sınıfsal ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor. Bu çelişkilerin olduğu ve sürekli keskinleştiği bir yerde, işçi sınıfı ve emekçilerin kuzu kuzu boyun eğmesinin de imkanı yok. Burjuvazi de bunu biliyor ve bekliyor olmalı ki, devletin tahkimatını bütün gücü ve hızıyla sürdürüyor. Toplumda ciddi sosyal sorunlar varsa, bunların ifadesi çelişkiler sürekli keskinleşiyorsa, bu sorunlar ve çelişkiler herkesin iradesinden bağımsız olarak sosyal çatışma üretir. Buna karşı egemen sınıfın tavrı ise, her zaman olduğu gibi, baskı altına almak ve ezmekten başka bir şey olamaz. Tıpkı bugünün Türkiye'sinde herkesin çıplak gözle izlemekte olduğu gibi. Dolayısıyla, rejimin yöneliminde bir demokratikleşme, bir yumuşama sözkonusu değildir, olamaz da. Ortada bunun sosyo-ekonomik koşulları yok. Tüm göstergeler bunun tersinin doğru olduğunu gösteriyor.

Bu sonuçlarını Kürt sorunu üzerinden de gösteriyor. Burjuvazinin genel bir yumuşama yönelimi, dolayısıyla bunun içerisinde Kürt sorununa ilişkin bir yumuşama, belli tavizlerle sorunu yatıştırma tutumu yok ortada. Bu net bir biçimde açığa çıkmış durumda. Bugün bunun İmralı süreciyle yaratılan hayallere büyük darbeler vurduğu, Kürt kitlesinde giderek kendini hissettiren bir hoşnutsuzluğu mayaladığı da bir gerçek. Dış görüntüye hiçbir biçimde aldanmamak gerekir. Başlangıçta Kürt kitlesi gerçekten gelişmelerin olumlu seyredeceği iyimserliği içindeydi. Böyle bir iyimserlik PKK tarafından sistematik biçimde pompalanıyordu ve PKK'ya o güne kadar duyulan güven buna inanmayı kolaylaştırıyordu. Kürtler pompalanan bu hayallere bir biçimde inanmak da istedi, buna ihtiyacı da vardı. Kirli savaşın ağır sonuçları ve mücadelenin yükü kadar, yıllardır sürdürülen "siyasal çözüm" çizgisinin yarattığı yorgunluk ve bıkkınlık da bunu zorluyordu.

Ama aradan geçen zaman devletin yönelimlerine gitgide daha çok açıklık getirdi. Ve bu kitle düşünebilen, politik bakışı olan bir kitle. Genelkurmay şahsında devletin katı tutumunu görüyor ve doğal olarak sorguluyor. Bu sorgulamanın kendisi aynı zamanda bu ülkede direnişi sürdüren devrimci güçlere bir sempati de üretiyor. Direnişin yankısı PKK'dan önce Kürt kitlesinde kendini gösterdi ve bu bir rastlantı değil. PKK'nın aldığı tavrın gerisinde aynı zamanda bu taban basıncı var. Yanısıra, hep söyleye geldiğimiz gibi, tabanda kendini göstermiş bulunan sorgulamayı bloke etmek, denetimden çıkmasını engellemek kaygısı var.

PKK'nın bunda ne ölçüde ve ne zamana kadar başarılı olacağı ayrı bir sorun. Ama gelişmelerin yönü ve gücü, Kürt emekçi kitlelerinin Türkiye'nin genel işçi ve emekçi hareketine günden güne daha çok yakınlaşacağını göstermektedir. Son zindan çatışması karşısında gösterilen ilgi ve sempati de bunun bir belirtisidir.

Emperyalizmin ve burjuva gericiğinin gerici boğazlaşmalar içinde birbirine kırdırttığı Balkan halkları yeni bir trajedi ile yüzyüze...

Emperyalistler Balkanlar'da yeni bir savaşın önünü açıyor...

M. Dicle

Balkanlar, halkların içiçe yaşadığı zengin bir etnik yapıya sahiptir. Özellikle eski Yugoslavya Federasyonu topraklarında bu iççelik daha da barizdir. Ancak Balkanlar'ın bu yapısı özellikle son 150 yıllık tarih içinde egemenlerin çıkarları için uğursuz bir işlev görmüş ve defalarca halkların birbirine kırdırılmasına vesile edilmiştir. Öylesine ki, 20. yüzyılın uluslararası siyaset diline "Balkanlaştırma" bir kavram olarak yerleşmiştir ve halkları bölüp parçalayarak birbirine kırdırma anlamına gelmektedir.

İkinci paylaşım savaşı sırasında Balkan halkları, Hitler Almanya'sının emperyalist işgal güçlerine ve onlarla işbirliği halindeki monaşist/faşist yönetimlere karşı yiğitçe omuz omuza savaşmışlar, Kızıl Ordu'nun da katkılarıyla sonuçta parlak bir zafer kazanmışlardır. Bu, özellikle son on yıldır emperyalistler ve onlarla işbirliği halindeki gerici-şoven burjuvazi tarafından birbirine acımasızca kırdırılan Yugoslavya halkları için geçerlidir. Yugoslavya'da ulusal kurtuluş ve halk devriminin zaferi, halklar arasında özgürlüğe ve eşitliğe dayalı gönüllü bir birliğin de koşullarını hazırlamıştır. Devrimin çok geçmeden girdiği bozulma sürecine rağmen, halklar 40 yılı aşkın bir süre kardeşçe yaşayabilmişlerdir. Bu, devrim sürecinin, emperyalizme ve gericiliğe karşı omuz omuza savaşmanın halklar arasında nasıl da sağlam bir birlik temeli yarattığının bir göstergesi sayılmalıdır.

Yugoslavya'nın batı kapitalizmiyle entegrasyona girmesiyle beraber ulusal-etnik ayrılıklar yeniden körüklenmiş ve onlarca yıl süren kardeşlik bağları zaman içinde erozyona uğramıştır. '89 yıkılışı sonrasında emperyalizmin Yugoslavya'yı parçalanma sürecine sokması ise, dünün kardeş halkları arasında kanlı boğazlaşmalar dönemini başlatmıştır.

Halkların birbirine boğazlatılması süreci, Yugoslavya Federasyonu'nun dağılması ve bölgenin emperyalist güçlerin askeri, siyasi ve ekonomik işgaline uğramasıyla sonuçlandı. Bosna-Hersek, Makedonya ve Kosova, boğazlaşmanın en yoğun yaşandığı bölgeler oldu ve bugün onbinlerce NATO askerinin kuşatması altında tutulmaktadır. ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarına ters düşen Sırbistan ise, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu NATO ittifakının hunharca sadırısına maruz kalarak tahrip edildi.

Emperyalistler her müdahaleyi, "Balkanlar'da barışı tesis etmek ve ulusal baskıya maruz kalan halkların haklarını güvencelemek" ikiyüzlülüğüyle gerekçelendirmişlerdir. Oysa ulusal baskıyı yeniden ve yeniden üreten bizzat emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. Bu tür askeri müdahaleler, ya emperyalist hegemonyayı tesis etmek için, ya da emperyalistler arasındaki çatışmanın bir sonucu olarak gündeme gelmektedir. Her müdahale beraberinde savaş getirmekte ve büyük acılar çeken bölge halkları olmaktadır.

Emperyalist güçlerin Balkanlar'ı işgal etmesinden sonra, çatışma ve savaşlar hiç

bitmemiştir. Kosova'yı kurtarmak adına Yugoslavya'nın tahrip edilmesinin üzerinden henüz iki yıl geçmeden, Makedonya birlikleri ile Arnavut milisler arasında çatışmalar başlamıştır. Dolayısıyla, ne "ulusal hakların güvence altına alınması", ne herhangi bir sorunun çözülmesi sözkonusudur. Tersine, Balkanlar bir barut fıçısı haline getirilmiştir.

Sırbistan'da ABD emperyalizminin uşağı bir hükümetin "sivil" darbeyle iktidara taşınmasından sonra, bölge tümüyle emperyalist güçlerin denetimine girmiştir. Bu denetim altında başlayan ve gittikçe yayılan çatışmaların, emperyalistler arası çıkar çatışmalarından bağımsız olmadığı, sergilenen tutumlardan rahatlıkla anlaşılmaktadır. Arnavut milislerin NATO denetimindeki bölgelerde ağır silahlarla donanarak rahatça dolaşmaları yeterince açıklayıcıdır.

Çatışmaların yayılma eğilimi gösterdiği bir süreçte, KFOR müdahale etmeyeceğini açıklıyor. Makedonya yönetimi BM'den müdahale istiyor, ancak karşılık bulamıyor. ABD Bosna-Hersek'ten 800 askerini çekme kararı alıyor. Aynı günler Kosova'yı Sırbistan'dan ayıran 5 km'lik bölge Sırp güçlerine açılıyor. ABD Arnavut milislerin saldırısını sözde kımarken, *Washington Post* gazetesi övücü haberler yayınlıyor. Savaşı yayma planını açıklayan sözde Ulusal Kurtuluş Ordusu ve destekçileri ise, ABD'den yardım alacaklarından emin açıklamalar yapıyorlar.

Makedonya NATO ve AB'den yardım istiyor. İsmail Cem Makedon Dışişleri Bakanı'nı Ankara'ya davet edip destek açıklaması yapıyor. Türk sermaye devleti kendince bölgede etkin olma çabasında. Ancak emperyalistlerin paylaşım sofrasında uşaklara kırıntıdan başka bir pay düşmüyor.

Makedonya'daki en önemli gelişme ise, Almanya'nın bu ülkeye Leopar tanklarını sevk etmiş olması ve 400 askerini çatışma bölgesine doğru kaydırmasıdır. Bu gelişmeler, emperyalist odaklar arasında bölge üzerinden etkinlik kurma yarışına işaret ediyor.

Kosovalı Arnavutlar başlangıçta Sırbistan'ın baskılarına karşı haklı bir mücadele başlatmışlardı. Süreç içerisinde inisiyatif ele geçiren emperyalizmin beslemesi gerici-milliyetçi güçler (UÇK), bu haklı tepkiyi gerici büyük Arnavutluk hayallerine bağladılar ve emperyalistlerin Balkanlar'a müdahalesinin ve hakimiyetinin bir imkanı haline getirdiler. Emperyalizmden çözüm bekler hale sokulan Arnavutlar, Kosova'nın işgaliyle sonuçlanan bir savaşa alet oldular.

Sorunun ana kaynaklarından biri bizzat emperyalizm olduğu halde, bu çatışmada taraflar yine emperyalistlerden medet umuyorlar. Kurbanlar cellatlarından kurtuluş bekliyorlar.

Tek çözüm yolu, Balkan halkalarının emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı ortak savaşım yürütmesidir. Tarihsel deneyimler, başka çıkış yolu olmadığını göstermekle kalmamış, bunun olanaklı tek çözüm olduğunu da somut olarak göstermiştir.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları'nın açıklaması...

Cejna Newroz piroz be!

Ulusal özgürlük bayramımız Newroz, kutlu olsun!

“Newroz, direniş ve zaferdir!”

İki yıldır halkımız, başkaldırı, özgürlük ve zafer bayramları Newroz'a; son çeyrek yüzyıla sığdırdıkları büyük mücadeleleriyle kazandıkları bütün özellikleri ve değerleri yükledikleri ve kendi simgeleri haline getirdikleri Newroz Bayramlarına sahip çıktı; sokaklara çıkarak, meydanlarda halaya durarak, özlülerini haykırarak, yürüyerek...

Kürt halkı ulusal istemlerine, özlülerine sahip çıkmaya çalışıyor, Newroz'unu kutluyor, ama son iki yıldır ikili, çelişkili duygular içinde, ufku belirsizleşmiş, mücadele ve iktidar perspektifi karartılmış olarak bu süreci yaşıyor. Kürt halkı buruk, Kürt halkı yeniden çaresizlik duygusunun pençesine itilme kaygısı içinde, Kürt halkı çelişik duygular içinde... Kürt halkının değerlendirme yetisi yok edilmeye, direnişle teslimiyeti, kahramanlıkla korkaklığı, yurtseverlikle ihaneti ayırt edemeyecek bir noktaya getirilmeye çalışılıyor. Yalanlarla örülü, her şeyin tersine çevrildiği bir sanal dünyaya çekilerek yok oluşa götürülüyor. Çok yoğun bir tarzda belleği silinmeye çalışılıyor... O nedenle şaşkın, kafasındaki sorulara yanıt bulamamaktan yorgun, dayatılan teslimiyet ve tasfiyeciliğin inanılmaz şaşkınlığı ve parçalanmışlığı içinde...

“Bu kadar kahramanlık ve fedakarlıklardan sonra bu büyük tasfiye ve tersine dönüş olamaz” duygusu ile İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğinin soğuk ve acımasız gerçekliğinin yarattığı büyük hayal kırıklığını yaşayan ve bu ikili bir durum ve çelişki altında parçalanan halkımız, her şeye rağmen Newroz'una sahip çıkmakta, İmralı Partisinden gelen sahte devrimci direnişçi laf kırıntılarına bile dört elle sarılmaktadır... Oysa kafa karışıklığına, umutsuzluk ve çaresizlik duygusuna gerek yok!

Mazlum, Diyarbakır karanlığında çıkış kıvılcımı olmadı mı, en zor koşullarda değerlere ve geleceğe sahip çıkmanın yolunu göstermedi mi? Ve izleyen mücadele yılları Kürdün kurtuluş ve bağımsızlık yolunu çok net, kesin ve dönülmez bir biçimde kanıtlamadı mı? Öyleyse Mazlumları, Semaları, Zekiyeleri, Ronahi ve Berivanlarıyla kızışan Newrozlara sahip Kürt halkı, İmralı karanlığı karşısında kendini kandıramaz, umutsuzluk ve çaresizliği yaşayamaz! Buna hakkı yok!

Newroz, devrimcidir!

Newroz, Mazlum'dur!

Newroz, direniş ve zaferdir!

Newroz bağımsızlık ve özgürlük için başkaldırıdır, sürekli mücadele ve direniştir!

Newroz, teslimiyet ve ihaneti mahkum eden soylu

eylem, direniş ve kahramanlığın adıdır!

Bu nedenle İmralı, Newroz'un reddi ve mahkumiyeti, teslimiyet ve ihanetin teorisi, politikası ve stratejisidir! Hiçbir demagoji ve yalan, hiçbir çarpıtma bu gerçekliği değiştiremez!

“İmralı çizgisi, teslimiyet ve tasfiyeciliktir!”

Halkımız Newroz Bayramını kutluyor, ama çelişik duygular içinde, 1990'lı yılların coşkusu, heyecanı, canlılığı ve serhıldan dinamizminden çok şey yitirmiş olmasına rağmen halkımız değerlerinden kopmuyor, Newroz Bayramına sahip çıkıyor. Bu, her şeye rağmen olumludur, gelecek açısından, mücadeleyi bağımsızlık ve özgürlük çizgisi doğrultusunda yeniden geliştirme konusunda umut vericidir!

Kürt halkı, bir yandan her şeyi ile özgürlüğü ve onuru için, ulusal değerleri için her şeyini ortaya koymak istemekte, ama öte yandan iki yıldır kendisine dayatılan bilinç, bellek ve ruh katliamı sonucu, özgürlük davası karşısında bir ideolojik kırılmayı, bir boşluğu, bir belirsizliği yaşamaktadır. En temel sorunu, İmralı sürecini, onun yarattığı yalan ve demagojiden örülü sanal dünyayı henüz kavramamış olması ve dolayısıyla İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğine karşı kesin ve net tavır almamış olmasıdır. Elbette bunun sayısız nedeni vardır. Ama burada belirtmek istediğimiz, halkımızın bu yıl yine her açıdan silahsızlandırılmış olarak, amaçsızlaştırılmış, siyasetleştirilmiş ve tasfiye sürecine alınmış olarak yeni bir Newroz'u kutluyor olmasıdır. Her şeye rağmen halkımızın Newroz'una

sahip çıkması kendisine, geleceğine nasıl baktığının da önemli bir işaretidir, gelecek açısından umut vericidir. Ama Newroz için sokağa dökülen, meydanlara çıkan, coşan, özlülerini haykıran halkımızın İmralı teslimiyetinin ağır etkisinde olması, yaşamakta olduğu tarihinin bu en büyük felaketinin bilincinde olmaması, derin bir yanılısama süreci içinde olması, halkımızın kaderi ve geleceği açısından büyük bir felaketi, trajik bir paradoksu anlatmaktadır. İmralı çizgisi, teslimiyet ve tasfiyeciliktir! Halkımıza imha ve yıkımdan başka bir şey getirmemektedir. Son iki yılın pratiği bunu fazlasıyla kanıtlamıştır...

İmralı, halkımıza ait bütün değerlerin, kazanımların, birikimlerin, dinamik ve potansiyellerin yok edilmesi, Kürtlerin TC'nin basit bir eklentisi haline getirilerek bütünüyle yok edilmesidir. Bu noktada halkımız tavrını Newroz'un özüne uygun bir biçimde netleştirmeli ve kesinleştirmelidir. İmralı çizgisiyle çekildiği tarihsel tasfiyeciliği kavrayarak tarihsel ve ulusal değerlerine kesin bir biçimde sahip çıkmalıdır!

“Serhıldan, hangi politik hedefler için, hangi istemler için?”

Yurtsever Kürdistan Halkı!

İmralı Partisinin yetkilileri son dönemlerde ve bu Newroz'da halkımıza serhıldan çağrılarını yapmaktadırlar. Evet, serhıldan ile Newroz özdeşleşmiş kavramlardır, Newroz bir başkaldırı, ayaklanma, mücadele ve zafer günüdür.

Kürdistan halkı, 1990'ların başından itibaren her günü Newrozlaştırdı. Ama unutmamak gerekir ki, serhıldan kendi başına bir anlam ifade etmez, serhıldana anlam veren, onun politik özüdür, yani bağlandığı politik hedeflerdir, yöneldiği istemlerdir. Halkımız tam da bu noktada İmralı partisine sormalıdır: Neden serhıldan, hangi politik hedefler için, hangi istemler için?

Bu sorular karşısında İmralı partisinin, cumhuriyetçilerin yalan ve demagojiden başka verebilecekleri bir yanıt yoktur. Onlar için bağımsızlık ve özgürlük içi boş bir hayal değil mi? Düşmana böyle demediler mi? “21. Yüzyıl Manifestosu olarak” halkımıza takdim edilen Öcalan savunmasında böyle yazılmıyor mu?

“Ortak Vatan, Ortak Devlet” safatasıyla TC'yi yüceltip, Kürt ve Kürdistan gerçekliğini inkar ideolojisini meşrulaştırmadılar mı? Kürt sorunu, sıradan kültürel kırıntılar sorununa indirgenmedi mi? Daha doğru bir deyişle, Kürtler “Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü farklı bir unsuru” olarak gösterilmedi mi? Genişletilmiş pişmanlık yasası

karşılığında “PKK’nin tüm iç ve dış merkezlerinin tasfiye edilerek devletin yardımcı bir unsuru haline getirileceği” sözü verilmedi mi? Kürt halkını, onun tarihsel ve güncel mücadelesini, PKK’nin önderlik ettiği ve Kürdün son çeyrek yüzyıllık tarihine damgasını vuran kahramanlıklarla dolu mücadelesini inkar eden, red ve mahkum eden, bunu “bu dava ve mücadele, benim yaşanacak bir geçmişimin olmadığını kanıtlamıştır” (Öcalan’ın Yargıtay Savunmasından) sözleriyle ifade eden Öcalan ve İmralı Partisinin bugün Newroz’u ağızlarına almaları, serhıldan çağrılarını yapmaları büyük bir çarpıtma ve değerlerin özünü, Newroz ve serhıldan özünü boşaltma hareketi değilse nedir?

“Serhıldan çağrılarını yanıltıcı olmamalıdır”

Yiğit Kürdistan Halkı!

Serhıldan, özgürlük ve bağımsızlık, kendi kaderine sahip çıkma hedefleriyle anlamlıdır, ancak bu temelde politik bir değer kazanır. Newroz’un tarihsel anlamı da, güncel anlamı da bundan başkası değildir. Tarihsel Newroz, Kürdün yüzlerce yıllık mücadelesi ve direnişi sonucu bir halk olarak tarih sahnesine çıkışını, Mezopotamya topraklarını kendisine vatanlaştırmasını simgeler. Bu nedenle özgürlük, mücadele, direniş ve zafer kavramlarını içerir; bu kavramların dışında bir Newroz yoktur!

Newroz’un içerdiği bu kavramlardan dolayı onu tarih boyunca yaşatarak, ama her zaman bir kavga, başkaldırı ve zafer günü olarak kutlayagelmiştir; Onu efsaneleştirerek bilincinde yaşatmış, her yıl ateşler yakarak, halaya durarak, ama her eylemine özgürlük ve bağımsızlık özlemlerini yedirerek...

Bağımsızlık ve özgürlük hedeflerimizi, bütün ulusal istemlerimizi inkar ve reddeden, daha ileri giderek mahkum eden, bütün devrim ve halk değerlerimizi altın tepside TC’ye ve emperyalist sisteme teslim eden Öcalan ve İmralı Partisi, Newroz Bayramımızın özünü de tasfiye etmeye çalışmakta, son yıllarda TC’nin Newroz’u Nevruzlaştırma çabalarına büyük bir katkı sunmaktadır.

Serhıldan çağrılarını yanıltıcı olmamalıdır. 7. Kongre’de resmileştirilen tasfiye stratejisinden vazgeçmeden, serhıldan çağrılarının, “yeniden savaşırız ha” altı boş blöflerinin hiçbir politik ve pratik değeri yoktur. Bütün temel belgelerinde ve programlarında açıkça yazılıdır: Azami hedefleri, Kürtçe televizyon ve kimi kültürel kısıntılar ile pişmanlık veya ceza indirimi yasasıdır. Serhıldanlarla, özü boşaltılan, her türlü askeri ve siyasi stratejiden yoksun bırakılan ve adı “Halk Savunma Birlikleri” olarak değiştirilen gerillanın anlamı ve hedefi budur!

Her şey Öcalan’a ve onun teslimiyet ve tasfiyecilik çizgisine bağlanmış, büyük bir yanıltma ve kandırma kampanyası altında bitişe götürülmektedir. Diyarbakır’da bir polis şefinin öldürülmesinden sonra İmralı Partisi halkımızı sokaklara döktü. Öcalan, bu tutumu kendi İmralı çizgisinin “gerçek anlamı ve özü” olarak değerlendirdi, Diyarbakır halkının herkesten daha çok kendisini anladığını belirtti. Evet, bu bir “eylemdir” ve İmralı Partisinin izlediği çizginin son iki yıl içinde geldiği noktayı göstermesi bakımından ibret vericidir. Evet, bu bir “eylemdir”, ama bu, TC’nin yıllardır başaramadığı bir şeydir, halkımızı devletle bütünleştirme, onun politikalarına bağlama eylemidir. Öcalan, İmralı çizgisinin devletle bütünleşme, Kürt halkını devlete bağlama çizgisi olduğunu tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor, süren süreç de bunu kesin bir biçimde kanıtıyor...

Bu noktada bir gerçekliğin altını kalın çizgilerle çizmekte yarar var: Serhıldan çağrılarını ve pratik

uygulanmasında temel ölçü, sokağa dökülen kitlelerin sayısı değil, eylemin politik hedefi, oturduğu politik platformdur. İmralı partisi devlet platformundadır, sözü ve eylemiyle bunu sayısız kez kanıtlamıştır. Son serhıldan çağrılarını da bu gerçeği değiştirmez!

Serhıldan çağrılarının bir yönü de halkımızın, devrimci direnişçi partililerin tepkilerini hiçbir şeyin değişmediği yanılsamasını yaratarak yatıştırmak, serhıldanın içerdiği devrimci özü kullanarak bilinçlerini çarpıtmaktır. Bu çağrılarının diğer bir yönü de devleti kimi kısıntılar vermeye zorlamaktır. Ama çok net bir biçimde ortaya çıktı ki, devlet inkar ve imha siyasetinden, resmi çizgisinden zerre kadar şaşmıyor, kimi kısıntıları bile ağızına almak istemiyor. Bu çok açık. Dahası devlet ne katliam politikasından, ne işkenceden, yurtseverleri ve devrimcileri kaybettirme uygulamasından ne de imha operasyonlarından vazgeçiyor. Tersine son iki üç ayın gelişmelerine bakıldığında faşist sömürgeci devletin bütün bastırma, imha ve zulüm araçlarını en etkin ve yaygın bir biçimde kullandığı görülecektir. 19 Aralık kanlı zindan baskınları ve zindan katliamı,

süren F Tipi zindan vahşeti, tüm demokratik çevre ve kişilerin susturulması için uygulanan baskılar, iki HADEP’linin kaybettirilmesi, Güney işgalinin Süleymaniye’yi içine alacak derinlikte genişletilmesi, Güney’de dar bir alana sıkıştırılan gerilla güçlerini teslimiyete zorlama ve imha operasyonuna yönelik yapılan hazırlıklar, halka ve emekçilere dayatılan İMF patentli soygun ve talan politikaları, evet, bütün bu son iki-üç ayın gelişmelerinin kaba bir özeti bile devlet hakkında yaratılan ve ısrarla sürdürülen yanlış bilinç ve yanıltma kampanyasının tasfiyecilik karşı-devrimci özünü anlatmaya yetmektedir.

“Kimdir bu savaş rantçıları?”

TC bildiğimiz TC’dir! Cumhuriyetçilerin iddia ettiklerinin tersine, özetlemeye çalıştığımız politikaların ve uygulamaların sorumlusu, gerçek yapıcısı devletin kendisidir. Yoksa uydurdukları ve devleti temize çıkarmaya hizmet eden “savaş rantçıları” değildir!

Kimdir bu savaş rantçıları? Bu soruya da kesin bir yanıtları yoktur. Kimdir “barış ve demokrasiyi” istemeyen güçler ve çevreler? Kısacası, halkımız

İmralı partisinin içinde bulunduğu teslimiyetçi, tasfiyecilik, her sözü ve eylemiyle devlete hizmet eden gerçekliğini görmeli, Newroz Bayramına bu bilinçle ve kendi tarihsel, ulusal ve toplumsal değerlerine sahip çıkarak yaklaşmalı ve Bayramını bu anlayışla kutlamalıdır!

“Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!”

Yurtsever Kürdistan Halkı!

Newroz, direniş, zulme başkaldırı, özgür ve bağımsız yaşamda sonuna kadar ısrar, inat, özveri, zafer için kahramanlıklar destanıdır!

Tarihsel Newroz, Demirci Kawa’nın kahramanlık eylemi böyle olduğu gibi, çağdaş Newroz’da da bu öz derinleşerek, büyüyerek devam etti. İşte Çağdaş Kawa Mazlum, Newroz’a eklenen proleter devrimci bir halka, Çağdaş Newroz’un doruğudur!

Çağdaş düşman, Asur’u aratmıyordu. 12 Eylül faşizmi Diyarbakır zindanlarına ulusal imhayı dayatmış ve bu konuda büyük bir yol katetmişti.

Teslimiyet ve kayıtsızlık, ihanete ve yok oluşa götürüyordu. Tam bu noktada büyük bir kahramanlık eylemiyle teslimiyete, ihanete ve TC’nin ulusal imha politikasına bir direniş çağrısı, bir mücadele kıvılcımı olmak gerekiyordu. MAZLUM, bunu gerçekleştirdi, direniş kıvılcımı, devrimci mücadele çağrısı oldu. Bu çağrı, DÖRTLER’le büyüdü, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Eylemi ile doruğa çıktı. 15 Ağustos, anılan bu çağrı ve kıvılcımın ulusal kurtuluş savaşına dönüştürülmesidir!

Peki, Öcalan’ın İmralı’da, “basit ve kolay” olarak değerlendirdiği, daha ileri giderek “yetersiz bilinç, anormal duygular ve iradenin sonucu eylemler” olarak mahkum ettiği bu büyük eylemler olmasaydı, daha sonraki görkemli direnişler, sömürgeci statüyü Kürdün bilincinde ve ruhunda parçalayan serhıldanlar, ‘90’ların Newroz’u gerçekleştirilebilir miydi?

Newroz devrimcidir!

Newroz Mazlumdur!

Newroz, Zekiyeleler, Ronahiler, Berivanlar, Semalardır!

Newroz, 1990’larda bağımsızlığı, özgürlüğü ve gerçek halk iktidarını hedefleyen, devrimci Kürdü yaratan serhıldanlardır!

Devrimci Newroz’umuza sahip çıkalım! Bu, her şeyden önce Newroz’un devrimci direnişçi, ulusal kurtuluşçu ve bağımsızlıkçı özünü boşaltan, başka bir tür Nevruzlaştırma operasyonu olan İmralı çizgisine karşı etkili tavırdan geçer!

İmralı çizgisini reddetmeden, İmralı Partisini teşhir ve tecrit etmeden Newroz’a sahip çıkmak mümkün değildir! TC’nin Newroz’u Nevruzlaştırma çabalarını boşa çıkarmanın yolu da İmralı çizgisini aşmaktan, tasfiye etmekten geçer!

Güncel Newroz’un anlamı bundan başkası değildir!

Güncel Newroz, devrimci direnişi, bağımsızlık ve özgürlüğü, diğer halklarla gönüllü ve tam hak eşitliğine dayanan birliği hedefleyen ulusal kurtuluş devrimini dayatıyor.

Cejna Newroza me piroz be!

Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
18 Mart 2001

Daewoo'da sınıflar savaşı...

İşçiler kriz, iflas, polis copu ve yabancı rekabete karşı işlerini savunuyorlar

Ateşe verilmiş polis otoları, barikatlar, demir çubuklar, dalgalar halinde gelen eylemciler. Güney Kore'de grevci işçiler iki haftadır hergün polisle çatışıyorlar. Mücadeleci geleneğe sahip otomobil işçileri, G. Kore ekonomisindeki değişikliklere ve işyerleri Daewoo Motor'un yabancı tekellere satılmasına karşı direniyorlar. Hafta sonu Metal İşçileri Sendikası ve KCTU (Kore Demokratik İşçiler Konfederasyonu) merkezi ülke genelinde dayanışma eylemleri için çağrı yaptı.

Daewoo işçileri uzun bir süredir planlanan işten atılmalarına karşı direniyorlardı, ama öfke patlamasının nedeni geçtiğimiz Pazartesi günü polislin saldırısı oldu. 4000 polis, liman kenti İnchon'da Pupyonger Daewoo Motor işletmesine saldırdı. Ağır araçlarla duvarları delip işletmeye giren polis çok sayıda işçiyi vahşice dayaktan geçirdi. Saldırı esnasında fabrika içinde bir üretim bandı da yandı. 76 sendikalı işçi gözaltına alındı, 7 kişi tutuklanmak üzere mahkemeye sevk edildi. Aralarında Daewoo Motor işyeri sendika temsilcinin de bulunduğu 27 kişi tutuklama kararı ile aranıyor.

Demir çubuklardan silahlar

Polisin saldırısının hedefi, 1700 işçinin işten atılmasını protesto eden 600 işçinin aileleriyle birlikte sürdürdükleri oturma eylemini dağıtmaktı. Daewoo işçileri bu saldırılara sonraki günlerde yaptıkları yürüyüşlerle yanıt verdiler. Salı günü 2000 kişi demir çubuklar ve molotof kokteyllerle işyerlerinin yolunu açmayı denediler.

Grev halktan destek görüyor. Olayı seyredenler vahşice saldırılarından dolayı polisi yuhladılar. Medya her zamankinden farklı olarak bu kez grevcilerle ilgili yargılardan geri durdu ve haberleri yorumsuz verdi. Üç yıldır süren krizde işlerini kaybetmeleri ve çalışma temposu nedeniyle umutsuzluğa düşen Daewoo işçilerinin işlerini savunmaya çalışması anlayışla karşılanıyor.

Ama Güney Kore'nin gerçek anlamda ilk sivil başbakanı, demokratik güçlerin büyük umut bağladığı Kim Dea Jungs ile hükümet de kolay pes

etmeyeceğini gösterdi. Grevler illegal ilan edilirken, sayıları düzineleri bulan işyeri sendika yöneticileri için arama kararları çıkarıldı. Başbakan ve ekibi, ülke ekonomisini yabancı sermayeye açma ve dünya pazarının neo-liberal gereklerine uydurmaya kararlı.

Radikal kopuş

Sonuca ulaşmak için, toplumda sözkonusu gerilim ve çatlaklara neden olan ve hükümetin başa geldiğinden beri hedef aldığı Güney Kore gelişim modelinden kesin bir kopuş gerekliydi. Güney Kore ekonomisi eşi görülmemiş başarı öyküsünü, devlet planlaması ve devlet himayesiyle kurulmuş olan ve aileler tarafından işletilen tekellerin (Chaebols) kendilerine özgü içiçe geçmişliğine borçlu. (...)

En son '90'lı yılların başında, solcu sendikaların da dediği gibi, bu sistemin daha da gelişmesini elverişsiz kılan çelişkiler ortaya çıktı. Tek tek yaşlı patriarşlar tarafından yönetilen Konglomeratı'lar artık son derece hareketsizdi ve bilinmeyen yapıyı uzun yıllar zararını gizleyebilmelerini olanaklı kılmıştı. Ek olarak, sanayi ile banka sektöründeki personel birleşimi, kredilerde sıkı bir denetim sağlanmasını engelliyordu. (...)

Sendikacıların kabul etmek istemedikleri şey, Kim Dae Jungs hükümetinin yapısal değişikliği

yürütürken izlediği tarzı. Asıl patlama noktası işten atılmalar değildi. Sıçrama yapmış sanayide kitlesel işten atma uzun süredir yaşanmıyordu. Uygulamalar ve patriarşal yapı bunu ayrıca zorlaştırmıştı. Kriz çerçevesinde bu uygulamaları ortadan kaldırmak, eski yapıyı kolayca değiştirmek ve kârlı bir biçimde örgütleyebilmek, sanayi kuruluşlarının ve Uluslararası Para Fonu'nun uzun süredir asıl amacıydı.

Son mücadeleler bu bağlamda anlaşılmalı. Diğerlerinin yanısıra, hükümetin yürüttüğü, ülkenin ikinci büyük otomobil üreticisi olarak pazarın %25'ini elinde bulunduran Daewoo Motor'un satışı yabancı rakipleri sıraya dizdi. 1999'da Daewoo ana işletmesi ekonomik krize girdi. Büyük oranda borçlanmıştı. Bunda büyük ölçüde kredi yolsuzluklarının payı vardı. G. Kore ekonomisinin iki numaralı '99 yazında iflas ettiğini açıkladı. Kârlı görünen araba üretimi parçalanarak, alacaklı bankalara olan borçlarını ödemesi için satılmalıydı. Geçtiğimiz yılın yaz ayı başında dava açıldı. Haziran'da talip olanlar tekliflerini yaptılar. Satışa sunulan 1.1 milyon araba üretim kapasiteli işletme ve ilişki ağıydı. Teklif verenler 11 yabancı işletmeyi, özellikle de Avrupalı.

G. Koreli bir alıcı olmamalıydı. Şu an araba üretiminde ülke içi pazarın %70'ini elinde

Güney Kore'de ücret makası: Kadın ve erkek

KCTU'da farklı zorluklarla mücadele ediliyor. Kriz ve yapısal değişik koşullarında düşük ücretle çalıştırılan işçiler ile süreli sözleşmelerle işe alınan işçilerin sayısında ciddi bir artış yaşanıyor. Bu sayı şu an işçi sınıfının %50'sini kapsıyor. Ücret makası da buna bağlı olarak açılıyor. Bir yanda işçileri örgütlemeye sorunlar yaşanıyor, diğer yanda esas işçilerle süreli çalışan işçiler arasında çelişkiler daha da büyüyor.

Ağırlıklı olarak erkek ve kadın işçiler arasında çelişkiler yaşanıyor. Yani, daha iyi ücret ödenen ve daha iyi örgütlenen sendikalı erkek işçiler ile düşük ücret ödenen süreli çalışan kadın işçiler arasında... Süreli çalışanların %80'i kadınlar. Sendikalı işçiyi işyerine sınımsız bağlayan iş yasası nedeniyle, diğer yandan patriarşal yapı ve öncülerin birçoğunda bu konudaki bilinç zayıflığı nedeniyle, kadınlar erkeklerin ağırlıklı olarak örgütlendiği sendikalarda tam olarak yerlerini bulamıyorlar. Krizin patlak vermesinden bu yana çalışanlar işten atılıyor ve onların yerine süreli çalışanlar işe alınıyor, çoğunlukla da eski ücretin %60'ı ödenerek... Bunun istinasız tüm işçileri tehdit ettiği henüz az sayıda işçi tarafından bilinince çıkarılmış durumda.

Geçtiğimiz yılın sonunda Telekom sendikası yöneticileri işten atılmalarına karşı mücadele eden ve süreli çalışan kadın ve erkek işçileri grev esnasında arkadan hançerledi. Diğer yandan ondan kısa bir süre önce zar-zor yine seçilen KCTU yönetimi önemli müdahalelerde süreli çalışan işçilerin yanında yer aldı. Geçtiğimiz yaz uzun ve sert mücadeleler sonucu önemli bir otel zinciri olan Lotfo'ya karşı büyük başarı elde edildi ve işçiler süresiz işe alınmak zorunda kaldı.

Lotfo'da çoğunluğu kadın olan işçilerin mücadelesi birçok bakımdan dikkat çekiciydi. İlk önce başegmezlilikleri ile, polislin yoğun saldırılarına rağmen, tekel yönetimi geri adım atana değin haftalarca süren direnmeleriyle...

Bugün birçok kadın işçi bağımsız olarak kadın sendikasında örgütlenmeyi tercih ediyor. '70'li yıllardaki Güney Kore sendikal hareketinin başlangıcında ilk kadın sendikaları da kuruldu, özellikle tekstil endüstrisinde. Bu cesur kadın işçiler aynı anda birkaç düşmana karşı mücadele etmek zorunda da kalıyorlardı. Cuntaya, işverenlere ve işveren tarafından kendilerine karşı kışkırtılan erkek ustabaşlarına...

Krizin patlak vermesiyle ve sonuçları çoğunlukla kadınları da vuracak olan yapısal değişikliğin başlamasıyla, çok sayıda kadın işçi yine aynı geleneğin bilincine sarılıyorlar. 1999 yılının başında kısa süre içinde üç kadın sendikası kuruldu. Bunlardan biri daha çok krizin sonuçlarına ve globalleşmeye karşı genel mücadeleyi temel alıyor; diğerleri somut olarak kötü çalışma koşullarına karşı örgütlenmeyi hedefliyorlar.

Tek tek işletmeleri aşması nedeniyle Daewoo işçilerinin son mücadeleleri, KCTU tarafından da büyük destek alması, sendikal hareketin değişik sektörlerini tekrar yakınlaştırmaya başladı.

bulunduran Hyundai Motor, Daewoo ile %90'a ulaşabilirdi, ama devlet tekel komisyonunda daha başından reddedildi. Bunun üzerine Daimler Chrysler ve Mitsubishi ile bir teklif konsorsiyumu oluşturdu. Bu amaçla Alman Multi'si ile hisse senedi değişimine gitti. Hyundai ile herşey mükemmel yürüyordu, ama birkaç gün sonra J. Schrempp (Daimler şefi) Korelilere sırt çevirdi. Almanları ilk etapta Hyundai ile olan yakın ilişki ilgilendiriyordu. Sırtını sağlamlaştırdıktan sonra ise, Daewoo'nun alınması çok uzak gözüküyordu.

Altın dana için dans

Alan böylece diğer rakipler için boşaldı, Fiat ve Ford ile birlikte görünen, özellikle de dünyada başta giden Amerikan General Motors tekeli için Ford 7 milyar dolar ile en fazla teklif eden tekel olarak konuşma hakkını elde etti. 26 Haziran'da teklif mektubu verildi ve alacaklar konsorsiyumu tarafından pazarlıkların tüm hızıyla sonuçlanacağı umuluyordu. Ama bundan da birşey çıkmadı.

Ford acele etmiyor, işi zamana bırakıyordu. Kasım'da, tam da işçiler haftalardır ücret almayı beklerken, aniden geri çekildi. Birkaç gün sonra da Daewoo Motor'un iflası açıklandı ve adli mahkemeye verildi. Alacaklılar daha fazla kredi ödemeye karşı çıkmışlardı. Bu süreçten sonra da G. Motor ve Fiat ile pazarlıklar sürüyordu, ama besbelli ki kitlesel işten çıkarmalar koşul olarak öne sürülmüştü. Böylece, planlanan satışa karşı geçen seneyi sürekli protesto grevleri ve yürüyüşlerle geçiren sendikacıların korktukları şey gerçekleşti. Nisan'da 80 bin çalışını ile G. Kore otomobil endüstrisinin tümü dayanışma eylemleri ve uyarı grevlerine gittiler.

Yabancıya satış halkçı bulunmuyor. Sadece işçiler tarafından değil, küçük ve orta ölçekli işletmelerde yedek mal üreten 200 yerel fabrikanın zarar göreceğinden korkuyorlar. (...)

Bu yüzden bugüne kadarki süreçte çoğunlukla yerli taliplerin sözü geçiyordu. '98'de Hyundai bazı sorunlar yaşayan yerli rakibi Kia'yı aldı. Daewoo da aynı süreçte aynı şekilde Sang Yong ihalesini aldı. (...)

Alıcıların yurtseverliği

Yabancı rakipler için yerli bir işletmenin satın alınması, G. Kore pazarına ayak atabilmenin neredeyse tek olanağı. 1999'da üretilen 1.2 milyon arabadan sadece 2400'ü ihraç edilebildi. Tekellerin G. Kore'de araba satabilme barajını belirleyen, gümrük duvarları ve diğer devlet engelleri değil, aksine tüketiciler. Hükümetin pazarı açmak için elindeki olanakların tümünü kullanmasına rağmen Avrupa ve Amerikalı markalar özel bir imaj sorunu yaşıyorlar. Yabancı araba kullanmak, sadece yurtsever olmamakla ölçülüyor, kemerlerin daha da sıkılmak zorunda kalındığı böylesi süreçlerde adeta aşağılanıyor, G. Kore'deki Amerikan Ticaret Odası araştırması da böyle gerekçelendiriyor.

Şu an dünyanın ilk 10'una giren ve yeni bir krizin patlak vermemesi durumunda, önümüzdeki kısa dönemde araba üretiminin 2 milyona çıkarılabileceği bir pazarda böylesi bir durum onlar için tabii ki sıkıntı verici. Sektördeki büyükler için G. Kore'de varolmalarının diğer önemli nedeni ise, bölgedeki ihracat potansiyeli. Çin'de bu sıralar Dünya Bankası kredileriyle binlerce kilometre uzunluğunda otopan inşa edildi. Tahminlere göre Doğu Asya kısa süreçte otomobilde dünyada en çok sürümün yapıldığı bir pazar olacak.

Buna rağmen rakiplerin bu çekingen tutumları şaşırtıcı. Daimler Chrysler çok az ilgi gösteriyor ama Hyundai ile hisse senetleri değişiminde Kore'nin bir numarasının %10'unu cebinde bulduruyor. Ford, Hyundai'nin yan kuruluşu Kia ile birliği üzerinden ülkedeki varlığını sürdürüyor. Sadece ülkeye ayağını basamayan General Motors var.

Bu pazarlıklarda niçin bu kadar çekingen davranılıyor? Tahminler herşeyden önce sendikaların ehlileştirilmesi gerektiği yönünde. Ve uluslararası durgunluk nedeniyle -özellikle de Amerika'da- üretim kapasitesinin düşürülmek zorunda kalınması...

Dahası, Daewoo'nun sendika olarak, cuntaya karşı verilen mücadelenin içinde doğan çatı örgütü KCTU'ya üye olması. Kısa bir süre önce işverenlerle ehlileştirilmiş sendikacılar toplanarak tekrar anlaşılabilir ve rakip sendikacıların işyerinde bulunması yaşağı yeniden uzatıldı. Bu KCTU'ya karşı atılmış bir adımdı.

Junge Welt, 3/4 Mart 2001

Onbinler yine emperyalist küreselleşmeye karşı sokaklarda...

Geçtiğimiz hafta Güney İtalya'nın Neapel kentinde 120 ülkenin delegelerinin bir araya geldiği Enformasyon Teknolojisi için Dünya Formu adı altında bir toplantı düzenlendi. Forumu katılan ülkelerin hükümetlerinin ve devlet kurumlarının internet ve enformasyon teknolojilerinden daha iyi yararlanabilmeleri üzerine bilgi verildi. G-8 ülkelerine sunulmak üzere 17 önerinin yer aldığı bir sonuç bildirgesi hazırlandı. Gelecek toplantının Fas'ın Marakeş kentinde yapılması kararlaştırıldı.

Forumun 17 Mart'taki son gününde 50 bine yakın kişi küreselleşmeyi protesto etmek için Neapel'de sokaklardaydılar. Protestocular daha sonra forumun yapıldığı merkeze girmek istediler. Burada polisler tam bir sokak savaşı yaşandı. Saldırıda polis gözyaşartıcı bomba ve cop kullandı. Yürüyüşçüler ise taşlarla ve polisin attığı gözyaşartıcı bombaları geri atarak karşı koydular. Çatışmada 50 polis, 70 protestocu yaralanandı. 16 kişi gözaltına alındı.

Emperyalist küreselleşmenin işçi sınıfı ve emekçiler için açlık ve yıkım olduğu kitlelerin bilincinde giderek daha bir açıklık kazanıyor. Bu nedenle küresel saldırının temsilcileri her defasında binlerce, onbinlerce insanın protestolarıyla karşılaşılıyor. Militan sokak çatışmaları giderek istisna olmaktan çıkıyor.

Arjantin'de genel grev hazırlığı...

Arjantin'de hükümet geçtiğimiz hafta "tasarruf planı" adı altında hazırladığı yıkım programını açıkladı. Plan çerçevesinde önümüzdeki 3 yıl içinde 8 milyar dolar tasarruf yapılması planlanıyor. İşçi ve emekçiler kemerleri daha fazla sıkılmak zorunda kalacaklar.

Saldırı programına karşı toplumun tüm kesimlerinde tepkiler büyüyor. Sendikalar bu yıkım programını protesto etmek için 21 Mart günü ülke genelinde bir günlük genel greve gitmek için çağrı yaptılar.

"Tasarruf planı" 16 Mart günü hükümet içinde krize yol açmış ve üç bakanın istifasına neden olmuştu.

Maryam Ayoobi'yi kurtarma kampanyamıza katıl!

3 çocuk annesi Maryam evlilik dışı ilişki suçundan İran İslam Cumhuriyeti tarafından taşlanarak ölüm cezasına çarptırıldı. Hakkındaki yargı kararı aylar önce görüşüldü ve 11 Mart 2001'de kesinleşti. Vahşi ve barbar bir şekilde öldürülme tehlikesi altında. Hayatını kurtarmak için desteğiniz ve acil eyleminiz gerekmektedir.

Taşlama işkenceyle idam etmektedir. Suçlanan göğsüne kadar bir çukura gömülmekte ve "doğru" büyüklükteki taşlarla ölene kadar taşlanmaktadır. Böyle vahşi, barbar ve korkunç uygulamanın dünyada devam etmesi inanılmazdır. Bununla birlikte bu, İslami yönetimlerin bir parçasıdır. Bu İslami hükümetlerin (İran İslam Cumhuriyeti) diğer uygulamaları gibi baskıcı, insanlık karşıtı ve %100 kadın karşıtıdır. İran halkı bu rejimden ve onun tüm yönetiminden nefret etmektedir.

Kampanyamızın ve İran Komünist İşçi Partisi'nin bir dizi etkinlikleri, Tahran ve Bookan'daki yerel halkın desteği ve birçok örgütün uluslararası desteği ile iki kadının, Masoumeh Sadegian ve Zoleykha Kadkhoda'nın, taşlamadan kurtarılmasından bu yana çok uzun süre geçmedi.

Tekrar başarabiliriz. Bu Maryam Ayoobi'nin taşlanmasına karşı protesto ve kampanyamıza katılmanız için bir çağrıdır.

*İran'da Kadın Haklarını Savunmak İçin
Uluslararası Kampanya
15 Mart '01*

Protesto mektuplarınızı aşağıdaki adreslere gönderebilirsiniz:

Mohammad Khatami, The Presidency, Palestine Avenue Azerbaijan Intersection
Tehran/İran

e-mail:khatami@president.ir / fax:00-98 216 464 443

İran İslam Cumhuriyeti Ankara Büyükelçiliğinin fax numarası: 468 28 23

Gerçekleştirdiğiniz protestoların bir kopyasını da bize gönderin:

Co-ordinator, Maryam Kousha, marykousha@yahoo.com

PO Box 636, Wembley, HA9 9GQ, UK / Tel: +44-771-4399493

“Bizi güzel günlerin beklediğine inancımız sonsuz...”

Ahmet Turan

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Sevgili İ..., merhaba!

Herşeyden önce büyük bir özürle başlamalıyım, sanırım. Bunca zaman geçti ve ben henüz yazabiliyorum. Aslında adresi unutmuş ama öğrenebilme işini de savsaklamaktaydım. Kandıra'dan yazmak nasip olmadı, Tekirdağ hücrelerinden kucak dolusu MERHABALAR!..

Sağlık durumumu merak ediyorsunuzdur. Şu an için açık grevinin bildik gelişmeleri dışında gayet iyiyim. Siz şöyle veya böyle benden haber alıyorsunuzdur. Asıl ben burada meraklanmaktayım. Nasıllar acaba? İyi midirler? vb. soruları kendi kendime sorup duruyorum.

Evet, biliyorsunuzdur, Kandıra'dan 28 Şubat'ta sevk oldum, açıkça ben de şaşırımdım. Neye göre sevk edildiğimi anlayabilmiş değilim. 4 saatlik bir yolculuk ve yeni bir F Tipi... Aslında yeni diyorum da Kandıra'dan farkı yok. Boyalar birkaç yerde değişik, musluk markaları farklı falan işte.

Neyse biraz buradaki yaşantımdan bahsedeyim. Sabah sayımından (8:30) önce kalkıyoruz. Sayımdan sonra biraz temiz hava alıp, gazete, kitap okumaya çekiliyoruz. Arada sohbetler ve seslerini bize ulaştırılanlarla hal hatır sormalar. Öğlen yeni gazeteler geliyor, bu sefer onların içine gömülüyoruz. Günde 3 kez düzenli volta atmaya çabalyorum. Akşam sayımından sonra ya mektup yazmaya koyuluyoruz veya kitap okuyoruz. Bir de hemen hemen her gece bir çok (...) güzel türküler ve şiirlerle bize güzel bir ziyafet çekiyorlar. İlk geldiğim günlerde türkülerle eşlik ediyordum, şu sıralar fazla katılamıyorum. Cezaevi Komisyo'nundan ara ara bizim sağlığımızı kontrole geliyorlar. Sanırım bu komisyon ilk olarak Tekirdağ'da hayata geçirildi. Psikolog, sosyal danışma uzmanı, doktor, öğretmen ve cezaevi idaresinden bir personelden oluşuyor. Uygulamaya başladılar, gelişmeleri izlemekle yetiniyoruz şu an.

Doğrusu şu içinden geçtiğimiz kriz günlerinde, sizin durumunuzun bize göre daha ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Yeniden yapılandırma adı altında ülke ekonomisi, “demokrasisi”, siyaseti allak bullak oldu. İşçisi, köylüsü ağır koşullar altında inim inim inliyor. Esnaf kepenk üstüne kepenk indiriyor. Tam bunlar olurken yaprak dahi kıpırdamıyor emek cephesinden. Tekelleşme bir eğilim olmaktan çıkıp bizzat ulaşılmaya çalışılan bir hedef haline gelmiş. Zaten açıkça dilendiriliyor da büyük sermaye tarafından; “Küçükler batacak ki ekonomi ayakta kalsın”. Bu tekelleşme değil de nedir? Ama bir farkla, uluslararası emperyalist tekellerle kolkola bir büyüme. MAI, MİGA gibi yatırım yapılan anlaşmaların peyderpey sonuçlarını üreteceği bir süreç. Yalnız unutulmuş bir şey var, kriz yapısal bir kriz. Bugün için onu yeniden yapılandırma temellerini atıp bir süre daha yönetebilirsiniz, ama ortadan kaldıramazsınız. Tıpkı işçi emekçilerin bugün susuyor olmasının ortadan yok olmaları anlamına gelmeyeceği gibi. Kapitalizm kendisini ortadan kaldıracak fırtınanın mayasını kendisi çalıyor. Ve bu maya onu çalanın alameti farikasından değil, eşyanın tabiatı dolayısıyla tutacak.

Evet sevgili yoldaş, işte böyle bizi güzel günlerin beklediğine inancımız sonsuz. Gücümüzü buradan, o güzel günleri yaratacak olanlardan alıyoruz. Ve hiçbirşey bu yılın 2001'in bizim yılımız olmasını engelleyemeyecek. Hele bir de Mart ayına girmişiz ki, onun sıcaklığıyla üşüyen kemiklerimizi ısıtıyoruz. Bu bahar da, yaz da çok şeylere gebe, çok daha sıcak geçecek gibi.

Sevgili İ..., ben Kandıra'dayken A.dan mektup almıştım. Oradan cevap yazıp yollamıştım. Umarım eline geçmiştir. En kısa zamanda buradan da birşeyler yollayacağım.

Burada kitap, gazete vs. gibi eşyalar, eğer toplatması yoksa alıyorlar diyorlar. Şimdilik bu dedikleri gibi de oluyor. Eğer buraya getirme veya posta üzerinden yapabilirseniz kitap ve özellikle haftalık gazete (Kızıl Bayrak) istiyorum. Bir de birkaç yayınevini adresini (mektup yazıp ücretsiz abone olacağımız, ücretsiz kitap isteyebileceğimiz; sanat, bilim dergileri gibi) bulup yazabilirseniz bizi çok sevindirirsiniz.

Biz üç kişi kalıyoruz. ÖG'den Mehmet Çömüt (ÖÖ), Nurettin Temel diğer arkadaşlar. Onların'da bol bol selamı var.

Tekrar görüşünceye kadar hepinizi zafere olan sarsılmaz inancım ve hasretle kucaklayıp öpüyorum. Kendinize iyi bakın.

Yoldaşça selamlar...

Ahmet Turan

15 Mart '01

B2-4/61 (hücre numaram)

Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Kurşun'dan tutsak düşen Nadire anaya mektup...

“Asla bükülmeyecek, teslim olmayacağız!”

Merhaba Nadire ana,

Sen de benim gibi tutsak düşmüş olmasaydın, bu bayram da geçen bayramda olduğu ana sevgisiyle yüklü bayram kartın gelirdi. Bu kez geçikmeli de olsa ben bir sürpriz yapayım istedim. Geçmiş bayramını kutlarken, ellerinden öpüyorum, Nadire ana.

Bayram geldi-geçti. Zehirden farksız olsa gerek. Zehir kattılar bayramlarımıza, güzel günlerimize. Yalnızca biz zindandakiler için böyle değil bu, dışardakiler için de durum farklı değil. Ama bizim de günümüz geliyor; bizim bayramımıza da sayılı günler kaldı. Çekilen acıların, ödenen bedellerin karşılığı görkemli bir zafer olarak elde edilecek. Asıl o gün bayramlaşacağız. Ve o gün hep birlikte halaya duracağız. Diğer oğulların-kızların da olacak halayda; Hasanlar, İrfanlar, Fidanlar, Ahmetler de...

Bugün Ölüm Orucunun 143. günündeyim. 143 gündür seni ve senin gibi yiğit analarımızı yanımızda, kavgamızda ve sevdamızda görmek bizim gücümüze güç katıyor; inatçılığımızı, kararlılığımızı arttırıyor. Üstelik sizin fedakarlığınız, emeğiniz yüreklerimizi öyle dolduruyor ki, 143 güne rağmen açlığın yeri kalmıyor bünyemizde.

İlk kartını Çankırı'dayken almıştım. Ölüm Orucunun 40-45'li günleriydi. Yani henüz “Hayata dönüş” operasyonu ile canlarımız katledilmemişti. Siper yoldaşlarıma ve bana da bir kart göndermiştin. Bana gönderdiğin kartta Mahir Çayan'ın resmi vardı. Hasan'a (Güngörmez) gönderdiğin kartta ise Şeyh Bedrettin. İrfan'ın (Ortakçı) kartında da Mahir'in resmi vardı. Bir bilsen nasıl sevinmiştik o gün. Koşuşumuzda seni tanıyanlar da vardı. Hep birlikte sevgiyle kulaklarını çınlattık. Hasan ve İrfan, iki siper yoldaşım, senin iki yiğit oğlun, seni ana sevgisiyle anıyorlardı hep, böyle seviyorlardı çünkü. Benim sana ve senin gibi yiğit analarımıza olan sevgim de Onlar'inkinden farklı değil.

Sincan'a getirildikten 15-20 gün sonrasıydı; ilk kez mektup verdiler bize, senin de kartın vardı bana verilenler içinde. Çankırı'dan bu yana yine yalnız bırakmamıştın beni, bizi. Küçük hücremiz senin şahsında analarımızla dolu bir anda, büyüdü, kalabalıklaştı. Bayramda da kartın gelmişti. O zamanlar Ölüm Orucunun 90. günlerindeydik.

En yiğit oğulların, kızların bugün aramızda yoklar. Elbett bu bedensel bir yokluk; yoksa onlar namuslu her yürekte ölümsüzleştiler.

Neden?

Mezarda emeklilik, tahkim gibi yasaları çıkarılırken Ulucanlar katliamı yapıldı. Başkent'in göbeğinde 10 devrimci tutsak alçakça katledildi, onlarcası da ölümden döndü. Teslim almak içindi bütün bu vahşet. Çünkü devrimcileri teslim almak, işçi sınıfını, emekçi halkı teslim almaktı. Teslim alabilirlerse, bu ülkeyi, ülke zenginliklerini zorlanmadan peşkeş çekebileceklerdi İMF'ye, emperyalistlere. Bizleri teslim almak içinse hücrelere hapsedip yalnızlaştırmak, inançlarımızdan, onurumuzdan soyundurmaları gerekiyordu. Çünkü bu inançla, bu kararlılıkla bizi asla teslim alamadılar, alamayacaklar da.

Teslim olmayacağımızın haykırışıydı Ölüm Orucu Direnişi. 19 Aralık'ta yine vahşice saldırdılar. Teslim olmadık. En yiğitlerimiz birer ateş topu olmuş yürekleriyle aydınlattılar geceyi. Hücrelere konulduk. Teslim olmadık ve olmayacağız. Belki hepimiz birer ikişer öleceğiz, ama asla bükülmeyecek, teslim olmayacağız. Hele sizin gibi yiğit analarımızın oğulları ve kızlarıyken, bizleri hiçbir güç teslim alamaz.

Senin ve Oya ablanın tutuklandığını duyduğumda üzülüm üzülmeme, ama inan hiç şaşırmadım. Çünkü oğullarına, kızlarına sahip çıkmak, evlatlarını ölmesin diye sesini yükseltmek epeyden beri “suç” sayılıyor bu ülkede. Hele ki böylesi saldırı dönemlerinde. Biz dur demezsek yakında öyle bir hale gelecek ki, hakkını arayan her onurlu ve namuslu insan gözüne alınacak, dövülecek, işkenceden geçirilecek ve zindanlara doldurulacak.

Saldırılarından siz de payınıza düşeni aldınız; tutsak anası iken tutsak oldunuz. Başından beri yanımızdaydın, şimdi biraz daha yakınımda oldun. Bu saldırılar bizi yıldırıyor ama. Aksine öfkemizi biliyor, kararlılığımızı arttırıyor. Eminim senin için de aynı şey geçerlidir. Hiç kimsenin kuşkusu olmasın, hücreleri yıkacağız. Çünkü bizler senin gibi yiğit, onurlu, namuslu anaların oğulları, kızlarıyız. Söz verdik yola çıkarken; sözümüz onurumuzdur.

Sevgili Nadire ana, daha uzun bir mektup yazmak isterdim. Ama bedenim buna pek elvermiyor. Sana sevgilerimi ulaştırmış oluyorum bu kısa mektupla ancak.

Yarın, zafer günü belki ben de Hasanlar'ın, İrfanlar'ın yanında olacağım. Ama inan, hep birlikte gelip zafer halayına duracağız.

Senin şahsında tüm analarımızı zafer coşkusuyla sımsıkı kucaklayıp ellerinden öpüyorum.

Sevgilerimle...

Ölüm Orucu Savaşçısı oğullarından

Muharrem Kurşun

11 Mart 2001

Canyoldaşım Muharrem Kurşun'a...

“Bu süreçten biz de, partimiz de alını açık başı dik çıkacağız!..”

Merhaba canyoldaşım,

154. güne adım atmanızın üzerinden henüz birkaç saat geçti. Ve bizler, 153. günde olacağını bildiğimiz ama alışmak istemediğimiz haberle sarsıldık. Katledilerek ölümsüzleşen 28'imizin ardından, Ölüm Orucu'nda ilk mermi... Düşmanın başına saplandı işte!..

“Onlar ölmediler yok/ateş fitiller gibi/dimdik ayakta/ ortasındalar...”

Şimdi bu dizeler geliyor aklıma. Canımız acıdı, yüreğimiz yandı. Ama zaferimizi muştuluyor, ilk mermi... O bir kır çiçeği artık, “hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın, her mevsim yeniden çoğalacak” bir kırçiçeği. Duygularımı, yaşadıklarımı nasıl anlatabilirim sana inan bilemiyorum. Telefon geldi, yoldaş açtı telefonu. Sonra yanımıza gelerek, Sincan'dan şehit var dedi; Cengiz Soydaş...

İlk duygularım acı ve kin, nefret oldu. Acıdı yüreğim, devrimin bir yiğit neferini daha ölümsüzlüğe uğurladık işte, dedim. Ve daha kimbilir kaç yiğit neferimiz çiçek açacak, ölümsüzleşen bedeniyle güzelleştirecek yaşamı? Bir yoldaşımın haberini alsam bundan daha fazla acımadı yüreğim, ve bundan daha fazla kin, nefret bilemezdim herhalde... Kimbilir, bilemiyorum...

Süreç, öngörümüz dahilinde işliyor. Düzenin öyle kolayından geri adım atacağı bir saldırı değildi bu. Bu kapsamlı saldırıda geri adım atması için “kapsamlı” bir bedel ödemek gerekiyordu. İşte ödeniyor da...

İlk anda duygularım acı ve kin, nefret demiştim. Kin ve nefret... Yok, yalnızca bu zulmü yaşatanlara değil nefretim. Aynı zamanda inançsızlıklarına, umutsuzluklarına ve tükenmişliklerine kılıf arayıp da, “yaşamayı” seçenlere... Zaferimizden sonra yüzlerini merak ediyorum, şimdilerde çaresizleşenlerin. Onlar bulmamışlar mıydı tükenmişliklerinin kılıfını, “artık vazgeçilmez hücrelerden” diye. Dün yaptığımız görüşte, sarsılmaz inancını hiçbir kelimeye yer bırakmadan apaçık gösteren sözlerin geliyor şimdi aklıma: *“Bunlar ancak midemizi bulandırıyor. Zaferimiz için birkaç mermi daha fazla harcayacağız. Ama zaferi kazanacağız!..”* Başka söze gerek yok. Bunları söylememiş olsan dahi her hafta gözlerinde gördüğüm o inançlı ışıltı bile yeter canyoldaşım.

Bugün bir mermi, ama düzen bu yetmez diyor. Desin! Daha sırada namluya sürülü nice yiğitler var bizde. İhanet edenler, değil karartmayı, gölge bile düşüremiyorlar direnişimize...

Canyoldaşım, bilirim yine duygularının en derinine inmişindir. Bir yandan en derinden yaşarken üzüntünü, bir yandan da o yürüttüğünüz yarışta geri kalmaktan kaynaklı kıskançlığı da yaşıyorsunuz.

Hatice yoldaşın durumunu söyledikten sonra sana, üzülmiş ve duygularını anlatmaya çalışmıştım: *“Ölüm Oruçcuları'nın duyguları, dışardakilerden bambaşka oluyor. Bir yandan üzülyorsun, bir yandan düşünüyorsun, ondan önce ben şehit düşsem,*

kurtulacak diye. Ve bir yandan da kıskançlık var, o önde gittiği için. O duyguları yaşamadan anlayamazsın belki, ama en azından tahmin edebilirsin nasıl olduğunu...”

Benimkisi de öyle birşey işte. Ama az çok yaşadıklarım üzerinden anlayabiliyorum diyebilirim. Açlık grevini noktalandığımız günü anımsıyorum şimdi. Ne kadar da zor gelmişti bir bilsen... Devam etmeyi bile düşündüm. Ama olmadı işte. Ekiplerde yer almadığım için sonsuz üzüntü duymuştum. Ve hastanede hepimiz Ölüm Orucu'na başladığımızda yaşadığım mutluluğun tarifi var mıdır bilemiyorum. Varsa bile bunu anlatacak kelimeleri bulamıyorum. İşte buradan baktığımda seni anlıyorum diyebilirim. Ve şu anda yaşadıkların. Eminim benden daha yoğun yaşıyorsunuz. Bunda iddialaşmayacağım seninle...

Daha en başta, 1. ekipte olmak istediğini söyleyip te, benim ne düşündüğümü sorduğunda, onurumsun, gururumsun demiştim. Böyle bir şeyde en az senin kadar gururlanacağımı söylemişim. Şimdi zafere, birlikte halaya duracağımız güne adım atmamıza kısa bir süre kala, sen bayrağımıza tek bir leke düşürmeden ilerliyorsun. Yani hala bana bu onuru, gururu yaşıyorsun canyoldaşım. (...)

Bu süreçten biz de, partimiz de alını açık, başı dik çıkacağız. Bu kuşku götürmez bir gerçek.

(...)

Mektubumu burada bitirirken seni özlemle ve zafere olan inancımınla kucaklayıp öpüyorum.

Dostun, canyoldaşın, sevdiğin...

Hatice Yürekli yoldaşa...

Sevgili Hatice yoldaş,

Dokuz yıl oldu ilk tanışmamız. Buca hapishanesinden yeni çıkmıştın. HEP'de açlık grevine gelmiştin. Kısa bir sohbetten sonra ayrılmıştık. Daha sonra bizim eve geldin. Bizimkiler seni biraz garipsediler. Gittin, aylar sonra işyerime geldiğinde biraz tartışmıştık seninle.

Nasıl tartışmayalım ki! On yıl örgütsüz yaşamışım. Yeniden ayağa kalkıp harekete katılmışım. Üstelik bir de tasfiyecilik dönemi geçirdik. Biraz demeyim, epey bocaladıktan sonra, sen geldin. Bizlerin ilgi odağı olmuştun. Yeniden sarılmaya başladık hayata sınırsız. Evlenmeye bile hazırlanıyordum. Yeni evime taşındıktan sonra, uzun yıllar ilişkisi kopan birisinden bahsetmişsiniz. Adam geçen yıllar içinde aidatlarını döviz halinde bir kumbaraya atmış, partiyle tekrar ilişkiye geçtikten sonra kumbaradaki paraları teslim etmişti. Bu insanın davasına olduğu kadar partisine olan sadakatinin de ifadesidir demiştik.

Şu anda o zamanki anılarım bir film şeridi gibi

gözümün önünden geçmekte. Bizlere karşı her zamanki sadeliğinde davrandın. Bir seferinde elektrikli fırın almıştım. Onda tavuğu bütün olarak

pişirmiştik. Yemek için epeyce uğraşmıştık. Yine bir seferinde ‘dünya devrim şarkıları’ adlı kaseti dinliyorduk. Sen pek beğenmemiştin. Ben de sana Grup Yorum'un şarkısı da var demiştim, öyle mi demiştin. Yine bir sefer geldiğinde marketten bir poşet içinde birşeyler almıştın. Biz evde yoktük. Sen de yan komşudan anahtarı alıp eve bırakmıştın. Biz de merak etmiştik. Kim bu halamızın kızı diye...

Evet yoldaş, seninle dört mevsimi birarada gördük. Kimler geldi kimler geçti sırat köprüsünden. Nice koca çınarlar devrildi gitti. Ama bir yerden tutunup da inadına sürdürenleri de biliyoruz. Sen ve diğer yoldaşlar, siper yoldaşları teslimiyete karşı meydan okuyorsunuz...

Eğer düşersen toprağa, o toprakta filizler boy atıp yeşerecek, büyüyerek bulutların maviliklerinden bakacak dünyaya. Ve birden iki damla gözyaşı karışıyor harca, yapının köşe taşı oluyorum, yükselerek güneşi avuçluyorum.

Birlikte koşuyoruz geleceğe, gelecek bizimdir. En içten devrimci selamlarımla kucaklıyorum seni.

Bir yoldaşın

“*Yoksulluğun Küreselleşmesi*” kitabının yazarı Türkiye’deki gelişmeleri değerlendirdi

“Ulusal Program bir aldatmaca”

Prof. Michel Chossudovsky

Ottawa (Kanada) Üniversitesi Ekonomi Profesörü Michel Chossudovsky, uluslararası arenada özellikle IMF ve Dünya Bankası'nın üçüncü dünya ülkelerine dayattığı politikaları gözler önüne seren kitaplarıyla tanınıyor. Özellikle “*Yoksulluğun Küreselleşmesi*” kitabıyla dikkatleri üzerine çeken Prof. Chossudovsky, gerek ekonomist olarak gerekse eylemci kimliğiyle küresel kapitalizme karşı mücadele ediyor.

(...) Prof. Chossudovsky, Türkiye’de yaşanan ekonomik krizi ve ülkenin karşı karşıya kalacağı tehlikeleri Cumhuriyet’e değerlendirerek IMF politikalarının kurbanı olan Kore ve Brezilya’daki gelişmeleri anlattı.

- Geçen kasım ayında ekonomisi sallanan Türkiye'nin IMF güdümlü ekonomi programı çöktü. Son olarak IMF'den kasım ayında 7.5 milyar dolar kredi alınmıştı. Bu kredi ekonominin düzelmesini sağlayacaktı, ancak 3 ay sonra devalüasyon oldu. Alınan krediler sizce nereye gidiyor?

- Türkiye’de yaşanan para krizi, Güney Kore ve Brezilya gibi ülkelerde de yaşandı. Esasında IMF bu krizleri tetikliyor. Şöyle bir düşünün, geçen kasım ayında IMF, ülke ekonomisinin düze çıkması için 7.5 milyar dolar kredi verdi. Ancak bu para, ekonominin doğrultulması yerine spekülâtorlerin cebine gitti. Ulusal para birimine yönelik büyük ölçekli operasyonlar için vadeli işlemler piyasası kullanılıyor. Spekülâtorler piyasaya, büyük miktarda sahip olmadıkları Türk Lirası satıyorlar. Merkez Bankası paranın değerini korumaya çalışıyor. Ancak spekülâtorler çok büyük nakit kaynakları kontrol ediyorlar ve para birimlerini istikrarsızlaştırıyorlar. Türkiye’de de aynı şey yaşandı. Eminim, George Soros da bu operasyondan milyarlar kazandı. Türkiye'nin milyarlarca dolarlık döviz rezervleri, spekülâtorlerin eline geçti.

Türkiye ise hiç kullanmadığı krediyi faiziyle ödemek zorunda bırakılıyor.

- 'IMF'zede ülkelerden olan Türkiye'nin artık ulusal bir ekonomi programı uygulayacağı söyleniyor. Geçen günlerde acil önlemler paketi açıklandı. Bu önlemler çerçevesinde sizce Türkiye'nin uygulayacağı 'Ulusal Program' nasıl olur?

- Açıklanan önlemler, IMF programlarının devamı. Uygulanacağı söylenen Ulusal Program ise bir aldatmacadan ibaret. Bu, Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) klasik jargonu. Ulusal Program bir kamuflaj. Çeşitli ülkelerde uygulanan bu tarz programlar, IMF'nin işine geliyor, çünkü program başarısız olduğunda fonu suçlayamıyorsunuz. Ancak arka planda hep IMF var.

- Dünya Bankası'nda başkan yardımcısı olan Kemal Derviş, Türkiye'nin ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı olarak göreve başladı. Kemal Derviş'e 'kurtarıcı' gözüyle bakılıyor. Sizce Derviş, Türkiye'nin kurtarıcısı olabilir mi?

- Eğer Güney Kore ve Brezilya'da yaşananlara bakarsanız, Türkiye'deki gelişmeler bunların bir kopyası. Öncelikle IMF programını uygulayan kişiler atanıyor. Bu başarısız olduğunda ekonomideki kilit noktalara eski IMF ve Dünya Bankası yetkilileri yerleştiriliyor. Bu kişilerin görüşme masasına oturduklarında ülke çıkarlarını savundukları konusunda şüphelerim var. Bu tipki insanın kendi kendisiyle müzakere etmesine benzer. Brezilya'da daha da ilginç, ünlü para spekülâtorü George Soros'un çalışmanı, ekonomi bakanı olarak göreve getirilmişti.

- Türk bankacılık sisteminin yeniden yapılandırılmasının, ekonominin toparlanmasında öncelikli ele alınması gereken sorun olduğu belirtiliyor. IMF programları uygulayan diğer ülkelerdeki bankacılık sektörünü değerlendirir misiniz?

- Kore’de bankacılık sistemindeki gelişmeler, Türkiye’de yaşananlara çok benziyor. Sizdeki Bankacılık Denetleme ve Düzenleme Kurulu (BDDK) benzeri,

Kore’de de bankaları denetleyen bir komite var. Bu komiteye Merrill Lynch, JP Morgan gibi şirketler danışmanlık yapıyorlar. Komite ülkedeki özel bankaları önce kamulaştırıyor, sonra da bu bankalar ‘mezat’a çıkarılıp yabancı finans devlerine yok pahasına satılıyor. Korea First Bank ve Seul Bank, Kore’nin en büyük iki özel bankasıydı. Artık sahipleri yabancılar. Benzer gelişmeler Türkiye’de de yaşanacak. Yabancılar, Türk bankacılık sistemini kontrol edecekler.

- O halde BDDK vasıtasıyla Türkiye’deki özel bankalar yabancıların eline mi geçecek? Böyle bir gelişme reel sektörü nasıl etkiler?

- Türkiye’de daha çok özel banka batacak, ayrıca bunların büyükleri yabancılar tarafından alınacak. Bu nedenle bu kurulu kontrol edecek bir demokratik yapı oluşturulmalı. Oluşturulmadığı takdirde bankalar yabancıların kontrolüne geçecek ve bu da sanayinizi, üretiminizi direkt olarak etkileyecek. Örneğin Hyundai, Daewoo gibi büyük Kore şirketleri, Batılı kreditorlerin kontrolüne geçti. IMF programları, Türkiye’deki sermayeyi de tehdit ediyor. Türk iş çevreleri de IMF programına karşı olmalılar.

- Türkiye ekonomisi nasıl düze çıkabilir?

- Türkiye gibi gelişmekte olan pek çok ülke, Batı tarafından yeniden koloni haline getirilmeye çalışılıyor. IMF’yi ülkenizden kovmazsanız Avrupa Birliği üyesi olmaktan ziyade ya AB’nin ya da Wall Street’in sömürgesi olursunuz. IMF programları ülkenizi mezata çıkarıyor. Ülkede gerek işçi, gerekse sermaye kesimine zarar veriyor. Tüm kesimler bu programları reddedip IMF’yi kapı dışarı etmeli. IMF politikaları doğrultusunda hareket eden ve destekleyen politikacıları sorgulamalısınız. Çünkü bu kişiler ülkeye zarar veren kurumlarla işbirliği yapıyor.

(Cumhuriyet/20 Mart '01)

Fanteziler her yerde...

Ergin Yıldızoğlu

Egemenliğini, serbest piyasa ve küreselleşmeyle ülkeye refah getireceğini anlatarak sürdüren oligarşik koalisyon (hükümetler gibi temsilcileri değil gerçek güçleri kastediyorum) için ağırlı bir süreç başladı. Yönetilenler, kendilerini kandırılmış hissediyorlar; ya, yeni arayışlara yönelirlerse?

Bu ağırlıya yaşayabilmek için olsa gerek, gerçekliği anlamlandırma süreçlerimizi belirleyen simgesel/ideolojik ortamda, mantar gibi yeni fanteziler türemeye başladı. Kartel medyasına şöyle bir bakmak yeterli: “Ulusal program yapıyoruz”, “Önce piyasalara güven vermek gerekir”, “Kemal Derviş ne kadar da farklı!”

Ulusal Program olur mu?

Kimilerine göre, ulusal devlet önemini yitirirken ulusal program olmaz. Ben başka bir açıdan yaklaşacağım: Ulus nasıl bir şey ki, bunu ifade eden bir ulusal program olsun? Ulus insanlardan oluşuyor, ama, homojen bir yapısı yok. Dünya klasmanında varsılı var, dünya klasmanında yoksulu... Kimi rantıye kimi sanayici... Kimi süper market sahibi, kimi bakkal... İşçisi de var, iş takipçisi dolar milyoneri, köşe yazarı da... Daha geçenlerde bu ülkenin yüzde 70’i, yüzde 5’ine çalışıyor denmiyor muydu? Şimdi bu kadar farklı beklentileri birden ifade edecek bir program, fanteziden öte ne olabilir? Yine de “ulusal programa” yaklaşmanın iki yolu olabilir: Birincisi, ulusu oluşturan nüfusun çoğunluğunun, yüzde 70’in gereksinimlerine öncelik verebilirsiniz. Bunun için bu gereksinimleri, yüzde 70’e sormanız gerekir. Üstelik bu çağdaş, demokratik bir tutum olacaktır. İkincisi, ülke varlığının çoğunluğu elinde tutan, yüzde 5’in gereksinimlerine öncelik verebilirsiniz. Ne de olsa bunların varlığı ekonominin kaderini belirlemiyor mu? İşte size iki ulusal program olasılığı. Biri demokratik, diğeri... Karar sizin diyemiyorum, çünkü

karar yalnızca birincisini seçerseniz sizin. İkincisini seçerseniz karar başkalarına ait...

Neden önce piyasalara güven vermek gereksin?

12 Eylül -IMF- Özal projesinden beri ülkeyi yönetenler hep piyasaların gereksinimine öncelik verdiler, hatta hükümet programları, mali piyasaların gereksinimlerine göre şekillendi; piyasalar özgürleştirildi, ülke halkının, eğitim, sağlık, kamu hizmetleri vb. gibi gereksinimleri ihmal edildi, üstelik de piyasanın dinamiklerine uymaya zorlandılar ve geldik bugüne. Şimdi tekrar piyasaların gereksinimlerine öncelik verilirse, tabii piyasalar rahatlar, ama ekonominin yapısal (üretkenliğe, gelir dağılımına ilişkin) sorunları hafiflemeyen, yüzde 70 ile yüzde 5 arasındaki denge değişmeden kalır, krizi yaratan süreçleri yeniden üreten, uluslararası bağlantılar korunmuş olur. Üstelik, bu yaklaşım, 1980’den bu yana uygulamaya konan politikaları da aklamış olmayacak mı?

Ülkenin mutfağında pişmeyen bir kurtarıcı olur mu?

Aslında bu safça bir soru. Önce kimin kurtarılabacağı konusunda anlaşmak, sonra da “Kurtarıcı diye bir şey olur mu” diye sormak gerekiyor. Ama biz saflığımızı koruyarak devam edelim. Ülkenin mutfağında pişmiş olmak, bu ülkenin sınıflar matrisinin süzgecinden geçmek, iktidarı temsil eder hale gelmek demek. Burada kendi aklı ve ülkenin sınıflar matrisinden geçmiş bir projesi, bir meşruiyet kaygısı olan bir lider tipi var. Bir nebze bile olsa, burada demokratik süreçlerden söz edilebilir. Halen, karşımızda, böyle biri yok. Aksine, ülke mutfağından değil, hegemonik bir ülke tarafından, çok sıkı denetlenen bir uluslararası kurumda şekillenmiş biri var. Gelmesiyle birlikte de hegemonik ülkenin elinin, ülke

yönetimine dirseklerine kadar gömülmesi de bir şeylere işaret etmiyor mu? Karşımızdaki, aslında, kendine destek verenlerin, kaynak sağlayanların çizdiği çerçevenin dışına çıkması mümkün olmayan bir lider tipidir. Bu çerçeveyi çizenlere bakınca da, bugünkü krizin kaynaklarıyla karşılaşırız. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, Kemal Derviş, bir kurtarıcı değil, krizin bir semptomu olmaktan öteye geçemeyecek olan bir uygulayıcı.

Ülkeyi yönetenler, yönetemiyorlar ama, sol da ülke siyasetinde bir çözüm sunamamanın, iktidarsızlığının ağırlısını yaşıyor. Onun da değişmek yerine, bu ağırlıya katlanmasına yardım eden fantezileri var. Örneğin: Bari çarpık olmayan bir kapitalizm olsa ülkede. Ne yazık ki kapitalizm 17. yüzyıldan bu yana tek ve küresel bir süreç. Temel bileşenleri, sürece önce başlayanların özelliklerine göre biçimlendi. Daha sonra gelenlerse var olana göre biçimlendiler. Evet, kimine karpuz - merkezdekiler-, kimine kelek -çevredekiler-, bu sistem de zaten ancak böyle işler? Ya alış ya da değiştirmeye çalış! Belli ki sol, bir süredir, alışmaya başlamış. İktidarsızlığın açtığı boşluğa bir başkasının adını yazmaya hazırlanıyor gibi bir hali var: “Derviş hiç olmazsa, iktidardaki tükenmiş, hatta ‘maganda’ kadrolardan farklı, çağdaş bir adam.” Ama öbür politikacılar da çağdaş! Onlar da “post-Özal” döneminin ürünleri değil mi? Kimileri son model, kimileri elden geçirilmiş, “Karaoğlan” gibi çağa uydurulmuş kadrolar. Diğer bir deyişle, onlar da en az Derviş kadar bu çağın semptomları. Üstelik sırada daha ne çağdaş politikacı adayları var, bir elinde her an takılmaya hazır bir solcu maskesiyle dolaşan...

Evet, fanteziler her yerde. Her fantezi gibi bunlar da yaşadıkça, yaşayanlarda düş kırıklığı, aldatılmışlık, hatta bir iğrenme duygusu yaratacaklar. Ama bu arada birilerinin siyasi, ekonomik ayrıcalıkları, jeopolitik çıkarları korunmuş, egemenlikleri biraz daha pekişmiş olacak...

(Cumhuriyet/21 Mart 2001)

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

“Programımızın teorik bölümü bugün daha da güncelleşti”

Sevgili yoldaş merhaba,
Sana krizle ilgili uzun bir mektup yazmayı planlıyordum. Baktım çok uzun olacak ve yazacak zamanım yok, ertelemek zorunda kaldım.
Bu hafta öyle planlarım vardı ki, öykü bile yazmayı düşünüyordum. Kimbilir, belki ilham geldiği bir anda yazarım, belli olmaz. Galiba hücrede olmamın etkisi bu. Yani insanın kendi yaşamından kesitlerle öykü vb. edebi bir şey yazmayı düşünmesi...

TİS’ler başladı, grevler işaret veriyor, baharın sıcak havası kamu emekçilerinin 17’sindeki basın açıklamalarıyla yayılıyor. Semt hareketliliği var, İşte Aydın’da halkın polis katliamına öfkesi, Isparta’da 10 bin kişi yürüyor, Trakya’da köylüler eylem hazırlığında... Ve yine sendikal ihanet, ulus-devletçilik, endüstriyalizm... Biliyor musun, Nazım Hikmet faşizmi, nasyonalizm ve endüstriyelizmin birliği olarak tanımlıyor. Hatırlarsan daha önce sana yazmıştım. Sermaye sınıfı Türkiye’de korporasyon benzeri bir sistemi oturtmak, güçlendirmek istiyor, Franco İspanyası’nda, Mussolini İtalyası’nda, Hitler Almanyası’nda olduğu gibi. ESK bende hep bu çağrışımı yapmıştır.

Şimdi İMF sömürge valisi atıyor ve eski programı hızlandıracağı, Türkiye tarihinin en derin krizinin işçi ve emekçi sınıflara, tüm halka yükleneceğini açıklıyor. Ve sendikaların “demokrat” iktisatçıların, yani onu “eleştirenlerin” söylemi ise, ulusçuluk ve endüstriyelizm! Sanki bugün İMF-TÜSİAD-MGK bunu dışlıyor. Özellikle programımızın teorik kısmının bugün daha da güncelleştiğini düşünüyorum. Burjuva yazarlar dahi bu kapitalizmin krizidir, her zaman da olacaktır demeye getiriyorlar. Bugün bu yolda ilerleyeceksiniz İMF’den ve ABD’den başka çıkış yoktur diyorlar. Ne kadar net değil mi? “Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” (Rosa Luxemburg bu güzel sloganı üretirken, bir de şu sermayenin birikimini doğru açıklasaydı ne iyi olurdu. Bugün kapitalistler onun sermaye birikimi teorisine dayanarak kapitalizmin ebediliğini propaganda ediyorlar!)

Dün 150. direniş gününün kutlamasını yaptık tüm cezaevinde. 16’sında Beyazıt ve Halepçe anması yapmıştık, bu ondan daha coşkulu oldu. Kimbilir 150. günde olan

Kayseri’de geç kutlanan 8 Mart...

Kayseri’de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü KESK Kayseri Şubeler Platformunun 17 Mart günü düzenlediği etkinlikle kutlandı. Etkinlik belediye düğün salonunda gerçekleşti. 8 Mart gibi bir mücadele gününün alanlarda değilde salonda kutlanması bir yana, on gün sonra kutlanması ilginçti.

Etkinliğe konuşmacı olarak şair-yazar Sennur Sezer ile SES Genel Sekreteri Şükran Öz katıldılar. Salonda gezdirilen mikrofonla katılımcıların sorularını cevapladılar. Katılımcıların çoğunluğunun memur ve ev kadınları oluşturuyordu. İşçi kadınları yok denecek kadar azdı.

Etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı. Amatör tiyatro grubu Şevla bir oyun sergiledi. Etkinlik, Grup Yön’ün müzik dinletisi ve halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

yoldaşlar ne yapmışlardır? Yüzlerinde ince bir tebessüm olduğuna bahse girerim. Olacak tabii o kadar, dünya rekoru kırmanın, tarih yazmanın haklı onurunutaşmak o kadar kolay olmasa gerek. Demek ki cüret edince oluyor. Dünya bunu görsün ve anlasın.

Sevgili yoldaş, seni ve hepinizi hasretle kucaklayıp öpüyorum.
Yoldaşça selamlar.

Bekir Balyemez
19 Mart 2001

Sultan Sarı'nın anısına...

Bir çığlıktı
gelişi dünyaya
terkediş de öyle
Hoşçakal bile demeden
Nergiz kokuluydu gülüşü
Ve acıların karartısı eklenmişti
gözlerinin karasına
Cılız bedenini yırtarcasına
“Benim kollarım uzun” derdi
Kollarıyla gökyüzünü sararak
öyle de yaşadı
sevgiyi ve özgürlüğü
kucaklamak için
yanıp tutuşarak
Yalnızlarını küçümseyip
bastığında kahkahayı
Çağlayan sesiydi
kulağınızda uzayıp giden
bir de içimi ısıtan
buluşmalara
Çiçek açardı dudakları
Kahkahalarıyla örtmüştü hüznünü
çoğu zaman
Bedeni bir kuğu ezgisinde
her salındığında
Bilirdiniz
uçsa da bütün gönül kapıları
Kapılar vardı içinde
daha açılmadık
dile gelmez çığlıklar
saklıydı onda
O bir kadını
içinde yaraları kanatılmış
Taşır gibi feleğin kamburunu
utanmasız çıplakları.
Ve mahkum edilen ikiyüzlülüğü
sırtlayan kadınlarda adı
benliğinin yarısı
Fidan çağında yaşamın
“ıraklar boyu git” diyen
şairin sözüne uydu
yer açtı içinde
milyonlaşan acılara
işte o zaman
bir nebze,

kabuk bağladı
kendi uğraşı...
Bir de öfke parıldadı
kömür karası gözlerinde
Nasıl kavgalıysa
ikiyüzlülüğüyle kadının
öyle dövüşkendi
Aynı yolda olanların
riyakarlığı karşısında
En çok da
kendi vicdanıyla kavgası
Kararırsa vicdan
hiçleşirdi insan
Korkardı
dokuz köyden kovulursun
diyenlerden
Durduruldu bir gün
nehir akışı kavgasında
zulüm kitapsızdı
pusu atmıştı ölüm
ihanelle bir olup
Ya pusacaktı önlerinde
ya da koyverecekti dudaklarından
özgürlük çığlığını
Bir an için
tutkuyla sarıldığı hayallerini
Birde gözlerinin koruna düşmüş
acılarını düşündü
Bir tutam yaşamışlık dedi yaşamına
sonra
dayanılmaz acılarına
dağ yürüyüşü sevdasına
dayadı sırtını,
savurdu çığlığını
son kez gökyüzüne
düştü
başı
yanına
gözleri açtı...
Güneş aışı gözleriyle
böyle düştü
bir kavgı kadını
toprağa.

Meral Kaşoturacak
(22 Aralık-7 Şubat '01)

Buca
Cezaevi’nde
bulunan devrimci
savaş esirlerinden
yakın arkadaşım
Meral
Kaşoturacak’ın
Sultan Sarı hevali
anlatan şiirini
derginiz
okurlarıyla
paylaşmayı
sorumluluk olarak
görüyorum. Sultan
Sarı heval
Çanakkale
zindanında İlker
Babacan, Fidan
Kalşen ve Fahri
Sarı arkadaşlarla
güneşe koşmanın
onurunu
yaşamıştı. Sultan
Sarı arkadaş
izcilerine nasıl
yaşamalı
sorusunun
cevabını veren bir
kavgı kadınıydı.
Yirmi sekiz
güneş soylu kavgı
arkadaşımızın
anısına tüm
zindan
direnişçilerine
Meral
arkadaşımızın
Sultan Sarı’yı
anlatan şiirini
sunmayı görev
biliyorum,
saygılarımla.

E. Özgür
8 Mart
2001/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 3
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi **5 000 000 TL** Yurt dışı **200 DM**
1 Yıllık Yurt içi **10 000 000 TL** Yurt dışı **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ölüm Orucu Direnişi'nin 153. gününde Cengiz Soydaş şehit düştü!

Hücreleri parçala, devrimci tutsaklara sahip çık!

*Ne zorla tedavi işkencesi, ne suskunluk fesadı,
ne de yalan ve demagoji Ölüm Orucu Direnişi'ni
bitiremedi...*

Direnış yeni şehitlerle sürüyor!

Sincan hücrelerinde, Ölüm Orucu'nun 153. gününde, DHKP-C dava tutsağı, Ölüm Orucu Direnişçisi Cengiz Soydaş ölümsüzlüğe ulaştı. Böylelikle faşist sermaye devletinin işkence ve unutturma politikalarıyla ördüğü sessizlik zincirleri parçalandı. Şimdi Cengiz Soydaş'ı yeni şehitler izleyecek.

Devrimci tutsaklar daha direnişin başında hiçbir koşulda hücrelere girmeyeceklerini ilan etmişlerdi. Ölüme yatırdıkları bedenleriyle, zulmün ve teslimiyetin önüne set olmuşlardı. Onları ne açlık, ne katliam ve ne de bitmek bilmeyen işkenceler teslim aldı. Onurlarına her koşulda sahip çıktılar.

Bitti dediler, Ölüm Orucu yok dediler, yiyorlar dediler, iğrenç dilleriyle onuru ve umudu kirleteceklerini sandılar. Her defasında tüm kirli yalan ve demagojileri parçalandı. Zorla tedavi işkencesiyle, tutsakları sakat bırakarak direnişi bitirmeye çabaladılar. Ama başaramadılar.

Direnış, tecrit ve işkence bitirilinceye kadar devam edecek. Ölümsüzleşen her direnişçi tutsak faşist devletin suratına bir tokat gibi inecek.

Şimdi direniş ateşini sokaklarda büyütmenin zamanıdır. Sokakların dili konuşmazsa, şehitler kervanına yeni direnişçiler eklenecek. Kendine ilericiyim, demokratım, devrimciyim diyen tüm kişi ve kurumlar bu bilinçle sokaklara çıkmalı, katliamcı devleti lanetlemelidirler.

Krizin faturasını işçi ve emekçilere kesenler, bunu başarmak için devrimci tutsakların teslim alınmasını şart koşuyorlardı. Katliam ve işkenceyle devrimci tutsakları teslim alamadılar. Ancak, devrimci tutsakların F tipi tabutluklara konulmasıyla yıkımın ve yağmanın önünü açtılar. Devrimci tutsakların bedenleriyle ördükleri direniş, yıkım programlarına, soyguna ve talana karşıdır. Devrimci tutsakların direnişi işçi sınıfı ve emekçilerin geleceği ve özgür yarınları içindir. Bu nedenle tüm işçi ve emekçiler bu direnişe sahip çıkmalıdırlar.

Sermayenin faşist devletine karşı devrimci tutsakların direniş ruhuyla kavga ateşini yakmanın zamanıdır. Susmayalım, faşist sermaye devletine boyun eğmeyelim! Devrimci tutsaklara sahip çıkalım!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!